

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙΣ

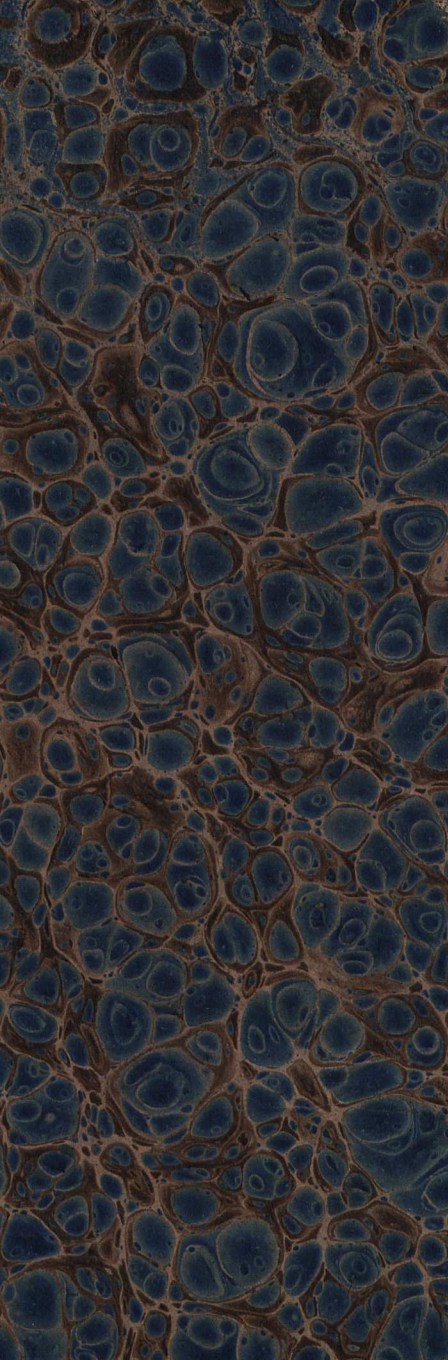
ΑΠΟ ΤΩΝ

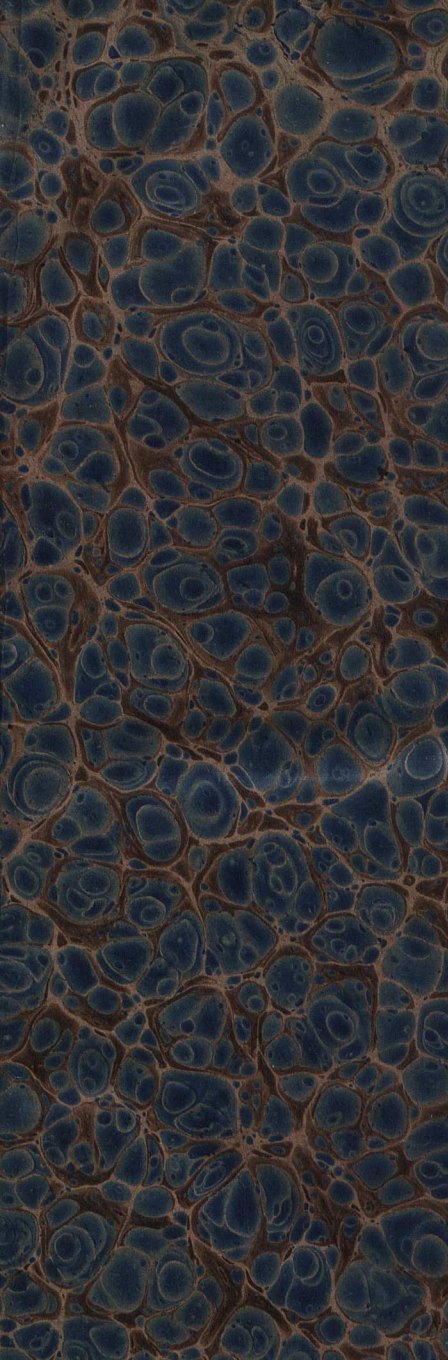
ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

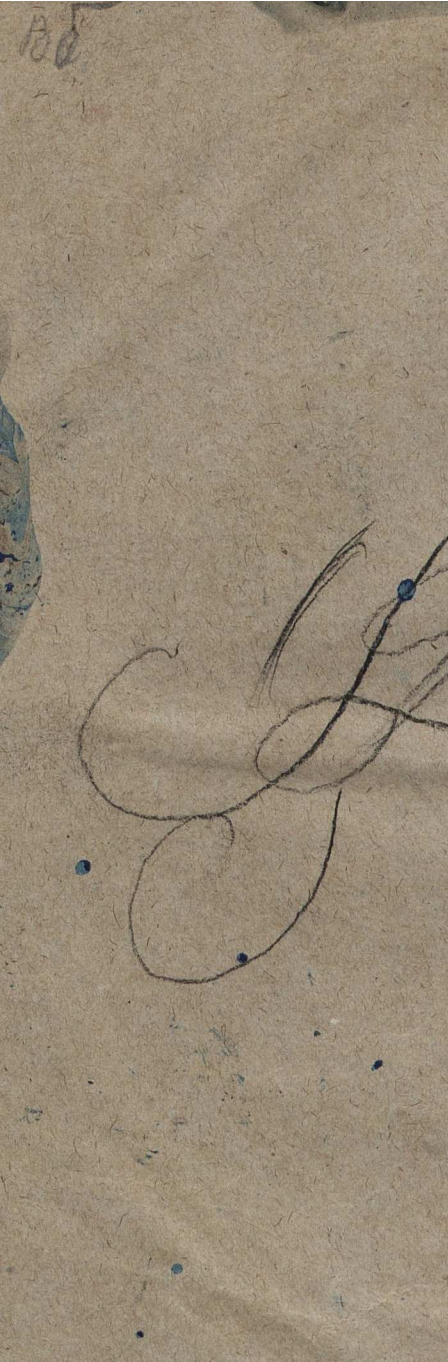
ΙΩΑΝΝΗ



2078







ΑΠΑΝΘ

ΔΕΥΤΕΡ

ΕΠΙΣΤΟΛ

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΝΤ

ΙΑΚΩΒΟΥ Κ

---



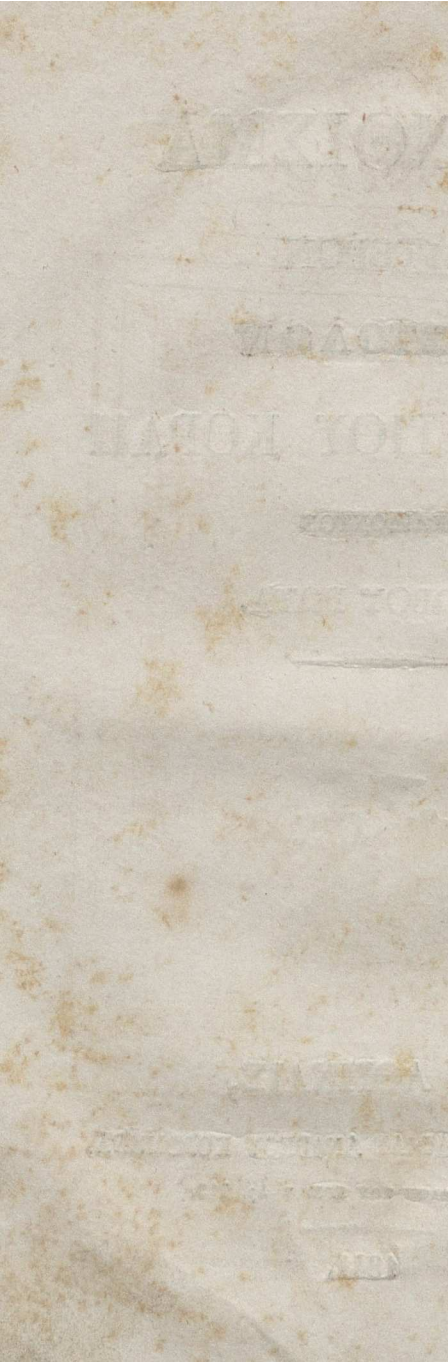
ΕΝ ΑΘΗΝ

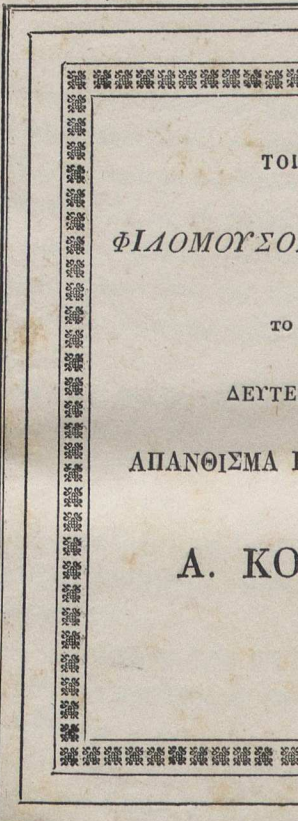
ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΔ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΛΟΝ ΤΟΥ ΕΡΜ

---

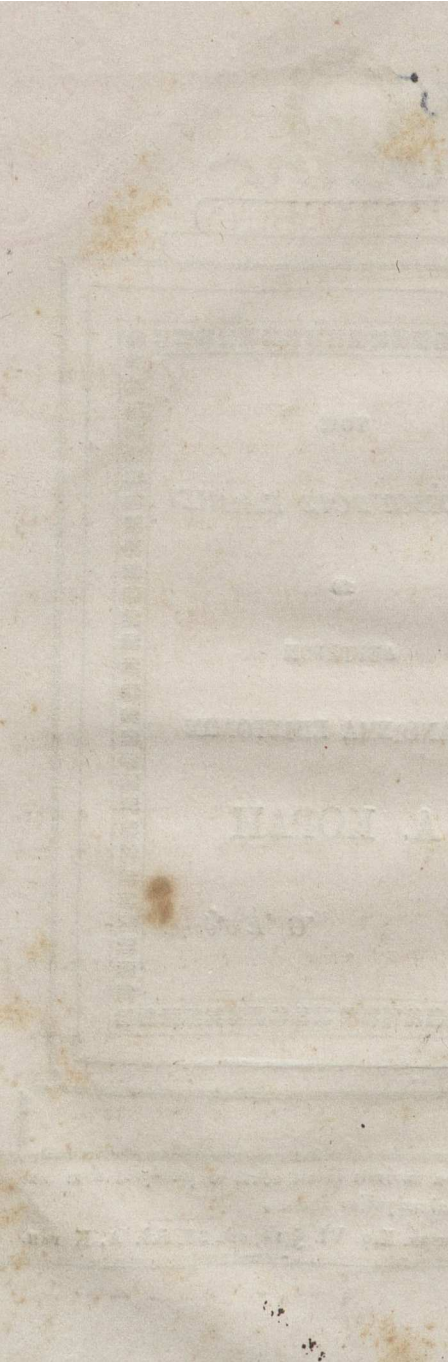
1841





« Ἐμοὶ μὲν δὴ ταῦτα ἀκούοντι ἐδόχ  
» τοὺς ἀκούοντας ἐπὶ καλοκάγαθίαν ἄγ  
Ξενοφ. Ἀπομν. Κεφ. VI.





## ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Τῶν ἐπιστολῶν Ἀδαμαντίου Κοραῆ  
δοθέν τὸ 1839 ἔτος, ἔλαβε παρὰ τῶν  
γενῶν δεξίωσιν τοιαύτην, ὥστε ἐνθάρρυνται  
καὶ Δεύτερον ἄλλο, εἰς τὸ ὁποῖον περιλαμβάνεται

α. Ὁ Βίος τοῦ Κοραῆ, γραμμένον  
ὀγδοηκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας

β. Ἐπιστολαὶ ἀνέκδοτοι πρὸς τὸν  
Σμύρνης,

Πρὸς τὸν φίλον του Βερνάρδον Κεῖς  
τῶν ἐν Σμύρνη Ὀλλανδῶν.

Πρὸς τὸν φίλον του Ἀλέξανδρον  
λον καὶ φιλογενέστατον.

Πρὸς τὸν σοφὸν Βάμβαν, καὶ διαφόρους

γ. Τεμάχια ἐπιστολῶν, διαλαμβάνουσαν  
ἠθικὰς παρατηρήσεις.

δ. Ὀλίγαι ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν Κ

Ταῦτα εἶναι ἐν συντόμῳ τὰ περιεχόμενα  
τοῦτο Ἀπάνθισμα.

Δίδει βέβαια μεγίστην εὐχαρίστησιν  
γνώστην ὁ βίος τοῦ Κοραῆ, γραμμένον  
σύνην ἀξιομίμητον. Ἀλλὰ τὸν ἀναγνώστην  
να μάθῃ ὅσα μετριοφρόνως ἀποσινοῦται  
φιλόσοφος Κοραῆς, καὶ ὅσα ἔπραξεν  
τὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του μέχρι τῆς  
το εἶναι ἐπιθυμητὸν νὰ ἀναβιώσωσιν  
Ἑλλήνων νέοι Πλάτωνες καὶ Ξενοφώνες

ψωσι μὲ ἀκρίβειαν ὅλον τὸν βίον  
 τούτου Σωκράτους. Ἐκαὶ τίς δὲν ἤ-  
 ναιότητα, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Κοραΐης,  
 κερδεῖς προτάσεις (α), μόνον καὶ μ-  
 μένον ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον εἰς τῶν  
 Ἐπίστολων. Ἐπίστολος μὲν ἐκθειάσῃ τὴν Σωκρατικὴν  
 ἔδειξεν εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς  
 λεις, φιλόμουσε ἀναγνώστα, νὰ βεβα-  
 πῦρ κατέφλεγε τὴν ψυχὴν τοῦ ἀθα-  
 μὲ προσοχὴν τὴν ἐπιστολὴν ἀρ. 38,  
 σελ. 163—169! Εἶναι ἀναμφίλεκτα  
 λὰς ἔχει καύχημα καὶ δόξαν αὐτῆς τὸν  
 Ἑλλάς σήμερον ἔχει ὡς δόξαν καὶ τιμ-

Εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ παρόντος  
 ὅσον ἐδυνήθη τὴν χρονολογικὴν τάξιν  
 ρατήρησιν, τὴν ὁποίαν λόγιοι τινὲς  
 σίευσαν διὰ τοῦ τύπου. Λέγω, ὅσον  
 πολλαὶ ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ἔχουν μόνον  
 ὅτ' ἐγράφθησαν. Δεύτερον, διότι δὲν  
 σκοπὸν, νὰ δημοσιεύσω ὅλην κατὰ σε-  
 ληλογραφίαν, ὁποίαν τὴν ἔχω πρὸ  
 Δὲν εἶναι ἀκόμη τοῦ παρόντος καιροῦ  
 δημοσίευσιν. Δημοσιεύω πρὸς τὸ π-  
 ταύτης ἀπανθίσματα, ἐλπίζων ὅτι κα-  
 ἀνχφανῆν χρήσιμα εἰς τοὺς φιλομούσοις  
 τὰ ἀφιερώνω, καὶ εὐχομαι νὰ τὰ ἀναγ-  
 λουθοῦντες τὰ σοφὰ παραγγέλματα τῶν  
 ἀποβλέποντα τὴν ἀνάκτησιν τῆς προ-

(α) Ἰδε τὸ παρὸν Ἀπάνθισμα, σελ. 184—188.

(β) Ἰδε τὸ πρῶτον Ἀπάνθισμα σελ. ιγ'. καὶ τὸ  
 μέγαν ἔκδοσιν Παρισίων 1833, σελ. γ'.

ΒΙΟ

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ

« Οὐ γὰρ,  
» νων μεμνή  
» τὸ τῶν σα

77  
ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς συμπολίτας μου  
(ὁ Εὐστράτιος Ράλλης, ἂν δέν μὲ π  
σε μίαν τῶν ἡμερῶν εὐρισκόμενος  
φρόντισα νὰ γράψω τὸν βίον μου  
παράξενος· πιθανὸν ὅτι παράξενον  
κρισίν μου.

Ὅστις ἱστορεῖ τὸν ἴδιον βίον, τ  
τὰ κατορθώματα καὶ τὰ ἀμαρτήμα  
την ἀκρίβειαν, ὥστε μήτε τὰ πρῶ  
δεύτερα νὰ σμικρύνῃ, ἢ νὰ σιωπᾷ  
σκολώτατον, διὰ τὴν ἔμφυτον εἰς ὅ  
ἀμφιβάλλει περὶ τούτου, ἄς κάμη  
μόνους στίχους τῆς βιογραφίας του  
δυσκολίαν.

Κατορθώματα τοῦ βίου μου, ἄξ  
ριθμήσω· τὰ ἀμαρτήματά μου ἤθ  
σειν, ἂν ἔκρινα, ὅτι ἔμελλε νὰ διορ  
Γράφω λοιπὸν ἀπλᾶ τινὰ τῆς

(ΤΟΜ. Β΄.)

τοῦτο ὄχι δι' ἄλλο (μαρτύρομαι τὴν  
διὰ νὰ ἐπανορθώσω τινὰ σφάλμα  
ζῶντα ἀκόμη (δὲν ἐξεύρω διὰ ποίαν  
βιογραφήσωσιν.

Ἐγεννήθην πρωτότοκος τὴν 27  
εἰς τὴν Σμύρνην, ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Κ  
καὶ τὴν Θωμαΐδα Ῥυσίαν, Σμυρναία  
κνα, ἔμεινα ἐγὼ καὶ ὁ τρία ἔτη ν  
δρέας. Ὁ πατήρ μου δὲν εὐτύχησε  
μόνον διότι ὅλον τὸ ἔθνος ἦτο τὸν  
(παρεκτὸς ὀλίγων στολισμένων μὲ  
μὲ ἀληθινὴν παιδείαν), ἀλλὰ καὶ δι  
εἰς παντάπασι τρυφερὰν ἡλικίαν. Ἡ  
θεριωτέραν ἀνατροφὴν, διότι εὐτύχησε  
τιον τὸν Ῥύσιον, τὸν σοφώτατον ἐκ  
ἐλληνικὴν φιλολογίαν ἄνδρα, ὅστις  
πρὸς τῆς γενέσεώς μου. Αὐτὸς ἐχρημ  
σκαλος τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας  
ταῦτα ἦλθεν εἰς Σμύρνην ὅπου ἐνυμ  
ραιήν. Οὗτος μὴ γενν' ἰς ἀρσενικὴν  
τυχίαν του, σπουδάτας νὰ ἀναθρέψῃ  
θυγατέρας του, Θωμαΐδα τὴν μητέρα  
τῆς ἀδελφᾶς, Ἀναστασίαν, Θεοδώρα  
στασις τοῦ γένους ἦτο τοιαύτη τότε,  
Σμύρνην, μόναι σχεδὸν αἱ θυγατέρ  
ἀναγινώσκωσι καὶ νὰ γράφωσι παρ  
γραφὴν ἐδιδάχθησαν (πολλὰ ὀλίγον  
γλῶσσαν. Ἡ Θεοδώρα, σοφωτέρα π

(1) Εἰς το ἐν Βενετία ἐκδοθὲν (1824) ἄνωγ  
Κωνσταντινιάς παλαιά τε καὶ νέα, εὐρίσκω  
δάμας) ἐχρημάτισε διδάσκαλος καὶ εἰς τὴν Κ  
ὅτι συνέβη πρὸ τῆς εἰς Χίον σχολαρχίας.

Α. ΚΟΡΑΗ.

παρθένος ἀπὸ τὸ θανατικόν. Ἡ μὲν  
 ἱκανῶς τοῦ παρακμάζοντος Ἑλληνισμοῦ.

Τῆς μητρός μου ἡ παιδεία δὲν ἤθελε  
 ἐμὲ καὶ τὸν ἀδελφόν μου, ἂν δὲν ἐστὶς  
 σεις αἱ ἐξῆς.

Ὁ πατήρ μου, ἂν καὶ στερημένος  
 σμένος ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ νοῦν ὀξύτατος  
 δωρήματα πολλά· ὥστε ἐκατάλαβεν, ὅ  
 ποιεῖ τὰ δῶρα τῆς φύσεως, καὶ ἐπι  
 παιδείας· ἀλλὰ μὴ δυνάμενος πλέον  
 κῶς, ἀνεπλήρωσε τὴν ἔλλειψιν, συχνά  
 λόγιον ἄνδρα, διὰ νὰ ποτίζη τὴν δίψαν  
 τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς σοφίας. Παρ  
 εἶχε καὶ τὸ χάρισμα τοῦ λόγου, ὡς τὸ  
 τικὴ διαγωγή του, εἰς τῶν κοινῶν τῶν  
 χώρουν εἰς τοὺς τυραννουμένους οἱ τῶν  
 ἐδαπανήθη εἰς τὴν φροντίδα τοῦ κοινῶν  
 του οὐσίας. Ὀκτάκις ἢ δεκάκις ἐκλέχθη  
 ρασεν ἔτος, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἦτον ἢ  
 τῆς ἐκκλησίας, ἢ τοῦ νοσοκομείου, ἢ  
 στήματος τῶν Χίων ἐμπόρων. Παρὰ  
 ὅσοι εἶχαν διχονοίας ἐμπορικᾶς, οἰκια  
 ποτε διαφοράς, εἰς τὸν πατέρα μου  
 ἱκανὸν νὰ τὰς διαλύσῃ μὲ τὴν ἐμπειρίαν  
 ποιήσῃ τοὺς διαφορομένους μὲ τὴν ἐμφύση  
 του τὰ προτερήματα εἶχε τὸν ἐκλέξθη  
 μου πάππος, παραβλέψας πολὺ πλοῦτος  
 καὶ τὴν ὑπόληψιν παρὰ τὸν πατέρα  
 συγγενείας του γαμβρούς.

Πυρωμένος ἀπὸ τόσον ἔρωτα παιδ  
 λουθον ἦτο νὰ φροντίσῃ τὴν παιδείαν  
 πάππος μου ἔζη ἀκόμη, εἰς ἐκεῖνον

στευθῆν τὴν φροντίδα· ἀλλ' ὁ θάνατος  
 νὰ μᾶς παραδώσῃ εἰς τὸ τότε πρὸ μ.  
 σχολεῖον ἀπὸ ἄνδρα Χίον, Παντολέον,  
 τὸ ὁποῖον ἐσχολαρχεῖτο τότε ἀπὸ Μ.  
 τὴν πατρίδα. Ὁ διδάσκαλος καὶ τὸ σ.  
 τοὺς ἄλλοῦ διδασκάλους καὶ τὰ σχολ.  
 ἤγουν ἔδιδαν διδασκαλίαν πολλὰ π.  
 ῥαβδισμόν πλουσιοπάροχον. Τόσον ἄφθ.  
 ὁ ἀδελφός μου μὴν ὑποφέρων πλέον, τ.  
 παιδείαν καὶ παρὰ γνώμην τῶν γονέων.

Δύο μάλιστα αἰτίαι ἰσχυροποίησαν  
 νὴν· ἔρως παιδείας καὶ ἔρως τιμῆς.  
 ἦτον ὀλιγώτερον βίαιος παρὰ τὸν ἰδί.  
 Τῆς τιμῆς τὸν ἔρωτα ἔτρεφε καὶ ἠύξ.  
 σοφίας καὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ πάππου μ.  
 σίου, ἔπειτα ἄλλου συγγενοῦς μικρὸν  
 φιλοσόφου Ἀντωνίου τοῦ Κορχῆ (1),  
 ἀκόμη τότε, καὶ διδάσκοντος τὴν Ἐ.  
 τὴν Χίον, Ἱερομονάχου Κυρίλλου, α.  
 (πρὸς μητρός). Ἦθελα σιωπήσειν καὶ  
 μονῆς μου, τὴν πλεονεξίαν, ἂν δὲν ἔ.  
 μακαρίτου πάππου μου, καὶ εἰς παρα.  
 νὰ θαρρύνωσιν οἱ γονεῖς τὰ τέκνα καὶ  
 τὴν ἀπόκτησιν τῶν καλῶν.

Εἶπα, ὅτι ὁ πάππος μου, λυπημέν.  
 ἀρσενικῶν τέκνων, ἐσπούδασε νὰ κοι.  
 του εἰς τὰς θυγατέρας. Ἀφοῦ τὰς ἰ.  
 παρὰ τὴν ἀργυρικὴν δόσιν, καθεμίαν

---

(1) Τούτου τὴν ὄψιν εἰς τὸν Δαγέσσέα  
 κατὰ τὸ 1819 ἔτος. Ὁ Ἀντώνιος τὴν ἐστιχούργησεν  
 εἰς τοὺς Παρισίους.

## Α. ΚΟΡΑΙ

νον ἐκ θεμελίων, ἐπρόσμενον ἀνυπάρσενικούς, διὰ μόνην τὴν ἐπιθυμίαν μὲ ἑλληνικὴν παιδείαν.

Βλέπων ὅμως πλησιάζοντα τὸν δρομος ἔγινεν ἡ τύφλωσις τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ποθουμένου, ἔγραψε πρῶτον αὐτῆς κεφάλαιον ἄφινε κληρονομήσας ἀπὸ τοῦ ἀρσενικοῦ μέλλοντας ἀπὸ τοῦ πρώτου ν' ἀφήσῃ τὸ ἑλληνικὸν σχολεῖον ἢ ξευρεν ὁ διδάσκαλος τοῦ σχολείου ἐξ ἀδελφοὶ καὶ συσχολασταί μου, δὲ τὴν θυμίαν νὰ κληρονομήσωσι τὰ βιβλία πρῶτον ἐμὲ ἀπὸ τὸ σχολεῖον, καὶ τὴν παππικῆς βιβλιοθήκης.

Τὰ βιβλία τοῦ πάππου μου δὲ ἀρκετὰ νὰ μὲ φέρωσιν εἰς αἴσθησιν πολλοὺς ῥαβδισμοὺς ἀποκτηθεῖσα τὸν λοῖος ὁ τύφος τῆς κεφαλῆς μου γὰρ καὶ κοινῶς τότε διδόμενον τίτλον, ἡ φολογιώτατος, εἰς ὅλους χωρὶς τὰς κλίσεις τῶν ὀνομάτων καὶ τὰ ἔφριξα ὅταν ἐκατάλαβον, πόσα βιβλία νὰ καταλαμβάνω μὲ πληροφορίας, καὶ ἠγανάκτησα συλλογιζόμενος καιρὸν εἰς ἀπόκτησιν, τόσον μικρῆς ἢ ὀλίγων λέξεων. Μόνην παρηγορίαν τῆς ἡλικίας, ἣτις μ' ἐσυγχώρει νὰ τὴν κακοκτισμένην σοφίαν μου. Ἀλλοπολιν, ὅποια ἦτον ἡ Σμύρνη τότε τῆς ἀνοικοδομηῆς· καὶ τοῦτο ἐσφόδρονον εἰς τὴν ψυχὴν μου μῖσος κατὰ τῆς τοιαύτης ἐλλείψεως, καὶ τὴν



πατρίδα μου, τὴν ὁποίαν ἔβλεπα ὡς μητέρα μου. Ἡ τόση ἐπιθυμία μ' ἐφλόγιζεν ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν μάλιστος, ἕως ἔβλαψε καὶ τὴν ὑγείαν. Τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας ἤρχισα νὰ πρᾶξι ἀδιαλείπτως μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ. Ἀπὸ τούτου, ἐκ μακρῶν διαστημάτων ὄμαστρον. Μ' ὅλον τοῦτο οὔτ' ἡ νοσῶσα μητὴρ μου τὴν αὐξήσω, δὲν μου ἐμπόδισε τὴν

Μόλις εὔρηκα ἄνθρωπον νὰ μὲ διδάσκων, καὶ πλειοτέραν δυσκολίαν ἀπὴν τῆς Γαλλικῆς. Ἡ Ἰταλικὴ γλῶσσα ἤτοιο σκομμένη εἰς ὀλίγους τινὰς νέους, τὸ πρᾶξι παρὰ μὲ σκοπὸν ν' αὐξήσωσι τὴν γνῶσιν τῆς Γαλλικῆς ἐπενόησα πρῶτος σχεδὸν ἐγὼ βοηθούμενος ἀπὸ τοῦ πατρός μου τὴν ἰταλικὴν καὶ ὁ τῆς Ἰταλικῆς καὶ ὁ τῆς Γαλλικῆς μόνον ἐδιάφεραν ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχα τὴν ἰταλικὴν διδάσκαλον, ὅτι μ' ἐδίδασκαν καὶ τὴν

Καὶ τὰς δύο ταύτας γλώσσας ἐπέπρᾶξι τὴν ἀπ' αὐτὰς ὠφέλειαν, ἐπειδὴ οὔτ' ἡ ἰταλικὴ νὰ δανεισθῶ, εἰς ἀνάγνωσιν, ἰταλικὰ ὡς προοδοποίησιν εἰς τὴν γνῶσιν τῆς Γαλλικῆς. Τὴν ἐπιθυμίαν ταύτης τῆς γλώσσης ἐπέπρᾶξι μου αἱ Λατινικαὶ σημειώσεις πολλῶν ἐξαιρέτως αἱ σημειώσεις τοῦ Κασωβίτου μεταξὺ τῶν βιβλίων τοῦ πάππου μου τῆς ἐκδοσῆς τοῦ Στράβωνος. Λέγω κατὰ τύχην· διότι τοιαῦτα βιβλία τότε ἦσαν ἀπὸ τὰ ἀνήκουστα. Ἐπιπρᾶξι ἀπὸ τοῦ πατρός μου, δὲν εὔρισκετο, καὶ πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν μου ἢ καλῶς

Ὁ πάππος μου εἶχε τὴν ἀποκτήσιν συγγραμμάτων καλὰς ἐκδόσεις, δὲ μὲ τὴν Ὀλλανδίαν, ὅθεν ἐφρόντιζε δαμον, κατὰ καιρὸν, καὶ ἐλληνικὰ σιν. Ὅσάκις ἤνοιγα τὸν Στράβωνα τὴν ὄψιν τῶν μακρῶν τοῦ Κασωτοῦ ὁποίων ἤλπιζα νὰ καταλάβω τὸ κενὸν προσμένω ἀπ' ὅσα ἐδιδάχθην εἰς τὴν βοήθειαν.

Διὰ νὰ ἀποκτήσω τὴν γνῶσιν τῆς πρεπε νὰ προσδράμω εἰς τοὺς εὐρωπαϊκοὺς ἱερομένους, καὶ ἐξαιρέτως δύσκολον, διὰ τὴν κατ' αὐτῶν πρόσθεν ἀπὸ τὴν κατέχουσιν αὐτοὺς μανίαν τόσον σφοδρὰν, ὥστ' ἐνόμιζα μέρων, οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ Ἰησοῦ Γραικοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν των παρὰ νὰ κατηχήσωσι δέκα Τούρκων. Τὸ πρᾶγμα ἤθελ' εἶσθαι πολὺ δύσκολον· ἰπῶς ἦτο δυνατὸν νὰ μὲ παρὰ ὁ Ἀδαμάντιος Ρύσιος, ὅστις ἐσύνη τῶν ἱαμβικῶν κατὰ τῶν καταγεγραμμένων, Λατίνων θρησκευτικῶν λαια, κ' ἐφρόντισε νὰ τυπωθῇ εἰς τὴν τοῦ μοιράζου δωρεὰν εἰς τοὺς ὁμογενεῖς τὰ τῆς παπικῆς μανίας φάρμακον.

Ὅ,τι περιερχόμενος ἐζήτησαν μὲ

(1) Το ἔτος τῆς τυπώσεως εἶναι τὸ 1748 δὲν ἔφθασε νὰ τὸ ἴδῃ τυπωμένον· καὶ τοῦ πλήθος τυπογραφικῶν σφαλμάτων, ἐκ τῶν ἔγιναν ἀκατανόητα. Ἐφρόντισα νὰ φέρω ἐν ἀποσπασματικῶν προσφέρω εἰς τὴν βασιλικὴν βιβλιοθήκην, εἰς τὴν

πρόσφερον ἀνελπίσως ἢ τύχη. Καὶ  
 κ' ἐνθυμοῦμαι μ' εὐγνωμοσύνην, ο  
 τῆς ζωῆ μου, διότι εὔρηκα διδάσκ  
 μὲ διδάξῃ τὴν Λατινικὴν γλῶσσα  
 τῆς ζεύσεως μου νεότητος τὰς ἀτάκ

Ἱεράτευσεν τότε εἰς τὸν ναῖτκον τοῦ  
 λανδῶν ἀνὴρ σοφὸς, σεβάσμιος καὶ σ  
 (Bernhard Keun). Ἐπειδὴ ἤκουσ  
 στήμονα τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης,  
 ὅποιαν εἶχε γνῶσιν αὐτῆς, ἐπρόσφ  
 διδασκαλίαν μου εἰς μαθητὴν, ὅστ  
 ἴσως ἐντελέστερον παρ' ἐμέ, καὶ  
 διδαχὴν τῆς σημερινῆς προφορᾶς. Ν  
 δος, ὅτι ἐπεθύμουν ἀργυρικὸν μισθ  
 ἔτοιμος νὰ τὸν πληρώσῃ ὅταν ἤκουσ  
 πλὴν νὰ μὲ ἀντιδιδάξῃ τὴν Λατινι  
 μετὰ χαρᾶς, πλεον ἀπὸ φιλάνθρωπον  
 νέον πρόθυμον νὰ διδαχθῇ, παρὰ  
 νὰ παύσῃ μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας. Ὅ  
 τὸν ἤρκεσαν νὰ προφέρῃ, ὡς ἐπρόφερ  
 ἐξῆς, μὲ πρόφασιν χρείας, μ' ἐκράτ  
 ὅσον ἀκόμη διέτριψα εἰς τὴν Σμύρ  
 μου. Ἡ πρὸς ἐμέ του εὐνοία ηὔξησε  
 σκαλῇ νὰ τὸν συνοδεύω εἰς τοὺς με  
 νὰ μὲ διδάσκῃ πάντοτε διὰ ζώσης  
 σιμα εἰς τὴν εὐδαιμονίαν μου, νὰ  
 δόξους συγγραφεῖς, καὶ τέλος νὰ μ'  
 βλιοθήκην του, ὁσάκις ἠναγκάζετο  
 κατοικίας του.

Ἐλησμόνησα νὰ ἱστορήσω, ὅτι, πρὶ  
 τοῦτον διδάσκαλον, ἐπόθησα τὴν γνῶ  
 σης. Παρατρέχω τὴν αἰτίαν τοῦ π

## Α. ΚΟΡΑΙ

μὴ φανῶ, ὅτι γράφω μυθιστορίαν. λάβω διδάσκαλον Τοῦρκον· καὶ τοῦ ἐπειδὴ καὶ μόνον τὸνομα, Τοῦρκος, λοκότους. Ἐμαθα ὅτι τῶν Ἀράβων συγγένειαν μὲ τὴν Ἑβραϊκὴν· ὅθεν κ' εὔρηκα διδάσκαλον Ἑβραῖον. Ἄλλοι καὶ αὐτοὶ οἱ ταλαίπωροι, ὅ,τι ἐπισαντες τὴν προγονικὴν γλῶσσαν ἐξοζόμενα καὶ ὀνομαζόμενα ἀπὸ τινος γλώσσης, παρόμοια καὶ αὐτοὶ ἐκαυχάκων. Μ, ὅλον τοῦτο ἐσπούδα ὡς προοδοποίησιν τῆς Ἀραβικῆς, μεταύτης διδάσκαλον ὄχι Τοῦρκον. Ἑβραῖον διδάσκαλον μὲ ἠνάγκασε τὸν πατέρα μου. Εἰς ἐκείνην τοῦ χρόνου καὶ τοῦ γένους τὴν κατάστασιν, πᾶσι κατοίκους τῆς πόλεως, χωρὶς ἐξαίρεσιν, νὰ ζητῇ Ἑβραϊκῆς γλώσσης διδάσκαλον τὸν, νομίζων ὅτι ἐπαραφρόνησεν ὁ πατήρ μου, ἠρκέσθη τί ὠφέλει ἡ Ἑβραϊκὴ γλῶσσα. Ἀφ' ἧς μευεν εἰς ἀκριβεστέραν κατάληψιν. Καλὰ! ἄρχισε λοιπὸν, μ' ἀπεκρίθη τὴν λακωνικὴν ταύτην ἀπόκρισιν, ἦτον ἢ εἰς τὴν παιδείαν μου προθυμὸς δειξίς εἶναι καὶ τοῦτο· πολλάκις ἐπὶ τὰς ἑορτάς, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν νεόν, καὶ μ' ἀνέβαλλεν ἀπὸ τὰ Χριστιανικά καὶ ἀπὸ τοῦτο πάλιν εἰς τὰ Χριστιανικά οὔτε βιβλίον ὅμως ἢ ἄλλο τι ὄργανον μ' ἀπέβαλε ποτέ.

Ὡς τόσον ἡ ἀμάθεια τοῦ Ἑβραίου

μὲ ἀποσπάσει ν ἀπὸ τὴν μελέτην τ  
 σκαίεις τὴν βιβλιοθήκην τοῦ καλοῦ  
 διδασκάλου καὶ πατρὸς, τοῦ Βερνάρ  
 τῆς, ὡς καὶ τῆς Λατινικῆς, καὶ ἀκόμ  
 τοῦτο ἐξῆψε τὸν ὁποῖον συνέλαβα πρ  
 ρήσω τὴν Εὐρώπην. Ἐπειδὴ ἔβλεπα  
 ὄντες Ἕλληνες μηδὲ Ῥωμαῖοι, εἶχαν  
 κῆς καὶ Ῥωμαϊκῆς πικιδείας, μὴν ὀ  
 γραμματικὰς καὶ λεξικὰ τῆς Ἑβραϊκῆς  
 τοὺς Ἑβραίους, φυσικὰ ἔπρεπε νὰ συ  
 μερινὴν Εὐρώπην κατέφυγαν καὶ τῆς  
 ἀκόμη καὶ τῆς Παλαιστίνης, τὰ φῶ

Ὁ πατήρ μου ἐπώλει μεταξωτὰ,  
 γόμενον Βεζεστένιον τῆς Σμύρνης, ὅπο  
 καὶ ὄχι, ὡς λέγει ὁ βιογράφος μου  
 ἀνεχώρησεν, εἰς παιδικὴν ἡλικίαν, χα  
 Ἐπεθύμει νὰ ἐκτείνῃ τὸ ἐμπόριόν το  
 τὴν Ὀλλανδίαν, κατὰ μίμησιν τοῦ π  
 μου· ἀλλ' ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ ἐκεῖ ἀνθρώ  
 ἐμπορεύεται διὰ μέσου τῶν Ὀλλανδῶ  
 μου. Μετὰ πολλὰ ἐμπόδια ἐκ μέρους  
 σίσθη νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Ἀμστελόδαμ  
 ζετο τὸ διὰ θαλάσσης ταξείδιον ὀ  
 θάνατόν μου· ἐγὼ δὲ πάλιν ἀπεστρεφ  
 ὡς μέγα ἐμπόδιον νὰ ἀπολαύσω τ  
 Μ' ὅλον τοῦτο ἔκρινα τὸ ταξείδιον  
 ἐλπίδα, ὅτι ἡ ἀσχολία τοῦ ἐμπορίου  
 καιρὸν ἰκανὸν νὰ θησαυρίζω ὅσην ἦ  
 ἐδιψοῦσα, σοφίαν.

Ἐμβῆκα λοιπὸν (1772) εἰς πλοῖον

(1) Biographie nouvelle des Contemporains

ἡμερῶν θαλασσοπορίαν κατευωδῶσθε  
 ὀλίγας ἡμέρας, ἐκεῖθεν εἰς τὸ Ἄμσ  
 πολλὰς ἐπιστολάς συστατικάς. Μ  
 λησεν, ἢ ἐπιστολὴ τοῦ φίλου καὶ  
 Keun), πρὸς ἄλλον μινίστρον φί  
 ανὸν Βύρτον (Adrien Buurt), ἀ  
 σκομένων ἐκεῖ μινίστρων σοφώτα  
 βαστότατον.

Ὁ σωκρατικὸς οὔτος διδάσκαλος  
 ἀφοῦ ἐξέτασε τὰς μικράς μου γνώ  
 συγχωροῦσαν αἱ ἐμπορικαὶ ἀσχολ  
 μάδος εἰς αὐτὸν, νὰ διδάσκωμαι  
 καλῶς συλλογίζεσθαι, ἀπὸ τὸ  
 ἀρχίζῃ ἢ ὀρθὴ παιδεία. Ἐδέχθην  
 λὰ μὲ ἐνθουσιασμὸν, τὴν ἀπροσδύ  
 κλησιν, καὶ ἐδιδασκόμεν ἄπ' αὐ  
 δου, καὶ τὴν Λογικὴν ἐπιστήμην  
 εἰς ἕνα βιβλίον Λογικῆς συνταγμένον ἀπ' α  
 Καρολῖναν (Iosina Carolina ν  
 λότελα διάφορον (1) ἀπὸ τὴν ἑ  
 σχολεῖον τῆς Σμύρνης Λογικὴν.

Ὁ σοφὸς οὔτος ἀνὴρ καὶ ἡ σοφ  
 εὐδαίμονες ὅμως, διότι ἐσυνεργα  
 δαιμονίαν τῶν ἰδίων πολιτῶν. Πα  
 εἶχαν καὶ ταμεῖον φυσικῆς ἱστορί  
 ἡμέραι, αἱ δωρηθεῖσαι εἰς ἐμὲ τὸ

---

(1) Φυλάσσω ἀκόμη εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου  
 νην εἰς τῶν ὀλλανδῶν τὴν γλῶσσαν) δῶ  
 νας. ἔχω καὶ τοῦ ἀνδρός τῆς τινὰ συγγ  
 γλῶσσαν. Ἐν ἀπὸ ταῦτα μετέφρασεν εἰς  
 διδάσκαλος (Bernhard Keun), ἐπιγρα  
 dogmatique, τυπωμένον εἰς Ἄμστελόδαμ  
 βιβλιοθήκην μου.

εἰς πολλῶν ἐπισήμων πολιτῶν υἱοὺς  
γατέρες ἤρχοντο νὰ ἀκούωσι τὴν διδασκαλίαν  
οἱ υἱοὶ ἐδιδάσκοντο ἀπὸ τὸν σύζυγον.

Εἰς τῶν δύο τούτων σεβασμίων πατρῶν μου  
τοῦ φίλου καὶ διδασκάλου μου σεβασμίου πατρῶ  
τὴν χρεωστῶ, ὄχι τὴν ἀρετὴν μου, ἀλλὰ τὴν  
λίνωσιν τῶν παθῶν μου. Ἡ νεότης μου ἐκ  
μίας παθῶν, καὶ ἄλλο δὲν μ' ἔσωσεν ἀπὸ τῆς  
ἢ πρὸς τοὺς διδασκάλους μου αἰδῶς, ἀλλὰ  
ωθῶ τῆς ἀγάπης των. Τοιαύτην κρίνω ἵκανοῦ  
τοῦ πατρός μου· πιθανόν, ὅτι οὐδ' ἐκεῖνος  
ἐφιλοτιμεῖτο νὰ ἀξιωθῆ τῆς ἀγάπης των.  
Μάθημα ἀναγκαῖον εἰς τοὺς γονεῖς, ὅσοι ἀγαπᾷ  
ρίαν τῶν ἰδίων τέκνων, νὰ τὰ παραδίδωσι τοῖς  
διδασκάλους, ὁποῖων ὄχι μόνον νὰ θαυμάζωσι  
καὶ νὰ διψῶσι τὴν ἀγάπην, καὶ νὰ τρεφῶσι τὴν  
ἀγάπην.

Εἰς τὸ Ἀμστελόδαμον διέτριψα ἐξ ἑξῆς  
τὸ ἐμπόριον, καὶ, καθ' ὅσον μ' ἐσυγχώρησε ὁ  
ἐμπόριον, εἰς τὴν παιδείαν, ἐνοχλούμενος ἀπὸ τὸ  
δρᾶν ὄρεξιν νὰ μὴν ἐπιστρέψω πλεονέκτημα  
πατρίδα μου. Τὸ παιδιόθεν τρεφόμενος ἀπὸ τὸν  
κατὰ τῶν Τούρκων, μῖσος κατήντησεν, ἐκ τῆς  
πολιτείας ἐλευθερίαν, εἰς ἀποστροφὴν ἐπὶ τὸ  
θηρίον ἄγριον εἰς τὸν λογισμόν μου. Ἡ ἀγάπη  
καὶ τοιαῦται εἶναι ἀκόμη, ἂν καὶ εἰς τὴν ἀνάστασιν  
τοῦ τυράννου τὸ Λεξικὸν σημαίνωσι δὲν ἀποστροφὴν.

Μ' ὅλον τοῦτο ἠναγκάσθη νὰ ἐπιβιέννησιν  
Βιέννης (ὅθεν εἶχα περάσειν καὶ πρὸ τῆς ἀνάστασης  
δαμον) διὰ νὰ ἴδω καὶ δεύτερον τὸν πατέρα μου  
(πατρός μου), Σωφρόνιον, Ἀρχιεπίσκοπον, ὁποῖος  
κατατρεχόμενος ἀπὸ τὸν ἐκεῖ Πασᾶν, ἐκ τῆς  
προσασίαν τῆς Μαρίας Τερέζης, αὐτοκράτορος.

Μετὰ τεσσαρακονθήμερον διατρι-  
 ρασα εἰς Τεργέστην, κ' ἐκεῖθεν εἰς  
 ψα ὄλον σχεδὸν τὸν χειμῶνα τοῦ  
 ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐλπίδα νὰ λάβω ἀ-  
 τηθεῖσαν ἄδειαν νὰ περάσω εἰς τὴν  
 τὴν ἰατρικὴν. Ὁ σκοπός μου δὲν ἦν  
 εἰς δύο μόνον πράγματα ἀπέβλεπα,  
 μὴ βλέπω Τούρκους, ἢ ἂν ἀναγκασθῶ  
 νὰ ζῶ μεταξὺ των ὡς ἰατρός, ἐπὶ  
 τοῦτο εἰς μόνους τοὺς ἰατροὺς ἀνα-  
 κάποιαν ἡμερότητα.

Εἰς τὴν Σμύρνην κατευωδῶθην,  
 πυρκαϊᾶν, ἣτις ἀφάνισε μέγα μέρος  
 ἀκόμη καὶ ἀπὸ σεισμόν. Αἱ κοιναὶ  
 τὰς ἰδίας (ἐπειδὴ ἐπυρπολήθη καὶ  
 μετέβαλαν τὴν ἀποστροφὴν τῆς με-  
 εἰς τόσῃν μελαγχολίαν, ὥς ἐκινδύνει  
 παραφροσύνην. Καὶ ἐδῶ τόνομα π-  
 ρητορικὴ ὑπερβολή· σήμερον ἀκόμη  
 ταραχὴν τῆς κεφαλῆς μου, βεβαιούμα-  
 παραφρονήσειν, χωρὶς τὰς καθημερ-  
 δασκάλου καὶ φίλου μου Βερνάρδου.  
 ἦτον ἢ συχνότερα μου συναναστροφὴ  
 στημα, ὅσον διέτριψα ἀκόμη εἰς τὴν  
 τοῦ καιροῦ κατέφευγα ὀλίγα στάδια  
 τὴν ἐξοχὴν, διὰ νὰ μὴ βλέπω Τούρκους  
 ἀκόμη τὴν ἐλπίδα νὰ μὲ κρατήσωσιν  
 μετεχειρίσθησαν παντοίους τρόπους, ἐ-  
 τὸ δέλεαρ, νὰ μεταβάλωσι τὴν γνώμην  
 ἤθελεν ἐξάπαντος μὲ συναρπάσειν, καὶ  
 μου, καὶ διὰ τὸ κάλλος, ἔτι δὲ κα-  
 νύμφης, ὀρφανῆς ἀπὸ πατέρα βαθύπλ-



ἐλευθερίας δὲν μ' ἐβίαζε νὰ καταφρονῶ ἔρωτας. Οἱ γονεῖς μου, βλέποντες μὲ μαλάξῃ, καὶ τὸν μέγαν κίνδυνον τῆς υἱοῦ μου, μ' ἐσυγχώρησαν τελευτᾶν ἐν Γαλλίαν.

Διὰ νὰ συντέμω τὰ μεταξὺ, ἐπέμεινα ἔπειτα εἰς Μασσαλίαν, καὶ κατευώθησα ἐν Μοντσπελλιέρον (Montpellier) τὴν 1787 (1). Ἐκεῖ διέτριψα ἐξ ἁπλοῦς σπουδάζων τὴν ἰατρικὴν, ὅσον μ' ἐσπούδαζον ἀπὸ τοὺς καθημερινοὺς κόπου τὸν σκώληκα λογισμὸν ὅτι ἔμελλον εἰς τυραννουμένην ἀπὸ Τούρκους πατρίδα.

Εἰς τὸ Μοντσπελλιέρον ἔμαθα τὴν 21 Ἰουλίου 1787 ὁ πατήρ μου ἀπέθνε τὸν ἡκολούθησε μετὰ χρόνον ἕνα. Τοιούτους γονεῖς εὐχομαι εἰς ὅλους.

Ἐδῶ ἀναγκάζομαι πάλιν νὰ διηγήσασθαι τὸν βιογράφου μου. Λέγει, ὅτι ἡ εἰς Μοντσπελλιέρον σπουδὴ μου ἔγινε μὲ χορηγίαν ἐτήσιον ἀπὸ τοῦ βασιλέως (2). Ὁ καλός μου οὗτος φίλος καὶ τὰ χαρᾶς δράμειν εἰς βοήθειάν μου, καὶ τὰς τάστας τὸν ἐσυγχώρει τοιαύτας χορηγίας οὐτ' αὐτὸς οὐτ' οἱ συγγενεῖς μου νὰ ἀποδοῦναι τὴν ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, θάνατον αὐτῶν, ἀπὸ τὴν πώλησιν τῆς οἰκίας, καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους μου κόπου θείαν. Ἐκ τῶν κόπων τούτων ἦτο ἐν τῇ Γαλλικῇ μετὰφρασι τῆς κατα

(1) Biographie nouvelle des Contemporains.

(2) Ibid, pag. 53.

(3) Ibid, ibid.

τωνος, τῆς Κλινικῆς ἰατρικῆς (Selle, τὴν ὁποίαν ἐξέδωκα κατὰ τὸ σπελλιέρον εὕρισκόμενος, καὶ ἄλλα μεταφρασμένα ἀπὸ τὴν Γερμανικὴν εἰς τὴν Γαλλικὴν, καὶ ἐκδομένα

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσα τὰ μαθήματά μου ἐρῆσω καὶ τὰς νέας Ἀθήνας, τοὺς Παρισιῶν καὶ τὸ ὄνειδος τῶν, ὅσοι δὲν ἐγνώριζον ἦλθα λοιπὸν εἰς τοὺς Παρισίους τὴν δευτέραν με συστατικὰς ἐπιστολάς τῶν ὁποίων ἢ εἰς ἐμὲ εὐνοία καὶ ἐξαιρέτως τοῦ Grimaud καὶ τοῦ Chaptal, ἐχρημάτισα τῆς ζωῆς μου.

Ἄλλ' ἦλθα εἰς καιρὸν, ὅτ' ἐμελλεῖν ἀπὸ τὰ μέσα ταύτης τῆς ἑκατοστῆς παραδόξος, καὶ πρώτη εἰς τὴν ἰστορίαν τοῦ ἔθνους, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἠλπίζετο ἵστασθαι Ἰάλλοι ἕως τότε ὅμοιοι τῶν Ἀθηναίων ἐπιφρόνητα, τὴν φιλανθρωπίαν, τὴν ἐπιεικέτητα, τὴν ἐλαφροσύνην ὡς οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ἄξιοι ὄχι μόνον φιλίας ἐκείνων ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης ἀλλὰ καὶ ὅτι εἰς τὸ φαινόμενον ἐλαφρὸν ἔθνος ἀριθμὸς φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοὺς ὁποῖους ἠδὲν ἐδοκίμωσεν ἢ κατὰχρησις τῆς τότε κατεστήθησε νέας πολιτείας νομοθέτας.

Τὰς μέχρι τούτου ἀπορίας μου ἐπιστροφῆς, τὰς ὁποίας εἶχε μετριάσει ἡ μου, ἔλυσε πλέον ὀλότελα ἢ πολιτικῶν καὶ ἀπεφάσισα ἀμεταθέτως νὰ μεταβῶ ἐντυράννους. Τοῦτο ἠύξησε καὶ τὴν ἐπιθυμίαν μου πρὸ πολλοῦ νὰ συνεργήσω τὸ κατὰ τὴν φύσιν τῶν ὁμογενῶν μου, καὶ μάλιστα ἀφ' ἑσέως.

αὔξησις καὶ ἐξάπλωσις τῆς παιδείας γέννησε τὸν ἔρωτα τῆς ἐλευθερίας. ἐργίας εὔρισκα τὰς ἐκδόσεις τῶν μακρὰ προλεγόμενα εἰς τὴν κοινὴν γνώσκωνται ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς γλώσσης, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδιώταισιν ὅμως ἐχρειάζετο πλειότερα γνώσιν διὰ τὴν κριτικὴν ἐκδοσιν τοῦ κειμένου ταύτης λοιπὸν τὴν ἀπόκτησιν ἔδωκεν ἀφίνων καὶ τὴν ἐπαγγελίαν τῆς ἀσχολίας.

Αἱ συμβᾶσαι ταραχαὶ ἀπὸ τοῦ Γαλλίας, ἀνομοίους ὀλότελα τῶν ἀρεπεν ἐξ ἀνάγκης νὰ γεννήσωσι διὰ νὰ καταπαύσῃ τὰς ταραχάς· καὶ τὸ ὄ περιδόητος Ναπολέων. Στολισμὲ στρατηγικὰς ἀρετὰς, ὑπερτέρας ὅσων ῥία, καὶ δημιουργημένος ἀπὸ τὴν φητοὺς ταραχοποιούς, καὶ σέβας εἰς τοὺς εἰς τοῦτο μόνον ἐπλανήθη, ὅτι δὲν ἐπρόσμεναν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὰ τόσσὸν νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς καταπονουμένους τοὺς δεσπότης των, ἐπρόκρινε νὰ γένηται. Ἄντὶ νὰ σπείρῃ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ νὰ κατασταθῇ θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς, νάτους ὕμνους τῆς παρούσης καὶ τῆς νεᾶς ἀνθρώπων, ἐπροτίμησε τὰ βρωμάκων θυμιάματα. Ἐπλανήθη ὁ ταλα

Ὁ μεγαλουργὸς ἀλλ' ὄχι μέγας οὐκ εἶαν, ἥτις ἔμελλε ν' ἀφανίσῃ καὶ ἀπιζόμενα πολλὰ καὶ μεγάλα καλὰ σιν τῆς Γεωγραφίας τοῦ Στράβωνος

Μοντςπελλιέρον διδάσκαλος τῆς χειρουργίας, ἐπρόβαλε τὸν La Porte-du-Theil καὶ ἐμὲ, Gosselin διὰ τὰς γεωγραφικὰς πρὸς καθένα ἐξ ἡμῶν ἐτήσιον μισθὸν τοῦ ὄχι σύνταξιν ἐτήσιον (1), ἧτις ἔμε

Κατὰ τὸ 1805 ἐπροσφέραμεν εἰς πλέον ὑπατον, ἀλλ' Αὐτοκράτορα μεταφράσεως τοῦ Στράβωνος τυπωτοῦ δευτέρου, παρὰ τὸν ἐτήσιον μισθὸν ἐφιλοδώρησεν ἀκόμη καθένα 2,000 φρ. ὅταν μᾶς ἦλθεν ἡ ἀπροσδόκως ὑποπτευόμενος (δὲν ἐξεύρω δὲν τοῦ Ναπολέοντος, καὶ φοβούμενος μὴ φανῶ εὐγνώμων ὑπὲρ τὸ δίκαιον, ἀπὸ τὴν εὐεργεσίαν. Μὴ δυνάμενος ἐπρόβαλα εἰς τοὺς συνεργάτας μου, τοῦ Στράβωνος ἔμελλε νὰ ᾖναι μάχισθαι, ἢ τὸν μισθὸν ἢ τὴν σύνταξιν συνεργάται μου χωρὶς ἐναντίωσιν. οἱ τρεῖς πρὸς τὸν τότε λειτουργὸν μισθὸν τῶν φρ. 3,000, καὶ ἀρκούμην τὰς τῶν φρ. 2,000. Ἡ ἀπόκρισις κώμιον τῆς ἀφιλοκερδείας μας (désappointé), καὶ παῦσις τοῦ ἐτησίου μισθοῦ κακὰ ἔμελλε νὰ προξενήσῃ εἰς τὴν ἐμὲ σκοπὸν νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐλευθερίαν ἐπονομασθεῖσα Ἀγία Συμμαχία, νὰ κυβερνᾶται σήμερον ἢ πατρίς τοῦ Ναπολέοντος, διώκτου τῶν Τούρκων

(1) Biographie nouvelle des Contemporains

μέ τήν σιδηρᾶν ράβδον πολλῶν ἄ  
 ὁποίων κάνεις δέν ἀξίζει τόν Ναπο

Τούτου τοῦ δυστυχοῦς Ναπολέο  
 τούς πολλούς ἐπρόβαλλεν εἰς τόν μ  
 νὰ μᾶς ἀναδείξῃ μέ δαψιλῆ ἀμ  
 (censeurs), αὐτόν μέν διά τὰ Λα  
 ληνιστί ἢ Γραικιστί ἐκδιδόμενα β  
 ὁ φίλος μου τὸ πρόβλημα, καί νὰ  
 κίνησε συλλογιζόμενος, ὅτι ὅστις  
 ἔργον, πιθανόν ὅτι μᾶς ἔκρινεν ἰκ  
 μισθόν καί ἄλλα ἀτιμώτερα.

Ἄλλ' ἀφίνω τόν Ἡρώα τοῦτον (ἦ  
 ρισε τὰ ἴδιά του ἀπό τὰ κοινὰ συ  
 εστράφη ἀπό ἀσυγκρίτως ὑποδεεσ  
 ἀκολουθῶ τήν ἱστορίαν τοῦ ἐξῆς β

Ἐδῶ χρεωστῶ νὰ ἱστορήσω μία  
 μου, τήν ὁποίαν ἤθελα σιωπήσει  
 φίλοι μου ὡς ὑπερήφανον, οἱ μὴ φ  
 ὑπερηφανίαν βδελύσσομαι· ἀνάξιος  
 ἀποστρέφομαι. Ἀπόρησαν τινές δ  
 ψηφισθῶ μέλος τοῦ Πανεπιστημίου  
 πράγμα. Ὅστις ἐπιθυμῆ νὰ ἐκλεχθῆ  
 χρεωστεῖ πρῶτον νὰ ζητήσῃ δι' ἐ  
 νὰ τόν καταγράψῃ εἰς τόν κατάλογ  
 δεύτερον πρὸ τῆς ψηφηφορίας νὰ  
 καθένα ἀπό τοὺς ψηφοφόρους, καί  
 νῶς, νὰ τοῦ χαρίσῃ τήν ψῆφόν του.  
 ζα, καί τὸ πρῶτον ἐπλήρωσα, ἀν ὅ  
 κἂν ἔθιμον ἄψογον, καί κατεγράφε

Τὸ αὐτὸ ἔτος (1805) τῆς ἐκδ  
 τοῦ Γαλλικοῦ Στράβωνος ἐξέδωκ  
 σιμάδων τὸν πρόδρομον τῆς Ἐλ

προλεγόμενα διεξοδικώτατα, εἰς  
στοχασμῶν. Ἡ διασπορά των εἰ  
ἢ γεννηθεῖσα ἐξ αὐτῶν εὐνοια τοῦ γέν  
ὅτι τὸ γένος ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται τῆ  
κ' ἠϋξήσε τὰς ὁποίας πρὸ πέντε ἐτ  
ἐλπίδας τῆς πλησιαζούσης ἐλευθερίας  
ἠπατήθην, ὅτι ἢ κατὰ τοῦ τυράννου ε  
αν ἔθετεν ὁ λογισμὸς μου περὶ τὰ μέσα  
ταετηρίδος, συνέβη τριάκοντα χρόνους  
βη παρὰ καιρὸν, ἐφάνη καὶ ἀπὸ τὴν θ  
τῆς ἐπαναστάσεως (εἴτε αὐτομάτως,  
σίαν κινηθέντων) καὶ ἀπὸ τὴν ἔπειτα  
φρονεστάτην διαγωγὴν πολλῶν πολιτε  
δα· διαγωγὴν, ἣτις ἔδωκεν ἀφορμὴν ε  
χύσιν, καὶ παρ' ὀλίγον ἤθελ' ἀφανίσειν  
ὄνομα ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ἐν  
τοῦ τυράννου, καὶ πεζοὶ καὶ θαλάσσιο  
ἄξια τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῆς Σαλαμῖνος  
γένος εἶχε καὶ κυβερνήτας στολισμένου  
τοὺς ἔχειν ἐξάπαντος, ἂν ἢ ἐπανάστασι  
χρόνους ἀργότερα) ἔμελλε καὶ τὴν ἐπ  
πλειοτέραν πρόνοιαν, καὶ εἰς τοὺς ἀ  
τόσον σέβας, ὥστε ν' ἀποφύγη ὅσα ἔπα  
χριστον Ἀγίαν συμμαχίαν.

Αἱ ἐκδόσεις μου δὲν ἔλειψαν ὅμως  
ἐχθροὺς, ὀλίγους τινὰς σχολαστικοὺς,  
λοὺς τοῦ ἱερατικοῦ τάγματος, οἱ ὁποῖοι  
γρίως ὡς καινοτόμον ὄχι μόνον εἰς τὰ τ

(1) Ἴδε τὸ τέλος τῶν Προλεγομένων (Discours  
τὸ 1800 ἔτος ἐκδοθέντος Περὶ ἀέρων, ὑδρῶν  
κράτους.

εἰς αὐτήν μου τὴν θρησκείαν  
πολέμητα κ' ἐγώ· φρονιμώτ  
σα τὸ σοφὸν παράγγελμα τ  
Πρὶν ἐπιχειρήσῃ τις νὰ συμ  
πρέπει νὰ προβλέπῃ καὶ τὸ  
ἀπὸ τοὺς ὄσων ἢ τιμῆ κα  
ἀπὸ τὰ στραβά· καὶ ἀντὶ νὰ  
ἀπ' αὐτοὺς, χρεωστεῖ ν' ἀκο  
κούμενος εἰς τὴν εὐνοίαν τῶ

Πρὶν ἀρχίσω τὴν Ἑλληνικὴν  
τοὺς χαρακτῆρας τοῦ Θε  
μὲ Προλεγόμενα καὶ σημε  
ἀέρων, ὑδάτων, τόπων (180  
πισμα πολεμιστήριον (180  
τῆς μεταφράσεως τοῦ Βεκαρ  
ὑπόμνημα περὶ τῆς παρουσίας  
Ἑλλάδος (1803) (3), ἀφοῦ  
Ἑταιρίαν τῶν Ἀνθρωποτηρη  
homme), καὶ τοῦ Ἡλιοδώρο  
Ἑλληνικάς, καὶ Προλεγόμενα  
γλώσσαν (1804). Μετὰ τὸ  
1805 ἔτος) τὴν ἀνωτέρω  
βλιοθήκην. Ταύτην ἠκολού  
χῆς τῆς πολιτικῆς μεταβολῆς

---

(1) Κατὰ τὸ 1816 ἐξεδόθη δεύτε  
τους μὲ τὴν μετάφρασιν, εἰς τὸ ὁποῖ  
τους καὶ τοῦ Γαληνοῦ τὸ ὅτι ἄριστος

(2) Ἐξεδόθη δεύτερον ἢ αὐτὴ μετα

(3) Mémoire sur l'état actuel

(4) Συνίσταται σήμερον (1829) ἡ ἱ  
τῆς εἰς τόμους 17, τὰ δὲ ἐπιγραφόμε  
ταῦτα, εἶναι τὰ Ἀσεία τοῦ Ἱερο  
δαίαι τῆς Ἰλιάδος, καὶ τὰ ἐπιγραφόμε

Α. ΚΟΡΑΗ.

εὐχαρίστησιν τῶν ἀναγινωσκόντων,  
τινὲς τῶν ὁμογενῶν μου νὰ συναθροίσω  
εἰς τόμον χωριστὸν τὰ εἰς καθένα συγγ  
Αὐτοσχεδίους στοχασμούς.

Τὸ πλεόν παράκαιρον παρὰ ἀπροσδοκίαν  
μεταβολῆς τῶν Ἑλλήνων ἔχυσε τόσον φ  
ἵνα ἂν ἦτο δυνατὸν εἰς τὴν φύσιν αὐτῶν  
εἰς τὴν χρηματικὴν μου κατάστασιν,  
ταυτῶ ἄλλους τοὺς ἠθικοὺς καὶ πολιτικ  
μετριάσω, ἂν ἦτο δυνατὸν, τὰ προσδοκ  
βολὴν κακά.

Ἄλλ' οἱ μὲν ἀδελφοὶ Ζωσιμάδαι (καὶ  
ἀπροσδοκίτους) εἶχαν παύσειν πρὸ π  
τῆς δαπάνης τοῦ τύπου· ἡ δὲ χρηματικὴ  
ἐξαρκοῦσε νὰ πληρόνω βοηθοὺς ἢ διορθω  
ῶσιν ἦτο χρεῖα εἰς πολλῶν ἐντάμα τόμ  
ων.

Ἦρχισα λοιπὸν ( 1821 ) ἀπὸ τὴν ἐκδόσιν  
τοῦ Ἀριστοτέλους. Πρὸ ἐνὸς ἔτους ( 1822 )  
καὶ ἐκδόσειν ἄνωνύμως τὴν παράδοξον  
Ἐπισκόπων πρὸς τὸν Πάπαν ἵνα  
σκοπὸν εἶχεν ἡ φανέρωσις τοιούτου συ  
θωσιν καὶ δικαίωσιν ἐνταυτῶ τῆς Ἀνατολικῆς  
μακρὰ δουλεία ἀφανίσασα τὴν παιδείαν  
δύνατον νὰ μὴ φθείρη τὸν κληρὸν, μηδὲ  
σκευτικά μας φρονήματα· ὅποια ὁμῶς  
ἁμαρτήματα τῶν Ἀνατολικῶν χριστιανῶν  
τὰς φρικτὰς τῆς Παπικῆς αὐλῆς κατα  
μην τῆς δικαιοσύνης, πρέπει νὰ λογίζω  
ῶκεανὸν ὕδατος σταλαγμοί· καὶ οἱ οὐρανὸν  
αὐλῆς, κατηγοροῦντες πικρῶς δι' αὐτὰ τὸν  
ροῦν ἀνθρώπους ἐνοχλουμένους ἀπὸ κάρτερ  
παχυτάτην δοκὸν αὐτοί. Νὰ κατακρίν



μένους ἀνατολικούς, διὰ τὴν τρ  
ἀρχιερέων, τρυφώντων εἰς τὸ Βυζ  
παραβάλη ὅλους τοὺς κασμικοὺ  
Βυζαντίου.

Ἐν Παρισίοις, 23 Δεκεμβρ



# ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

Πρὸς τὸν φίλον Πρωτοψάλτην, Δ.

Ποθεινότατέ μοι Κ. Δημ.

Σήμερον τελειώσας τὸν τριακονθήμερον  
ξῆλον ἀπὸ τὸ λοιμοκομεῖον, καὶ εὐρ  
ἐνταῦθα κυρίου Γεωργίου Κωστάκη,  
πόρου (εἶναι σύντροφος τοῦ αὐτοῦ Π.  
θελήσαντος ἀπὸ καλοσύνην του νὰ μ  
τάλυμα εἰς κἀνὲν πανδοχεῖον, κατὰ

Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶμαι ἐλεύθερος καὶ ἀ  
φυλακὴν, καὶ ἀπὸ τὰ παράξενα καὶ π  
τοῦ καπετάνου Σβετσέζου, θέλεις νὰ  
Ναί, θέλω· Ἐπειδὴ λοιπὸν θέλεις, ἄ

Τὴν μεγάλην νίκην, τὴν ὁποίαν ἔλα  
Γάλλων εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὴν 12 Ἀ  
φοβερὰν καὶ αἰμίμηστον ναυμαχίαν, β  
ὀλίγας ἡμέρας, ἀφοῦ ἀπεδήμησα αὐ  
ἠκούσαμεν ἀπὸ καράβιον βενέτικον ἔξ  
εἰς αὐτὴν δεκατρεῖς χιλιάδες Γάλλων  
τωθέντες, οἱ δὲ πληγέντες, οἱ δὲ αἰχ  
Ἄγγλων, καὶ τοσαῦτα καράβια τῆς π  
ἐν τοῖς αἰχμαλώτοις εὕρισκετο αὐτὸ  
πολλότατοι τῶν μεγίστων ὀφικιάλων

καὶ δὲν εἶναι χρεία νὰ τὰ πλατύνω  
 συλληφθεὶς Ἀρχιστράτηγος ἀπελύθη  
 τοὺς Παρισίους, ὅπου εὗρηκεν ὁ ταλαίωρος  
 (ὀφικιάλον αὐλικὸν) φονευμένον· οἱ  
 διότι δὲν ὑπέφερε τὸ πατρικὸν ὄνειδος  
 ἐσκοτώθη εἰς μονομαχίαν ὑπ' ἄλλου  
 δικῶν τὴν χλευαζομένην ἀτυχίαν τὴν  
 ὅμως ὅτι μὲ ὅλους αὐτοὺς τὴν θρησκείαν  
 λαν πρεσβείαν εἰς τοὺς Παρισίους,  
 Δὲν τὸ πεστεύεις, διότι εἶσαι φίλος  
 φίλος ὅλου τοῦ κόσμου, τὸ πιστεῖν  
 λαβαν πλεον τὴν ἀπόφασιν, ὅτι εἶναι  
 ἄλλην μίαν φοράν τὴν Ἀμερικὴν· καὶ  
 δυνατὸν τάχιστα νὰ σκεπάσωσιν αὐτὴν  
 διὰ νὰ μὴ δοθῇ ἡ γάγγραινα τῆς ἀπο  
 πᾶς πλησιοχώρους ἐπαρχίας. Καὶ  
 παραβλέψωσι καὶ τὴν παροῦσαν ὑπερ  
 γοραζόμενοι τὸν καιρὸν. Μερικοὶ φησὶ  
 σου, λέγουσιν, ὅτι ὁ πόλεμος δὲν εἶναι  
 Ἄγγλους· καὶ διὰ νὰ τὸ ἀποδείξωσιν  
 στοχασμὸν. Ἡ Ἀγγλία (λέγουσιν) εἰς  
 τὸ 1688 μέχρι τοῦ παρόντος ἔτους  
 νου 47, ἤγουν τὸ ἡμισυ διάστημα

ἀπὸ τὸ 1688 μέχρι τῶν 169

» » 1696 » » 170

» » 1702 » » 17

» » 1713 » » 17

» » 1739 » » 17

» » 1748 » » 17

» » 1755 » » 17

» » 1762 » » 17

» » 1775 » » 17

ἔτη

ἔπαθεν εἰς τούτους ὅλους τοὺς πολ-  
ται, ὅτι ἡ Ἀγγλία τότε δὲν εἶχ-  
στευτα χρέη, ὅσα ἔχει τώρα, μήτε  
μετὰ τῶν τέκνων της τῶν Ἀμερικ-  
νη, καὶ ἐπομένως πολλὰ ἐξήσθεν  
Ἄγγλους νὰ κάμωσι τὸ συμφερότε-  
φρόνησις.

Ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ θαυμαστὸς Α-  
κλῆς, διορθώνει τὴν βασιλείαν του  
τὰς καταχρήσεις, ὅσας εἰσῆξε κα-  
βαρβαρότης. Δὲν ἔχω τὸν τρόπον  
τὰ καλὰ παραδείγματα, τὰ ὁποῖα  
γείτονάς του.

Ἡ Πολωνία, εἰς τὴν Δίαιταν, ἢ  
ὀλίγον εἰς τὴν Βαρσωνίαν, ἔχει  
διορθώσεις πολλῶν πραγμάτων ἐ-  
τικῶν. Καὶ διὰ νὰ μὴ συμβῆ κα-  
ἐκεῖνα τὰ μέρη ὀχλαγωγίας καὶ  
τῆς Ῥωσσίας, καὶ ὁ Καῖσαρ διώρ-  
κινήσωσι πρὸς τὰ σύνορα εἰς προφ-

Ἄν λάβῃς τὴν παροῦσαν ἐπιστο-  
μέραν τῆς ἐορτῆς σου (τὸ ὁποῖον  
καὶ τὰς ταπεινάς μου εὐχετικάς  
χρόνους πολλοὺς, ἀδελφέ μου, νὰ χ-  
μα. Γράψε με νὰ ζήσης πόσας ὀκά-  
δαπάνησας; πόσας μπότσας ῥακί-  
πόσοι φίλοι ἤλθαν εἰς ἐπίσκεψίν σου  
ἠκολούθησεν.

Ἦλθεν ὁ ποιμὴν ἡμῶν ἀπὸ Κ-  
τεία εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκει-  
τίου σου ἐκόπασεν, ἢ ἀκόμη ταλο-  
Ἄν οὕτως ἔχη τὸ πρᾶγμα, ὑπομον-

ὅσον δύνασαι, ἕως οὗ νὰ παρέλθωσιν ἀπὸ ἀμφιβάλλης ὅτι θέλουν παρέλθειν· καὶ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐπιταχύνει τὴν τοσοῦτον, ὅσον ἢ ὑπομονή. Ἄς ἔχω συγχαρὴν τὴν λογιότητά σου, τοῦ ὁποίου τῆς συγχαρῆς Μόλον τοῦτο, ἀδελφὲ, στοχάζομαι, ὅτι τὴν ἰατρικὴν. Καὶ δὲν εἶναι παράδοξον μίαν θεραπείαν ἢ κεράτσα Ἀγγελίνα, κτωρ Βεστάρχης.

## 2.

Ἐν

Δύο σου διεξοδικώτατα γράμματα τοῦ κυρίου Γάλλου. Ὡς τῆς μωρολογίας αὐτὴν εὐθυμίαν, τὴν ὁποίαν σ' ἐπροξένω φανείων, ἤθελα σὲ γράψωι τοσαῦτα ταῦτοῦ ἐχώρισα τὸ χαρτίον πρὶν ἀρκεῖς πειρασμὸν νὰ σὲ γράψω πολλά. Διὰ παντάπασι παραπονεμένον, ἰδοὺ ἡ ἀληθινή της Ἀγγλίας, κατὰ τὸ μπιλάντζιον, τὸ κλητὸς τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον·

Ἐν ἔτει 1775 Ἰουνίου 24 ἐχρεώθη ἀπὸ δὲ τῆς 24 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτος μέχρι Ἰανουαρίου τοῦ ἐνέσῳτος ἔτους 1776 προσετέθη εἰς αὐτὸ τὸ χρέος ἀπὸ ἐξοδα λέμου κ.λ.

τὰ ὁποῖα συμποσούμενα γινόνται ὅλα ὁμολογῶν τὰς ὁποίας λογαριάζων πρὸς δύο βενέτικα ἰδεῖν ὅτι χρεωστεῖ ἡ Ἀγγλία τὰ νῦν, πρὸς κατὸν ἐξήκοντα ἐννέα χιλιάδας καὶ ἐννεακωσίων φλωρία βενέτικα, διὰ τὸ ὁποῖον χρέος ἔχαστον ἔτος ὑπὲρ τὰ δεκαοκτὼ μιλιοῦ Βαβαί! Ἐπειτα παραπονεῖσαι κάμμια μερικὰς μπαγατέλας τῆ δε κακεῖ σε,

τα ὡς λέων ὠρυόμενος διὰ τὰ τὰ  
 ἀδελφὲ, ὅσάκις ἔρχεται ὁ ἀλευρᾶς  
 τον τὴν παροῦσαν σημείωσιν τ  
 θέλης νὰ τὸν δυσωπῆς.

Ὁ μακαρίτης πατήρ μου ἔταράτ  
 Εὐρωπαίους· ἴσως δὲ καὶ ἡ λογικ  
 δὲν σὲ φοβοῦμαι· διότι εἶσαι α  
 ἔχεις ἐναργεῖς ἀποδείξεις, τὸν Δό  
 ἄλλο μέρος τὰ βάσανα, ὅσα πάσ  
 τοῦ βασιλεύουσιν ἀγνοίαν. Ἄν ἦ  
 κτον, ἤθελα σὲ πέμψειν τὴν ἐπισ  
 Παρισίων, τὴν ὁποίαν ἔλαβον τα  
 τίνι τρόπῳ τιμῶνται οἱ ἄνθρωποι.  
 τὸς μ' ἔπεμψε δῶρον πέντε βιβλί  
 μερικὰς του σημείωσεις ὡς ἐσφο  
 Αὕτη εἶναι ἡ ἀλήθεια, μὰ τὴν Δύ  
 ἤθελεν γενῆν ἐχθρός μου ἀδιάλλα  
 τῆς Εὐρώπης, ἄνθρωποι τῆς πρώτ

3.

25 Δ

*Ἐκ ψυχῆς ἀσπάζομαί σου*

Τρεῖς ἐπιστολάς σου, ἂν ἀριθμήσω  
 λογαριάσω τὴν πολυλογίαν, ἔλαβον εἰ  
 6 καὶ 25 Μαΐου. Ποτὲ μωρολογία δὲν  
 δὲν μὲ ἰλάρυνε τόσον, ὡς αὐτὴ σου  
 κείαν (τὴν ὁποίαν ἐμίσησα πάντοτε  
 κάμνεις τῆς ἐλεύσεως τοῦ πολυπο  
 μεθ' ὃν ἐδημοσιεύθη, καὶ ὅλων τῶ  
 νὰ μὴ μωρολογῶ ὡς ἡ λογιότης σου  
 μικωτάτη· καὶ δὲν ἐξεύρω, ἂν αὐ  
 νὰ τὴν κάμη κωμικωτέραν. Ἄν δ  
 ἥτις μὲ προξενεῖται ἀπ' αὐτὴν σου

παρακαλέσειν νὰ μὲ γράφῃς μὲ ἕκα  
στολήν δώδεκα σελίδων. Λέγω, ἂν  
δελφέ, ἂν ἡ λογιότης σου δὲν συντε-  
εγὼ κινδυνεύω νὰ ἔλθω πάλιν αὐτὸ  
ἄλλο δὲν πράττω, παρὰ νὰ ἀναγιν-  
τοψάλτου, καὶ ὁποίας ἐπιστολάς; Ἄ-  
νικώτατε Μανόλη! Ἐξεύρεις ποῖον  
ἀδελφέ. Καὶ εἶναι τρόπος νὰ λησμο-  
τὰ ῥητά του, τὰ ἀποφθέγματα του,  
τὰ προτερήματα, μὲ τὰ ὁποῖα τὸν ἐ-

Οἱ ἔπαινοι, τοὺς ὁποίους κάμνεις  
σότερον ἀποτέλεσμα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ  
ἀπὸ καλοσύνην σου ἔχεις πρὸς ἐμέ,  
σεως. Καὶ τί δὲν κάμνει ἡ φιλία;

Ἄν οἱ ὁμογενεῖς ἐδέχθησαν μὲ πρ-  
κόπον, τὸν ὁποῖον ἀνεδέχθην δι' αὐτὸ  
προθυμίαν, ὅτι εἶναι ἄξιοι νὰ κοπιᾶσ-  
ρισσότερον ἐγὼ χρεωστῶ εἰς αὐτοὺς  
κατάβασιν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐδέχθησ-  
χρεωστοῦσιν αὐτοὶ πρὸς ἐμέ.

Τὸ περὶ Μελχισεδὲκ συνταγματίων  
σὲ εἶπῶ τὴν ἀλήθειαν) δὲν μὲ ἤρεσε  
σύνταξεν ὁ Πλάτων περισσότερον ἀ-  
ση τὴν περιέργειαν τοῦ Δουκός. Αὐ-  
θεωρία εἶναι σκοτεινή. Καὶ ἀφοῦ ὁ  
τὴν εὔρηκε τοιαύτην, δὲν πρέπει νὰ ἐ-  
κάνεις ἀπὸ ἡμᾶς. « Περὶ οὗ πολὺς ἔ-  
» μὴνευτος λέγειν » ἴδε τὴν πρὸς Ἐβρα-  
Ἄν εἶχον τὸν καιρὸν, ἤθελα τὴν μετ-  
ιδικᾶς μου· ὅχι τάχα ὅτι φαντάζομα  
ἀγριόλολον) νὰ τὴν σαφηνίσω καλήτ-  
ἄλλ' εἶχον κάποιας πηγὰς, ἐκ τῶν

ὅσα ἦσαν ἀναγκαῖα, ἂν ὄχι νὰ  
κἂν νὰ θεραπεύσωσιν ὀλίγον τὴν  
σκοντος. Ἐχων ὁμῶς σκοπὸν τὴν  
σμένως ὅ,τι ἔκαμα. Καὶ τοῦτο  
τὰ ἐλαττώματα τοῦ βιβλίου, ὅσα  
ὄχι μόνον εἰς τὴν ἀμάθειάν μου, αὐτὴν  
εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμην· ἤγουν  
ρεν ὀλίγον ἀπὸ ἐκείνην τοῦ Λολομο  
ἔμενον ἀκόμη ἓνα μόνον χρόνον αὐτὸν  
τοσοῦτον ὁ ἔρως τῆς σπουδῆς μου

Περὶ δὲ τοῦ νομιζομένου ἐλατ  
νισμοῦ τῆς ἀφιερωτικῆς, ἀπορῶ.  
βλέψαντες ἄλλα ἀληθινὰ ἐλαττώ  
εὐρίσκονται εἰς τὸ βιβλίον, ὠνόμα  
δὲν εἶναι τοιοῦτον. Αἱ μακροὶ καὶ  
δίδουσι πάντοτε ὑποψίαν κακὴν κ  
διὰ τὸν ἐπαινούμενον. Οἱ Εὐρωπα  
μιμούμεθα εἰς τὰ τοιαῦτα, βλέπ  
ούτων ἀφιερωτικῶν, ἤρχισαν τώρ  
ὅπου ἐξώρισαν καὶ τὰς λοιπὰς ἀθ  
ἀθλίων αἰώνων. Ἄν εἶχον καιρὸν,  
ερωτικὴν τοῦ περιφήμου Ρουσῶ,  
λοσόφου, διὰ νὰ ἴδῃς πῶς πρέπει  
τικά. Δὲν μὲ ἐμποδίζει τὸ μακρ  
μωτέρα κατὰ πολλὰ ἀπὸ τὴν ἰδικ  
νὰ ὑπάγω εἰς ἓνα βιβλιοπώλην,  
τὸ ὅποιον εὐρίσκεται, νὰ τὴν ἀντιγρ  
φράσω· τὰ ὅποια δὲν εἶναι τοῦ π  
ἐδυνήθην ποτὲ νὰ ὑποφέρω τὴν κ  
διατείνομαι, ὅτι, διὰ νὰ φύγη τι  
πέσῃ εἰς τὴν ἀχαριστίαν. Ἀφοῦ  
εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν εὐεργέτην



κάρμης. Λέγω δι' ἓνα εὐεργέτην,  
 θρώπινά, καὶ ὄχι δι' ἐκείνους τοὺς  
 ποῖοι κάμνοντες ἐμπορίαν τὴν εὐε-  
 νὰ σὲ αἰχμαλωτίσωσι.

. . . . Ἀδελφὲ, Ἡ πείρα μ' ἔδωκε  
 λείπεται καὶ ἀγοράζεται, καθὼς καὶ  
 τὴν Εὐρώπην ὅσα δαπανήσης, τὴν  
 ἀτυχεῖς Ἕλληνας ἐπανέρχονται ποῖον  
 νον ἀλευρωμένοι, καὶ ὄχι ζυμωμέ-  
 νικὴ παροιμία· « Ὅκαντὰρ ἀκτσε, Ὅκα  
 ἀδελφὲ, βιβλία, χρειάζονται κατὰ  
 εἶναι μισθωτοὶ, χρειάζεται συνανασ-  
 καιοτέρα καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀνάγκη  
 τὴν ἔχη τις, ἀνάγκη εἶναι νὰ τὴν  
 τίζη μὲ κάποια δωρημάτια. Καὶ τὴν

. . . . Ἄν θέλῃς, δύνασαι νὰ συνεργήσῃς  
 φίλου σου, τοῦ ὁποίου ὁ μόνος ἔρωστος  
 μέριμνα εἶναι ἐκείνη τῶν ἐπιστημῶν  
 τερον, νὰ μὲ ἀπολαύσης αὐτοῦ ἀμείω-  
 πέστειλας, ἢ σοφὸν καὶ ἐπιστήμονα

Φαίνεται με νὰ σὲ βλέπω ταύτην  
 τα καὶ λέγοντα· ὅτι ἐπινοῶ καὶ συλ-  
 τα, διὰ νὰ αὐξάνω τοὺς κόπους σου.  
 ψυχὴ σου! Αἱ περιστάσεις ἀναγκάζου-  
 πους νὰ κάμνωσι κ' ἐκεῖνα, ὅσα δέξου

Ἐπειδὴ φαίνεσαι μιμητὴς τῶν καλῶν  
 νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ διορθώσης τὰς  
 ἐπιστολῶν σου. Τοιαῦτα εἶναι, παραδ-  
 σα, ἀντὶ τοῦ ἐγέμισα, Ἀμή, ἀντὶ τοῦ  
 καὶ ἄλλα τοιαῦτα, τὰ ὅποια ἀνα-  
 μακαρίτην Παγκράτιον, τὸν ἐφημέριον  
 μακαρίτης δύο προτερήματα, νὰ λαλῇ

πον, ὥστε δὲν ἐδύνατό τις νὰ τὸ  
μήτε γράφοντα. Συγχώρησόν με,  
ζῆλος, τὸν ὁποῖον ἔχω διὰ τὴν κα-  
μὲ παρακινουῖν νὰ σὲ ἐλέγχω περὶ

4.

Ἐκ Μ

Ἀγαπητέ μου κύριε Δημήτρη

Ἵστερον ἀπὸ τοσαύτην μακρὰν  
ράδοξον νὰ λάβω ἐπιστολὴν εἰς 2  
παρελθ. ἔτους. Σὲ λέγω τὴν ἀλλή-  
δὲν εἶναι μήτε τὸ τρίτον· καὶ μὲ  
λαττώματα συναυξάνουσι μὲ τὴν  
βωσι τὴν τύχην νὰ ἀναγινώσκωσιν  
ἢ δεκαπέντε ἔτη· καὶ μακαριώτεροι  
ηκοντούτης! Καὶ ποῦ εὐκαιρεῖς σὺ,  
τσιάρης, εἰς καιρὸν ὅταν καταγίνεσ  
Τὸ χεῖριστον εἶναι ὅτι ἀναγκάζομα  
μιμουῦμι. Ἐδαπάνησα δύο ὀλοκλήρου  
καὶ χρεῖαν ἔχω τοῦλάχιστον δύο ἡμ

.....

Ἡ πρόνοια τοῦ θεοῦ εἶναι πολὺτρο-  
Αὕτη παρεκίνησε τὴν Δόμινον, ἄνδρ  
καὶ τὴν θρησκείαν, νὰ μὲ στοχάζετ  
νὰ μὲ παρηγορῇ, νὰ μὲ ἐνισχύῃ καὶ  
ἢ μόνη του χαρὰ εἶναι νὰ μὲ ἰδῇ εὐδ  
των μ' ἐπροξένησε καὶ ἐνταῦθα φίλ  
τὴν κατάστασίν μου (δὲν σὲ λέγω, φ  
ὄνειράτα) ἤθελες ἐξάπαντος ἰδεῖν π  
δαφιλῇ καὶ γενναίαν ἐπικουρίαν. Ἀλλ  
μὲ ἀνέθρεψαν μὲ γενναῖα φρονήματα  
» κρύπτουσιν οἰκείας βλάβας » εἶναι  
τὴν ψυχὴν μου .....

· . . . . Ἐνδεκα ὥραι τῆς νυκ  
 νὰ ὑπάγω εἰς τὴν κλίνην διὰ νὰ  
 Ἄς μείνη λοιπὸν ἕως ἐδῶ ἢ ἐπι  
 προσθέσειν αὖριον τὰ λείποντα.  
 νὰ σ' ἔβλεπον καθ' ὕπνου καὶ νὰ  
 ρώπης, διὰ νὰ κερδίσω τὸν κόπο  
 παροῦσαν !

Καλὴν ἡμέραν ! Δὲν ἐκοιμήθην  
 ρω τίς σ' ἐφώτισε νὰ ἐπιθυμήσης  
 ἀρτ. Δὲν μὲ φθάνουν τὰ βάσανα  
 τυραννῆ καὶ αὐτὸς ὁ λογισμὸς. Ἐ  
 ποῦ νὰ ἀνοίξω μεν τὸ Σπετσαρίον.  
 μέρωμα ἔκρινα ὅτι δὲν εἶναι προ  
 Τσυράκ καπί.

· . . . . Πάλιν ἄρχισα ν  
 σου. Δὲν ἦτο καλῆτερον νὰ μερί  
 ἐπιστολήν σου (τὴν ὁποῖαν ἀκόμ  
 εἰς τοσαύτας μικρὰς ἐπιστολάς, κα  
 κρῶν διαλειμμάτων, νὰ μὲ τρέφ  
 μὲ τὴν ἀμβροσίαν τῶν νοημάτων  
 τὸ νέκταρ τῆς καλλιπερίας σου,  
 μέχρι διαρρήξεως, ἔπειτα νὰ μὲ λι  
 · . . . . Ἴδου ἔφθασεν ἡ μεγάλη  
 δὲν ἐφάνησαν ἔτι ἐπιστολαί σου.  
 Καταγίνεσαι εἰς τὸν ἄνηθον καὶ ε  
 ἄλλο εἶναι νὰ ἀνοίξης Σπετσαρίον  
 ἠδυόσμου ;), καὶ ἀμελεῖς τὰ κυριώ

5.

ἐκ

Ποθεινότατε κύριε Δημήτριε, ἀστ

· . . Ἀδελφὲ τὰ γράμματά σ

συγγράματα· και ἂν εἶχον τὸν τρόπον  
 σειν κοινὰ διὰ τοῦ τύπου. Ὁ ἐπι-  
 ποῖον μεταχειρίζεσαι, ἔχει ὅλα ἐκε-  
 χρειάζονται διὰ μίαν ἐπιστολὴν τε-  
 πος, σφάλλης καμμίαν φορὰν, εἰς  
 νοστιμότητα. Τί νοστιμότερον (παρ-  
 νὰ μὲ γράφης εἰς τὴν τελευταίαν σ-  
 σεν ἢ μήτηρ μου καὶ τρίτον υἱόν ;  
 ροξυθῆς κατ' ἐμοῦ, νομίζων ὅτι ἐ-  
 τοῦ τοιαῦτα τερατώδη καὶ ἀλλόκο-  
 πειράζω. Πίστευσόν με ὅτι οὕτω  
 τοῦτο διότι ἠμέλησας, ἢ ἔκρινες περι-

Ἴδου τὸ κείμενον τῆς ἐπιστολῆς  
 τὸ ἔγραψας· « ἡ μήτηρ σου σὲ ἐπε-  
 » τον υἱὸν ὁ σύντεκνός μου μισέρ Νικ-  
 παρακαλῶ ἂν δὲν εἶχον δίκαιον να-  
 κτησιν ἐνὸς ἀδελφοῦ, πρὶν ἀναγνώσ-  
 « κνός μου μισέρ Νικόλαος ».

Ἴσως νομίζεις ὅτι αὐταὶ αἱ ἀσ-  
 παραφροσύναι εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς  
 εὐδαίμονος καταστάσεως. Ὄχι ἀδελ-  
 » λὸ τῆς θλίψεως γεννᾷ παραφροσύ-  
 περιγράψω πόσῃν ἀθυμίαν, ἀγανά-  
 καρδίας μ' ἐπροξένησεν αὐτὸς ὁ βαρ-  
 κοειδέστατος Ἀκεψιμᾶς ! Ὄταν συλλ-  
 μίαν καὶ ἐτοιμότητα ἐκοινώνουν εἰς  
 εἰδήσεις, τὰς ὁποίας ἀπέκτησα δι-  
 χρονίου μελέτης, καθὼς αὐτὸς πολ-  
 πολλοῖς, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τὴν ὁ-  
 νετο νὰ δεικνύῃ) πρὸς ἐμὲ, καὶ τὴν  
 μερινὴν του ἀμεριμνίαν καὶ ἀδιαφο-  
 νὰ συλλογισθῶ ! . . . .

(ΤΟΜ. Β΄.)

Ἄν αἱ ἐπιστολαί μου πρὸς τὴν αὐτὸν τὸν κακὸν ὀφειλέτην δὲν πρὸς ποθομένην πληρωμὴν τῶν χρημάτων μὲν ἔγινεν ἡ ὄνος πρὸς λύραν σου· ἡ δὲ λογιότης σου, ὅστις ἐπὶ Ὀρφέως, δὲν ἔχεις τὸ προτέρημα ἀναίσθητον μὲ τὴν μουσικὴν σου, λίθους μὲ τὴν λύραν του. Ἄν ὁ Μοῦσος ἤξευρε νὰ γράφῃ, ἤθελα καθαιρέσει τὸ Καπικιαχαγιαλίκιον, καὶ βάλειν » χλόην τῇ δουλείᾳ τῶν ἀνθρώπων σμονήσειν ἐν ὄσῳ ζῶ καὶ πνέω!

Θαυμάζεις τὴν πρὸς ἐμὲ διάθεσιν δίκαιον. Διότι, ὅταν στοχασθῇ τις τα, καὶ τὴν ἀνυπερβλητὸν εὐνοίαν πρὸς ἐμὲ, ἀπορεῖ τί νὰ εἰπῇ. Ἦθελότερον, ἂν ἔβλεπες τὰς πρὸς ἐμὲ πρὸς τὰς συμβουλάς, τὰς ἐνισχύσεις ὁποίας μὲ γράφει, διὰ νὰ μὲ θαυμάσιο ὁποῖον τρέχω· σιωπῶ τὰς εὐεργεσίας, καὶ δοκιμάζω ἔτος ἤδη δέκα εὐγένειάν του· ὁ μικρότερος τίτλος τὰς ἐπιστολάς του εἶναι τὸ - ἀκριβὲς ριστῶ σε διὰ τὴν ἐπίσκεψιν, τὴν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου τὸ νέον ἔτος ἡ χρεία τὸ καλέσῃ (ἀγκαλὰ χρεῖαν νὰ τὸν δουλεύσετε εἰς μικρὸν ἢ μέγαν ἀδελφός μου, νὰ τὸ κάμετε μὲ τὴν τὸ ἐκάμνετε καὶ πρὸς ἐμὲ αὐτόν. Δυσπισμὸν, ἀλλὰ καὶ τὴν διατήρησιν αὐτοῦ ἂν δὲν ἔγιναι σφάγιον τῆς μελαγχολίας χρόνους, εἶναι αὐτὸς ὁ αἴτιος, ὅστις ἐγώ

πῆς μου μὲ τὸ μέλι τῶν σοφῶν του τ  
 . . . . .

Ὄταν, ἀδελφὲ, συλλογισθῶ τοῦ  
 δι' ἐμὲ, ἀνεκκλάλητος εὐγνωμοσύνη  
 χήν. Καὶ ἐπεθύμουν νὰ σὲ δώσω  
 μου τῆς εὐγνωμοσύνης· νὰ σὲ εὐρω  
 μώσω, καὶ νὰ λάβω τὴν τύχην νὰ  
 εὐγνωμοσύνη ἀνήκουστος, καὶ τὸς  
 σὲ κάμει καὶ νὰ βλασφημήσης. Ἦ  
 ἡ ψυχὴ σου! Καλήτερον νὰ λέγη  
 τὰ αἰσθάνεται καὶ τὰ συλλογίζεται  
 τὰς διαβολοτσερεμονίας. Ἐπειτα  
 εἰδῶν. Φθάνει μόνον νὰ μὴ σ' εὐ  
 ἄς ἦναι καὶ μία μικρὰ καταρροή,  
 μα εἰς τὸν νῶτον.

6.

ἐκ Π

Φίλε μου καὶ ἀδελφὲ, χαίρει

Καιρὸς παντὶ πράγματι (α)

Νέα δὲν ἔχω νὰ σὲ γράψω, φιλ  
 ρεκτὸς ἂν ἀγαπᾷς ἀναπλάσματα  
 μέριμνα τῆς Θεσεύς μου μὲ ἠνάγ  
 ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν γαζέτων  
 λίου, ἀφ' οὗ ἐτελείωσα μερικὰς με  
 πλέον τί νὰ κάμω· Ἰδοῦ, εἶπον π  
 νὰ φροντίσω καὶ διὰ τὸν Πρωτο  
 εἰς τὸν καφενὲν, ἔπια μίαν λιμονα  
 ἐζήτησα τὴν γαζέταν· καὶ εἰς τὴ  
 ἄξια τῆς περιεργείας σου. Τὸ

Ὁ πρωτόκοκος υἱὸς καὶ διάδοχος

(α) Τῆς κομψοτάτης καὶ γλυκυτάτης ταύ  
 πῆ εὐρίσκεται εἰς τὸ πρῶτον Ἀπάγθισμα σ.

διὰ τὰς μεγαλοπρεπεῖς, του δαπάνης  
 χιλιάδων Γουϊνέων (αἱ ὅποῖαι καὶ  
 χιλιάδας βενέτικων φλωρίων). Ἀ  
 ἐπειδὴ καὶ ὁ Πρωτοψάλτης τῆς Σ  
 φορὰν εἰς αὐτὴν τὴν ἀνάγκην με  
 λευροπώλην του. Παρεκάλεσε λοι  
 αὐξήσῃ τὸ ἐτήσιον τῶν 50 χιλιάδων  
 διὰ σύστασιν καὶ ζωοτροφίαν του,  
 στάς του. Μήτε αὐτὸ δὲν εἶναι π  
 τοψάλτης τῆς Σμύρνης, ὅταν δὲν  
 αὐξήσῃ τὸ ἐτήσιόν του, ποτὲ δὲ  
 τῶν Θεοφανείων, διὰ νὰ ψάλλῃ  
 ἄλλο τι, ὅ,τι τὸν ἔλθῃ εἰς τὴν φα  
 του. Ὁ βασιλεὺς καὶ πατὴρ του ἄ  
 μάδας χωρὶς ἀπόκρισιν, καὶ μετὰ  
 δων τὸν ἀπεκρίθη, ὅτι μήτε τὸ  
 γνώμην, μήτε τὰ χρέη του νὰ πλ  
 καινοφανές. Ποσάκις ὁ ταλαίπωρο  
 μου ἔλαβε τοιαύτας ξηρὰς ἀποκρίσ  
 προσθήκην, χωρὶς νὰ τὴν ἐπιτύχῃ  
 τὸ παράδοξον, τὸ μέγα, τὸ ἥρωϊκόν

Ὁ Πρίγκιψ, βλέπων τὴν ἰσχυρ  
 καὶ τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὰ στενά,

Μάντευσον ἂν δύνασαι· στοίχημα  
 εὐρεῖν ποτὲ . . . . .

Ἐπειδὴ λοιπόν δὲν τὸ εὗρηκας,  
 ξιν τοῦ Πρίγκιπος.

Ἐπώλησε τοὺς ἵππους καὶ τὰς  
 περισσότερον μέρος τῶν ὑπηρετῶν  
 ἀπὸ τὰς νέας οἰκοδομὰς καὶ καλλι  
 παλάτιόν του· ἐδιώρισεν ἀπὸ τὸ ἐτ  
 ἔτος εἰς τοὺς δανειστάς του χιλιάδων

μέχρις οὗ νὰ ἀποπληρωθῇ ὅλον τὸ  
αὐτὸς εἰς τὴν ἐξοχὴν, διὰ νὰ ζῆ  
χιλιάδας βίον ιδιώτην, μέχρις οὗ νὰ  
του. τοιαῦται ἀρεταί, φίλε μου, δὲ  
εἶναι ἐλευθερία. Μήτε ἡ λογιότης  
νὰ τὰς μιμηθῶμεν· διότι καὶ τῶν  
τόσον πενιχρὰ, ὥστε ἂν μόνον δε  
ἀφαιρέσωμεν κατ' ἔτος, ἡ λογιότης  
οἴκου σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν ζωὴν  
νὰ λιμοκτονήσωμεν καὶ οἱ δύο.

Ἡ Ἀγγλία ὅλη ἐξεπλάγη διὰ  
κατόρθωμα· καὶ τὸν ἠγάπησαν καὶ  
ποτέ. Διότι ἡ Ἀγγλία ἐξεύρει νὰ  
ἀμείβῃ τὴν προκοπὴν. Πολλοὶ ἀπὸ  
ἠθέλησαν νὰ τὸν ἀφήσωσι, λέγοντες  
νῦν δὲν θέλουν κανένα μισθὸν ἀπ' οὗ  
θῆ ἀπὸ τὸ χρέος τοῦ· ἀλλὰ τὸν  
ἀπὸ τὸ κατάστιχον τῶν χρεῶν τοῦ  
μισθὸν, τὸν ὁποῖον ἐχρεώσται εἰς αὐ  
ἴδες ποτέ σου τοιούτους ἀνθρώπους  
ὅμως· σὺ δὲ φιλιαναγνώστης καὶ πε  
γενναῖα κατορθώματα τῶν ἡμετέρων  
ἐγίνοντο ταῦτα; ὅταν ἡ Ἑλλάς ἦτο  
ναι τὸν κραταιὸν τῶν Περσῶν βασι  
καταφρονεῖς ἡ λογιότης, τίνα; . . .  
βεζίρχανίου. Δὲν ἐνθυμᾶσαι (ἐπει  
ἀπὸ σοῦ ἐξεβαρβαρώθη παντάπασ  
ρίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ κατορθώματ  
θυμᾶσαι, λέγω, τὸν στρατηγὸν τῶ  
ἂν δὲν λανθάνωμαι, Κίμων. Αὐτὸς  
δημόσιον προπομπὴν, εἰς τὴν ὁποία  
οἱ στρατηγοὶ ἀργύρια εἰς τὸ πλῆθος



πορίαν, διὰ τί δὲν ἔκαμνε καὶ αὐτοὺς  
 σχυνοίμην (τοὺς εἶπε) ὑμῖν διδοὺς,  
 δείξας τοὺς δανειστάς του. Βλέπε  
 Ἑλλάς ἔδωκεν εἰς τοὺς Εὐρωπαϊοὺς  
 σοφίας ἐπιστημῶν, καὶ τεχνῶν, ἀλλὰ  
 (ὦ τῆς ἀθλίας μεταβολῆς!) ἐγυμνασθῆναι  
 προῖ, καὶ ἐσταλίσθησαν οὗτοι οἱ πο  
 βαροὶ.

Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ δεύτερον

Κόμης τις καὶ Τσαμπελάνος τοῦ  
 τοῦτο ὠνομάζετο παρ' ἡμῖν, ὅταν  
 » ἐπὶ τοῦ Κοιτῶνος ») μέγας καὶ  
 τῆς Ἀουστρίας, ἔγινεν ὁ ἀθλιος  
 ὠνομάζεται τὸ ἔγκλημα τοῦ νὰ πλάσῃ  
 συγγραφάς, ἀποχὰς καὶ ἄλλα τοιαῦτα  
 γραφον ἑτέρου, περὶ τοῦ ὁποίου λαλοῦμαι  
 σελιδ. 226. Μάντευσον εἰς τίνας  
 δικαιοτάτος καὶ μέγας Ἰωσήφ! . .

σκοπίζῃ τὴν πόλιν ἀλύσει δεδεδειγμένον  
 Πρωτοψάλτα μου, τὴν 16 Ἰουναρίου  
 αὐτὸ τὸ καινὸν καὶ φοβερὸν θέαμα,  
 ἐπὶ τοῦ Κοιτῶνος τοῦ αὐτοκράτους  
 τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως

Σὲ ὑπεσχέθην δύο μόνον νέα· ἐλπίσθαι  
 μὲ κατηγορήσειν, ἂν προσθέσω καὶ  
 εἶναι ὅστις δὲν πληρώνει τὰ χρέη τῆς  
 τερον ἀφ' ὅ,τι χρεωστεῖ. Δὲν ἐνθυμώμαι  
 ὅτι ἡ Αὐτοκρατόρισσα τῆς Ῥωσσίας  
 νὰ μεταχειρίζεται ὁ λαὸς τῆς εἰς τὴν  
 ἐπίθετα δουλοπρεπῆ καὶ χαμερπῆ,  
 » πεινότητος ». ὑποπόδιον τὸν ποδῶν  
 καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ὅσα ἐγέννησεν ἡ

φαλῆς μου, (διότι εἰς τὴν διάλ  
 λελυμένους τοὺς πλοκάμους καὶ ν  
 σάν τὸν Δολομανολιόν) ἐνδύθην, ἔ  
 κον, ἔπειτα τὴν ῥάβδον μου (ἐλη  
 λ' αὐτὸ ἐννοεῖται) καὶ ὑπῆγον ε  
 ρικούς δὲν εὔρηκα, καὶ ἀφῆκα τ  
 εὔρηκα εἶναι ἀδύνατον νὰ σὲ γράψ  
 ὁποῖαν μὲ ἔκαμαν, τὰ ἐγκώμια ὅ  
 στίας ὅτι ἐτίμησα αὐτοὺς καὶ τὴν  
 εἰς ἕξ αὐτῶν, ὁ γηραλαιότερος ἀ  
 δώσω εἰς τὸ κοινὸν μίαν μετάφρα  
 ἔχετε τοιαύτας τὸν εἶπον . . . .  
 νὰ μεταφρασθῆ ὁ Ἴπποκράτης ἀπὸ  
 πως αἱ μεταφράσεις ἡμῶν δὲν εἶν  
 τὸ ὕφος τῆς θέσεώς μου. ἄλλος ἀ  
 τὴν ἀφιέρωσιν τῆς θέσεως πρὸς τ  
 ρηκεν εὐφυστάτην καὶ κατάλληλο  
 ἢ ἀφιέρωσις εἶναι πολὺ γυμνοτέρα  
 πρὸς τὸν Μόσχας, τὴν ὁποῖαν αὐ  
 λόγῳ μὲ εἶπαν τοσαῦτα, καὶ τοιαῦτα  
 καὶ ἄκοντα, ὅτι ἡ θέσις μου εἶναι καλ  
 τῶ δὲν ἔχει τὸ πρᾶγμα, κρίνε πλ  
 Ὡς τόσον ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστή  
 θους ψυχῆς τὸν δοτῆρα παντὸς ἀ  
 λῶν δεινῶν, τὰ ὁποῖα συνεχώρησε  
 μὲ ἔκαμε καὶ μεγάλας εὐεργεσίας.  
 φως καὶ πανοικτειρμόνως μίξας  
 ἐστήριξε μέχρι τοῦ νῦν κλονούμε  
 Πρώτη καὶ μεγίστη εὐεργεσία τ  
 καλώτατα, φίλε μου) νὰ γεννηθῶ  
 φίλους τῆς προκοπῆς, οἱ ὁποῖοι μετ  
 διὰ τὴν καλὴν ἀνατροφὴν μου. Δευ

διὰ τὴν ἀκρόασιν τῶν μαθημάτων  
τοῦτο εὐλογον νὰ σηκωθῶ αὐριον π  
τὴν παροῦσαν ἐσπέραν εἰς τὸ νὰ  
σου. Ἄκουε λοιπὸν·

Αἱ σημεριναὶ διατριβαὶ καὶ συν  
ωτῶν ὕλην ἔχουσι τὴν νέαν εὐρε  
γολφιέρου. Ὁ εὐτυχὴς οὗτος ἄνθρωπος  
τὸ αὐτόματον παρ' ἀπὸ τὴν σοφία  
μόνον περιέργον, ἀλλ' ἴσως καὶ μ  
μὲ τὸν καιρόν. Μίαν μεγάλην σφαι  
ὑφασμα μεταξωτὸν, ἢ καὶ ἀπὸ χαρ  
πὸ ἐν εἶδος ἀέρος, ὀνομαζομένου  
φύσιν διὰ νὰ σ' ἐξηγήσω, ἔπρεπ  
εὐκαιρίαν, καὶ εἰκοσιτέσσαρα τετρά  
μόνον τὸν περιεχόμενον εἰς τὴν σφ  
Εὐθύς ὅταν ἐξαραιωθῇ ὁ περιεχόμε  
σφαιρα γίνεται πλέον ἀκατάσχετο  
καὶ τὰ ἐν τῇ γῆ, ἵπταται πρὸς τ  
εἰς τὰ μετέωρα μέχρι οὗ, γεμισθε  
σφαιρικὸν κοινὸν ἀέρα, τὸν ὁποῖον  
τὴν γῆν. Ὁ ῥηθεὶς Μογγολφιέρος, πο  
τὸ παρελθὸν θέρης, ἐκοινώνησεν  
τὴν ἐκεῖσε Ἀκαδημίαν.

Οἱ φυσικοὶ τῶν Παρισίων ἔκαμ  
διαφόρους σφαίρας, αἱ ὁποῖαι ὄλαι  
σοῦτον ὕψος, ὥστε νὰ γενῶσιν ἀό  
τριακοσίων χιλιάδων θεατῶν. Δὲν γ  
ἐτόλμησαν καὶ νὰ ἀναβῶσιν ὁμοῦ μ  
μοι φυσικοὶ, ὁ Κάρολος, καὶ ὁ Ροβ  
ἀνέβησαν εἰς ὕψος ἐννέα χιλιάδων  
κρίνωσι πλέον τὰ ἐν τῇ γῆ, μήτε  
γῆ ἐφαίνετο εἰς αὐτοὺς, ὡς λέγουσιν

τῆς πηδαλιουχίας, εἶναι, νὰ κάμῃ  
 μᾶλλον εἰπεῖν ἀεροπορίας εἰς βρα  
 τὸ ὁποῖον συμβάλλει πολὺ νὰ συν  
 γίνονται διὰ ταχυδρόμων. Ἀλλὰ  
 εὐρεθῆ, αὐτὸ θέλει χρησιμεύσει πο  
 εὐλόγως ἢ ἀλόγως δὲν ἐξεύρω)  
 στρατοπέδου εἰς στρατόπεδον ἐν  
 ορκίας τειχῶν καὶ λοιπά. Εἰς δὲ κ  
 σικῶν τὰς μετεωρολογικὰς παρατηρη

Ἔχω καὶ ἄλλα περισσότερα νὰ  
 τὸ χαρτίον ἤδη πλήρες, καὶ τὸν  
 ὀφθαλμούς μου ὅθεν ἀναγκάζομαι  
 κῶν, διὰ νὰ προσθέσω καὶ ὀλίγα π

Ἡ Αὐτοκρατόρισα καταβαίνει,  
 ἔαρ εἰς τὴν Κριμαίαν, διὰ νὰ στεφ  
 τὸ διάδημα τῆς βασιλείας ἐκείνης,  
 λοιποὺς ἐνδόξους της τίτλους, τὸν τ  
 ρικῆς χερσονήσου.

Ὁ Αὐτοκράτωρ εὐρίσκεται κατὰ τὸ  
 ὑπῆγε καὶ μέχρι Ρώμης, καὶ ἔκαμιν ἐπ  
 λικὴν πρὸς τὸν Μακαριώτατον Μόναρ  
 σκευαὶ τῶν δύο τούτων Αὐτοκρατορι  
 προμηνύουσι μεγάλας περιπετείας πρ  
 τῆς Κριμαίας ἢ Αὐτοκρατόρισα θέλει δ  
 νὰ συνομιλήσῃ ἀμέσως μὲ τὸν σύμμαχ

Ἡ Ἀγγλία εὐρίσκεται εἰς μεγάλην  
 νεύει νὰ ἀποσπασθῆ ἀπὸ αὐτῆς καὶ ἡ  
 Ἡ πτωχοί, ἢ τουλάχιστον ἢ ἐλάττω  
 μὲ λυπεῖ μὲγάλως, διότι αὐτὴ μόν  
 (ἢ Ἀγγλία) ἔμεινε μεταξὺ τῆς οἰκου  
 ἐλευθερία, ἢ ἀλήθεια, ἢ παρρησία·  
 κολακεία· ὅπου ἡδύνατο ὁ πτωχὸς

περήφημος Φόξ, τὸν ὁποῖον ὁμοιά  
 νὰ δώσωσι τὰ σκῆπτρα εἰς τὸν δια  
 φρένας του ὁ πατήρ. Καὶ τοῦτο δι  
 ἐλπίζει νὰ κατασταθῇ πρῶτος Μι  
 Ὁ δὲ Πίτ, τὸν ὁποῖον ὁμοιάζω μὲ  
 κοινὸν καλὸν τῆς πατρίδος ἀφορῶν  
 ὁ βασιλεὺς, τότε ἦτο κατὰ νόμους  
 ἐπειδὴ νοσεῖ, καὶ εἶναι ἐλπίς νὰ ἀ  
 ἔξ ἰατροὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς Συγκλήτ  
 μόνη ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέξ  
 ὅποιον κρίνη εὐλόγον, ἢ τὸν υἱὸν  
 τοὺς δύο συνάμα. Ὁ δὲ κοινὸς λα  
 καὶ τοὺς συνοπαδούς του, τί κάμνε  
 μέραν εἰς τὰς δημοσίους γαζέτας, ὅ  
 διάδοχον συμβουλεύουσι εἰς τὰς αὐ  
 νιας, ὅτι ἂν ἐκλεχθῇ ἀντιβασιλεὺς νὰ  
 Βιζίρην τοῦ πατρός του, ἂν θέλῃ  
 ὡς ὁ πατήρ του. Ἴδες, ἀδελφέ μου  
 Ἐλευθερία ἐβασίλευε καὶ εἰς τὰς  
 χοντες γαζέτας, τὰ ἐκένωναν ζεστ  
 παράπονα εἶχαν κατὰ τῶν κρατο  
 πλήρεις αἱ Κωμωδίαι τοῦ Ἀριστοφ  
 θεσιν, εἰς τὴν διοίκησιν τῶν κοινῶν  
 ρηδες· εὐθύς τοὺς ἐκωμῶδουν ἐπὶ θ  
 καὶ τέχνην, καὶ τὴν λοιπὴν τῶν ἀν

Οὕτω μίαν φορὰν ἐκλεξεν ὁ ἀνόητ  
 ὁποῖους ὀνομάζετε αὐτοῦ Ταμπάκι  
 λός σου Ἀριστοφάνης ἐπὶ θεάτροι  
 Δημογέροντα λέγων, ὅτι ὁ δῆμος  
 σοδέψην, ἄνθρωπον διαβολεμένον κ

\* Ἐπρίατο δούλον, βυρσοδέψην

\* Πανουργότατον καὶ διαβολ

δαπάνην τῆς πόστας, τὴν ἔδωκα  
 πὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς Μασσαλίαν κατ' ἐ  
 ὁ φίλος ὅμως, παρελθὼν ἄλλας π  
 πατήσας τὴν ὑπ' οὐρανὸν ὁμοῦ μὲ  
 ἔφθασε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς Μασ  
 σὲ λέγω, διὰ νὰ μὴν αἰτιᾶσαι μή  
 ζους, ἀλλὰ τὴν κατάρατον πενίαν,

« . . . . . ἦς

« Οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἐξωλ

. . . . . Ἴσως σὲ φανῆ παράδο  
 μου τοὺς τίτλους εἰς τὴν ὑπογρα  
 ἐγὼ ὅστις συνιθίζω νὰ μὴ γράφω  
 φέ, « ὁ βίος ὑπόληψις » καὶ αὐτῆ  
 λάκις δὲν εἶναι πλὴν καθαρὰ πρόλ  
 πλουσίους καὶ δυνατούς. Μήτε ἡ π  
 τερήματά σου ἰσχύουσι τόσον εἰς αὐ

Τὸ πρᾶγμα χωρὶς ὄνομα δυσκόλ  
 δεξίωσιν· τὸ δὲ ὄνομα χωρὶς τὸ π  
 Καὶ ὅστις ἔχει καὶ πρᾶγμα καὶ ὄ  
 θώνει μὲ τὸ ὄνομα, παρὰ μὲ τὸ πρᾶγμ  
 με! μόλονότι μακρὰν ἀπὸ τοιαύτας  
 τησας νὰ προσθέτης τὸ Πρωτοψάλτ  
 δὲν ἀναγινώσκω πλέον τὰς ἐπιστολ  
 ἐσυνειθίζεις νὰ τὸ γράφης, ἐμεγαλο  
 ἑαυτόν μου, ὁ ἀνόητος, μέγα τι, δι  
**ΔΕΤΣΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΟΥ Τῆς**  
 λός σου φιλία. μήτε ἡ παρ' ἐμοῦ χ  
 γιότητά σου εὐγνωμοσύνη, δι' ὅσα  
 ἐμὲ, δὲν ἐκείνουν τόσον τὴν ψυχὴν  
 φίλον Πρωτοψάλτην. Καὶ ταῦτα μὲ  
 προλήψεων. Περὶ δὲ τοῦ νέου μου  
 ὅτι τὴν 16 Μαΐου, ἡ ἐνταύθα βασι

Παραδείγματος χάριν δὲν εἶναι ξέ-  
σου (μ' ὀλονότι ἢ ἡλικία σου εἶναι  
νὰ ἀναγκάσης τὸν καλὸν Δοτόρον  
μάτιον « Περὶ τῶν καθηκόντων τῶν  
σὲ ὠφελήσειν, νὰ ζήσης ! ἂν ἦτο  
τοῦ ψάλτου, εἶχες δίκαιον.

9.

3 Δεκεμ

Φίλτατέ μου Πρωτοψάλτα

Ἄφ' οὗ ἠνιάθην, ἠγανάκτησα, κα-  
των νὰ λάβω πλέον ἐπιστολάς σου,  
Αὐγούστου. Τὴν ἀνοιξα μετὰ χαρᾶ  
ἐλπίζων νὰ εὔρω φάρμακον τῆς ἀ-  
ἀγανακτήσεως μου, καὶ χρηστοτέρας  
μου, Καὶ τί νὰ ἴδω; Αὕτη ἦτο πληγὴ  
ἢ νὰ εἶπω προσφύτερον, ἕνας κεραυ-  
μιθανῆ, καὶ παντάπασιν ἐξεστηκότα  
εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀρίστου, ὅτ' εἶχον ὄφ-  
Ἄλλ' ἢ ἀνοιξίς τῆς ἐπιστολῆς σου ἔκλυ-  
χον, καὶ ἠναγκάσθην νὰ μακρύνω ἀπὸ  
νῆστις μέχρις ἑσπέρας. Εἰς αὐτὴν λοιπὴν  
στολήν σου, ἀποκρίνομαι χωρὶς εἰρμ-  
σου), καὶ χωρὶς ἄλλην τάξιν παρ' ἐκε-

Ἡ κοινὴ τῆς πατρίδος συμφορὰ μ-  
ζόνως ὅμως ἢ τῶν γνωστῶν φίλων. Ο  
Μαντζουράνη, καὶ Κ. Σκούρσου μ' ἐ-  
καθ' ἑαυτὸν εἶναι ὁ θάνατος, διὰ τὰ  
τοὺς δύο παραδόξους περιστάσεις, αἱ  
ἐξηγήσεις, παραφράσεις καὶ σχόλια,  
ἔχω, μήτε τολμῶ νὰ σὲ κοινωνήσω διὰ  
ποσ βιάζεται ὑπὸ τῆς τὰ πάντα τολ-

λογον, ἐναντίον καὶ εἰς τὴν θέλησιν  
 λόγον. Ἀλλὰ σὲ λέγω, ὅτι αὐτοῦ γ  
 τερα, τὰ ὅποια δὲν ἔχω καιρὸν, μ  
 Καὶ αὐτὰ τὰ ὀλίγα, ὅσα σὲ εἶπον  
 τὴν ἀγανάκτησιν καὶ συνοχὴν τῆς  
 ρήσιν, ἂν ἤξευρες ὅσα συλλογίζομα  
 κάλαμον εἰς τὰς χεῖρας καὶ μὲ τὰ  
 ὀρθώτατα συλλογίζεσαι ὅταν ἀ  
 παραλόγους θεοσεβείας, καὶ μένε  
 σταθερὰς καὶ ἀμετακινήτους ἀρχὰ  
 ὀρθὸν λόγον, καὶ σφραγισθείσας ἀπ  
 σκείαν, καὶ ἂν ὅλος ὁ κόσμος ἤθε  
 δοῦ ἡ ἀθλία μου ἐξαδέλφη ἐγκαταλ  
 τέκνα της εἰς ὀρφανείαν! Δὲν τολμ  
 κάλαμον εἰς τὸ νὰ τὴν παρηγορή  
 ρακαλῶ σε νὰ τὴν προταγορεύσης, κ  
 μέρους μου. Εἶπέ τὴν νὰ αὐξήσῃ τὴν  
 ξη εἰς τὸν κόσμον, ὅτι, ἂν ἡ ἀφροσύνη  
 σις τοὺς ἀνοικοδομεῖ. Εἶπέ τὴν, ὅτι  
 Ἄς στρέψῃ κυκλῶθεν τοὺς ὀφθαλμοῦ  
 παρὰ δυστυχίας; Ἀλλὰ τί τὴν λέγο  
 ἀλλότρια; Ἄς στοχασθῇ τοῦ θείου μ  
 ἐξαδέλφη μου εἶδε κακὰς ἡμέρας εἰς  
 τῆς ὑπανδρείας της, ἐδοκίμασεν ὄμ  
 ρὸν τῆς ἀγαμίας της, εἰς τὸν πα  
 ταλαίπωρος ἡμῶν θεῖος ἄρχισε νὰ  
 τῆς δυστυχίας ἀπὸ σπαργάνων, ὅμ  
 διὰ τὰς γνωστὰς εἰς αὐτὴν διχονοί  
 χωρὶς νὰ παροργίσῃ τὴν πάντα πρὸς  
 θεῖαν Πρόνοιαν, ὅτι δὲν ἔμαθεν εἰς  
 πολυμόχθου ζωῆς του, τί πρᾶγμα  
 Αὐτὰ παρακαλῶ νὰ τὴν εἰπῆς ἀπὸ



τρόπον, ὥστε νὰ ἔρχωνται ἢ πολλῶν  
τόπιν τῆς ἐορτῆς σου. Ἐξεύρω καλῶς  
καὶ ποῖος γίνεσαι τὴν ἡμέραν τῆς ἐορ-  
τῆς Δημήτριος, μὲ ὅλην τὴν στρατιωτικὴν ἀνάστα-  
σιν τοῦ τὸν γενναῖον, πατὲρ τόσον δὲν ἐφρου-  
ρῶν φρυάττεσαι καὶ κομπάζεις τὴν ἡμέραν τῆς ἐορ-  
τῆς σου καὶ ἐπιστολὴν τοῦ φίλου σου πρόσθε-  
νεταιί με νὰ σὲ βλέπω μὲ τὸ τζιμποῦ  
κλωμένον ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους τζιμποῦ  
εἰς μίαν ὀμίχλην πυκνοτάτην καπνοῦ  
λολάδες, καὶ καταμαυρίζουσιν τὸ στέγ-  
ροῦντα, ἀναγίνώσκοντα, ἀγαλλιῶμενο  
γοντα τὰ μέλλοντα. Αὐτὴ, ἀδελφέ μου  
εἰς τὴν ὁποίαν κωμῶδεις τὸν φίλον σου

Κάμε το δι' ἀγάπην ἡμῶν, φίλε μου  
καγινώσκης τὰς ἐπιστολάς μου τὴν ἡμέραν

Εἶδον καὶ τὰ ὅσα ἐδοκίμασας διὰ  
τὸν μεσίτην, ὅσα σε εἶπεν ὁ μεσίτης,  
λογαῖ διὰ νὰ τὸ καθαρίσῃ, τοὺς ἰδικὸν  
φέρης, ἀπὸ τὸν ὠρολογᾶν εἰς τὸν με-  
σίτην εἰς τὸν ὠρολογᾶν· βάσανα μεγ-  
ἀποῖα ὅμως δὲν συμπάσχω, οὐδὲ σὲ  
ὅτι εἶναι ἐκούσια, καὶ δὲν δύνασαι νὰ  
μήτε τύχην. Ἀφ' οὗ τὸ ἔλαβες εἰς χε-  
ρὸν ὠρολόγιον, τὸ ἐνόμισας θησαυρὸν, σὲ  
πολυτελέστερον λίθων τιμίων.

Συμπάσχω ὅμως καὶ συλλυποῦμαι  
σου βάσανα, διὰ τὴν μείωσιν τοῦ μισ-  
θίου σου, διὰ τὸ ἀδύνατον νὰ ἐξισώ-  
σῃς τὰς δαπάνας σου. Ὑπομονή, φίλε μου, χρε-  
ματίζου εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Ἰψίστου Θεοῦ. Ἄ-  
θῆς φίλος καὶ προστατῆς τῶν ἀδικο-

Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχο  
 Εἰ δὲ τεθέασαι μὲν, μὴ τεθήρευσαι  
 Εἰ δ' εὐαρεστῶν ἀποτρέχεις Καθ' ἡλ

Αὐτὸς, φίλε μου, ὁ σοφὸς φίλος  
 παλαιᾶν Ἑλληνικὴν διάλεκτον, ἀλ  
 ροῦ, ὅσον διέτριψεν εἰς τὴν Ἑλλάδ  
 ληνικὴν, καὶ μὲ προσκαλεῖ εἰς τὸ ἐδ

Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἀπέκτησα ταύ  
 λογιώτατον, εὐγενέστατον καὶ πα  
 τρόπῳ. Αὐτὸς εἶναι ἐπίσκοπος τῆ  
 Ἀγάθη εὐρίσκεται εἰς τὴν Γαλλίαν  
 Μοντπελλίου, καθὼς εἶναι ἡ Μαγνη  
 γνοεῖς, ὅτι ἐδῶ οἱ Ἀρχιερεῖς εἶναι  
 ἀλλὰ καὶ εὐγενεῖς, ἡγουν ἀπὸ τὰ  
 Αὐτὸς λοιπὸν ὁ τῆς Ἀγάθης Ἀρχιερ  
 ἄλλος, ἐπιστήμων τῆς Ἑλληνικῆς,  
 κῆς καὶ ἄλλων πολλῶν διαλέκτων,  
 γένη τῆς Γαλλίας (διότι ὁ ἀξάδελ  
 τῆς ἐν Παρισίοις φιλολογικῆς Ἀκ  
 καὶ λαμπρότατος, εὐρέθη κατὰ τὴ  
 παρούσης πόλεως, ὅπου ἐγὼ συνηθ  
 Ὁ οἰκοδεσπότης ἀπὸ καλοσύνης του  
 ἐλάλησε περὶ ἐμοῦ πολλὰ, προσθέτ  
 ρισπονδέντσαν μὲ δύο Ἀκαδημιακο  
 θης δὲν χάνει καιρὸν, ἀλλ' ἐρωτᾷ τ  
 χεται εὐθὺς εἰς τὸν οἶκόν μου μὲ  
 Ἐγὼ, ὅλος ἐκστατικὸς εἰς τοιαύτην  
 καταρχὰς ἐνόμισα, ὅτι ἠπατήθη, κ  
 ράν μου μὴ θέλων. Δὲν τὸν ἐγνώριζα  
 εἶχον ὅμως ἀκούσειν τὴν φήμην το  
 μὲ ἐκβάλη ἀπὸ τὴν ἀμφιβολίαν, εἶ  
 ἐπίσκοπος· εὐρίσκόμενος εἰς τὸν οἶκο  
 τὸ καλὸν σου ὄνομα, καὶ ἦλθαν νᾶ

Φίλε μου χαίροις !

Μία περίστασις ἀπροσδόκητος μὲ Παρισίους, ὅπου ἔχω νὰ διατρέψω ὁρευνήσω πράγματα ἀναγκαῖα εἰς τὴν καὶ παρὰ τῶν ἐκεῖσε σοφῶν. Καιρὸς πλειότερα. . . . .

Γράφε με εἰς τὸ ἐξῆς εἰς χαρτίον πτὰ, ὀλίγα καὶ σοφά. Ὑγίαινε, φίλε τοτε. Μὴ ταραττεσαι διὰ τὸν μαθῆλει εἰσθι εἰς τιμὴν καὶ ὠφέλειαν χαρίση ζωὴν, καὶ σταθερωτέραν ὑγείαν  
 Δῦριον κινῶ σὺν θεῷ.

12.

Ἐκ Π

Ἡθέλησεν ἡ τύχη μου, φίλτατέ μου, νὰ ἀφῶ εἰς τὴν Γαλλίαν εἰς τὸν παρόντα αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος τοιαύτης πολυμόλις εὐρίσκονται παραδείγματα Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Ἀφ' οὗ ὁ Ἀγιώτατος Πατὴρ τῆς Ῥωμανίας (χωρὶς ὅμως νὰ αἰσθανθῆ τὴν κενότητα), καὶ ἀφ' οὗ οἱ καλόγηροι τῆς Ῥωμανίας ἠναγκάσθησαν καὶ ἄκοντες νὰ μιμηθῆναι τὴν πενίαν, ἔμαθον μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν καὶ συγγραφεὺς βιβλίων, καὶ σὲ στοχαστὴν ἄλλον Μιραβῶ τῆς Σμύρνης. Δὲν ἔφθασεν ἔτι νὰ οἰκοδομήσῃ καὶ τὸν οἶκον τῶν γινώσκων τὴν Ἀγγλικὴν διάλεκτον, ἢ λογιότης σου ;

φυγῆς. Μόλις ἔφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς  
ὑπεράσπισιν τῆς ἐθνικῆς Συνόδου, καὶ  
ἕως νὰ περάσῃ ἡ ὀργὴ τοῦ λαοῦ.

Περιῆλθαν ἔπειτα ὅλην τὴν πόλιν  
κρήνισαν ὅπου εὔρηκαν γραμμένον  
Ἡ ἀγανάκτησις ἦτον τοσαύτη, ὥστ' ὅτε  
τὴν στιγμὴν, τὸν κατέκοπταν μεληδὸν  
καὶ ὅλους τοὺς συμφυγάδας του. Ἐπεὶ  
αὕτη ἡ φυγὴ ἦτον συμφωνημένη μετὰ  
καὶ μάλιστα μετὰ τὸν Αὐτοκράτορα, ὅτι  
βοηθήσῃ, ἂν δὲν ἐξήρχετο πρῶτον ἀπο-  
μεινος μετὰ δίκαιον, μήπως ἡ ὑπεράσπις  
εἰς τὸ νὰ σφάζωσιν ἀνηλεῶς τὴν βασι-

Ἐπροβλέπαμεν λοιπὸν ὅλοι ὅτι ὁ  
δοβίκου ἦτο νὰ ἐλευθερωθῇ πρῶτον ἀπὸ  
φόβον, ἔπειτα ἐξελθὼν τῆς Γαλλίας  
ὀλίγας ἡμέρας μετὰ στρατεύματα ἄλλα  
παραλάβῃ ὁμοῦ ἐμβαίνων εἰς τὴν Γα-  
ρυστημένους εἰς τὴν νέαν μεταβολὴν,  
εὐγενεῖς, νὰ διαλύσῃ τὴν Σύνοδον, καὶ  
νὰ κρεμάσῃ καὶ νὰ θυσιάσῃ ὅσους εὔρη-

Φεύγων ἀπὸ τοὺς Παρισίους ἀφῆκε  
σμένῃν πρὸς τὴν Σύνοδον, εἰς τὴν  
ἔλεγεν ὅτι τὸ αἷτιον τῆς φυγῆς του  
παρέβη τὰ ὅριά της, ὅτι ὁ λαὸς ἔλαβεν  
καὶ αὐθαδίασε κατ' αὐτῶν τῶν δεσπο-  
αῦτα, χωρὶς ὅμως νὰ φανερώσῃ μήτε  
ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ ἐξέλθῃ παντάπασι.

Εἰς τὰ σύνορα ἦτον ἐκ προσταγῆς  
μερικὰς φάλαγγας στρατιωτῶν, διὰ  
καὶ νὰ τὸν περάσῃ ἀσφαλῶς εἰς τὴν

Τοιαύτην φοβερὰν ἡμέραν, ὡς τὴν

μηλίαν του, γνωρισθείς ἐπιάσθη εἰς  
μαζόμενον Βαρέννας, πέντε λέγας  
νορα. Ἀφίνω σε νὰ στοχασθῆς εἰς  
λύπη καὶ ἡ κατήφεια ὅλης τῆς τ  
ταβληθῆ ἡ ἀγανάκτησις. Ἀκόμη  
ὁ βασιλεὺς ἦτον ἐξάπαντος ἔξω ἀπὸ  
ἀπ' ἀρχῆς οἱ σύμβουλοί του ἐστάθ  
ταύτην τὴν περίστασιν ἔδειξαν τ  
πέντε λέγας μακρὰν ἀπὸ τὰ σύν  
τοὺς ἵππους, νὰ τελειώσωσι καὶ  
καταβαίνουσιν εἰς πανδοχεῖον, διὰ

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως μετὰ  
δι' ἄλλης ὁδοῦ, ἐστάθησαν εὐτυχέ  
τὰ σύνορα, χωρὶς νὰ γνωρισθῶσιν  
κώλυμα. Ὁ στρατηγὸς, ὅστις ἐπρ  
αὐτὸς δὲν ἐφάνη εἰς τὸν καιρὸν διὰ  
πανδοχεῖον. Εἰς αὐτὸ τὸ πανδοχεῖ  
βασιλεὺς ἀνεπαύετο, ἦτον μία εἰκὼ  
εἰς τὸν τοῖχον. Ὁ πανδοχεὺς βλέπ  
λέως, ὅμοιον μὲ τὴν εἰκόνα, ὑπωπ  
πάντων ἀφοῦ ἐπληροφορήθη, ἀνακ  
καὶ πλησιάσας μὲ σέβας, « διὰ πο  
ῶ βασιλεῦ, τὸν λέγει. Ὁ βασιλεὺς φ  
σιωπήσῃ. Τὸν παρακαλεῖ καὶ αὐ  
ὑπόσχονται πολλὰ καὶ μεγάλα.  
δὲν γίνομαι τοὺς ἀπέκρίθη προδ  
ἡ βασιλεία σου ἐξέλθης ἀπὸ τὴν Γ  
Ἐξυπνίζει παρευθὺς τὴν πόλιν ὅλ  
σημαίνει τὰς καμπάνας καὶ συνάζε  
βοήθειαν, διὰ νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ τὰ  
εἶδησιν πρὸς τὴν ἐν Παρισίοις Σύνο

Ἡ Σύνοδος μαθοῦσα τοῦτο, ἔπ

ὁ ἀπαίδευτος λαὸς ἐξεύρει πολλάκις  
χωρὶς νὰ ἐκκλίνῃ εἰς τὰ ἄκρα τῆς ὑ-  
Ἐκείνην τὴν ὥραν μίᾳ φιλόφρων ὑπὸ  
σιλέως ἦτον δουλοπρέπεια καὶ εὐτε-  
τίας ὁμως καὶ ἂν ἔπραττον εἰς αὐτὸν  
κίνδυνος μὴν ἤθελε συμβῶσιν ἀπ'

Τὸν ὠδήγησαν λοιπὸν εἰς τὸ π-  
πλώσαντες καὶ τριπλώσαντες τὸν ὁ-  
χωρίσαντες ἀπ' αὐτὸν τὴν βασιλί-  
καὶ τὰ τέκνα του, ἕκαστον εἰς χ-  
λαξαν ἕως τέλη Σεπτεμβρίου μηνὸς  
καὶ πάλιν. Ὁ βασιλεὺς φαίνεται ὅτι  
ἄνθρωπος· καὶ ἂν ποτε πράξῃ τι π-  
γνώμη πολλῶν, ὅτι παρακινεῖται  
ροὺς συμβούλους, ὑπάρχων αὐτὸς ἀ-  
θὲς τὸ ὁποῖον αὐτοὶ διηγοῦνται, εἶν  
καλοκάγαθίας του ἢ τῆς ἡλιθιότητός  
νὰ ὀνομάσῃς τοιαύτην καλοκάγαθί-  
ἀπὸ τὴν ἄμαξαν, καὶ ἐμβαίνων εἰς  
βίαν τὸν ἑαυτὸν του εἰς μίαν καθ-  
ὀλίγον ἀπὸ τῆς ὑδοιπορίας τὸν κόπ-  
για· « οὐδένας ἐπέραςε τὴν ζωὴν  
« καρμίαν σκατοδουλείαν· ἰδοὺ ἕκαμ-  
Ἐπειτα ἐζήτησεν ἓνα πετεινόπουλον  
γάλην ὄρεξιν, ἔπιε καὶ καρμίαν φιάλ-  
πεσεν εἰς τὴν κλίνην του μὲ μεγάλ-  
μήθη ἡσύχως καθὼς καὶ πάντοτε,  
θήσειν τίποτε. Ἡ βασίλισσα ὁμως ἦ-  
πολλάκις ἐδάκρυσε.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου, τ-  
ἄς ἀναβάλω μικρὸν τὴν διήγησιν, ὅ-  
τον τὰ συμβάντα εἰς τοὺς μεταξὺ μῆ-

νικῶς, ὅτι δὲν ἔκαμαν αὐτοὶ ἐκ  
 Ἰσπανίας, ὅστις εἶναι συγγενὴς τοῦ  
 τρόπου τινὰ τὴν Σύνοδον διὰ τοῦ  
 τούτου μεγάλη ταραχὴ εἰς τὴν Σύ  
 εἰς γνώμην, ὅτι ἔπρεπε νὰ καλέσ  
 στήριον, καὶ νὰ τὸν κρίνωσιν ὡς  
 δραπέτευσίν του. Αὐτοὶ ὅσοι εἶχαν  
 καὶ μερικοὺς τοῦ λαοῦ, οἱ ὁποῖοι σ  
 τὴν Σύνοδον, ζητοῦντες ἐξ ἀποφά  
 θησαν μήπως συμβῆ καὶ ἐδῶ ὅ, τ  
 κατὰ τὸ 1648 ἔτος, ὅπου, κρίναν  
 Κάρολον τὸν πρῶτον, τὸν ἀπεκεφά  
 ἐνίκησε τῶν φρονιμωτέρων ἢ ψῆφος  
 χυσίαν· ἐπειδὴ διὰ νὰ διασκορπ  
 λαὸν, ἠναγκάσθησαν νὰ βροντήσωσι  
 ἔπεσαν σχεδὸν τριάκοντα ἄνθρωποι

Ἐτελείωσε λοιπὸν ἡ Σύνοδος τὴν  
 ἔπεμψε διὰ δώδεκα πρέσβειων πρὸς  
 ὑπογράψῃ, λέγοντες πρὸς αὐτὸν, ὅ  
 ται, ὅτι στανικῶς του τὴν ὑπέγρα  
 ἐξέλθη ἀπὸ τοὺς Παρισίους, καὶ ν  
 θέλῃ τῆς βασιλείας, καὶ ἐκεῖ νὰ τ  
 νὰ τὴν ὑπογράψῃ, ἂν τὸν ἀρέσῃ.  
 κρίθη πρὸς τοὺς πρέσβεις, ὅτι ἀπ  
 ἔκρινεν εὐλογον νὰ ἐξέλθῃ: τὴν δ  
 ὀλίγων ἡμερῶν διὰ νὰ ἐξετάσῃ

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας μηνύει πρὸς  
 ριον εἶχε γνώμην νὰ ὑπάγῃ πρὸς  
 πανδήμως τὴν νομοθεσίαν. Ἐπαρρ  
 ἔκαμε μίαν δημηγορίαν μακρὰν, ἀλλ  
 κὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπανέλαβε τὰς α  
 δραπετεύσειν· εἶπεν ὅτι, ἀγκαλὰ

θη μὲ εὐμένειαν, συγχαίρων μὲ τὸ τότε ἄρχισε νὰ βλέπη μὲ αὐστηρὸν Γάλλους, ὅσοι εὐρίσκονται εἰς τὴν ἐβεβαιώνει ἀκόμη, ὅτι τὰ περὶ τῆς β ἀληθινά. Τὸ αὐτὸ ἔκαμαν καὶ ὁ Πρωτωνία καὶ ἄλλοι ἡγεμόνες. Ὁ βασις ἐπιμένει εἰς τὴν ἀπόφασίν του, νὰ σία δὲν ἠθέλησε μήτε αὐτὴ νὰ ἀπκάστην ἀργύρια εἰς τοὺς φυγάδας ἀδύποσχέσεις μεγάλας. Ὁ Σουηκίας δὲν ἐπιστολὴν τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ τὴν ἐπὶ Γαλλικὸν πρέσβυν, διῖσχυριζόμενος μὴ βουλόμενος ἐδέχθη τὴν νομοθεσίαν θάνομεν ὅτι συνεκρότησε καὶ νέαν ὁρίνην. Καὶ αὐτὴ ἡ συμμαχία (εἰς τὴν καὶ ἡ Ἰσπανία) ἄλλη βέβαια σκοπὸν νὰ μᾶς σφάξωσιν, ἂν δυνηθῶσι τὸ

Αὐτοὺς τοὺς φόβους ἔχομεν τώρα τέθησαν καὶ αἱ δυστυχεῖς εἰδήσεις ποικίας τῶν Γάλλων, ὅπου ἐστασία καὶ κατέσφαξαν ἀνηλεῶς πολλὰς χιλιάδες ἀναρίθμητα χωράφια καφέ καὶ σακχάρου. Πρόσθετες εἰς αὐτὰ καὶ τὸ σχίσμα τὸ ὁποῖον ἔκαμαν οἱ καλοὶ σου Καθολοὶ εἶναι τὴν σήμερον εἰς τὴν Γαλλίαν τοὺς ὁποίους, οἱ μὲν λειτουργοῦνται, ἔχονται ἀπὸ ἱερεῖς ἐνόρκους· οἱ δὲ προστρέφονται ὡς ἀσέβειαν, κὰν νὰ χαίρουν

Ἐλησμόνησα νὰ σὲ εἶπω καὶ τὴν ἑλθόντων ὅλην τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν ὑπερβολικὴν τῶν πρὸς ζωὴν ἀναγκαίων. Ἄν ἀπὸ θερωθῶμεν ἀπείρακτοι, πολλοὶ θέλω



χιερατείας ; Ἄρχονται νὰ ὑψόνωσι τῶν νεφελῶν, ἔπειτα θαυμάζουσι καὶ τοὺς κατακλύζει μὲ ὄμβρους αἵματι.

Σὲ εἶπον, ἂν δὲν λανθάνωμαι, μὲ ποίαν πολιτικὴν μετεχειρίσθη ὅταν τὴν ἐφοβέριζαν. Σὲ εἶπα πρόκλητον τῆς Ἀγγλίας, μεταξὺ τῶν καὶ ἡ Ἀλώπηξ (διότι Φώξ εἰς τὴν μαίνει Ἀλώπεκα) παριστάνουσα σκηνικίαν τοῦ κατὰ τῆς Ῥωσσίας πολεμικῆς ἡμῶν τοῦ Φώξ μανθάνουσα ἢ Αὐτοκράτορα ἐν Ἀγγλίᾳ πρέσβυν τῆς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Φώξ, καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπ' αὐτὸν τὸ ἀποστολήσῃ (ἔλεγε ῥητῶς εἰς τὴν ἐπίσημον ἀγαλμάτων τοῦ Δημοσθένους καὶ ἄλλων) εὐρίσκονται εἰς τὸ βασιλικὸν ταμεῖον. Διότι ἔχει καὶ αὐτὴ τῶν μεγάλων ἀγαλμάτων καθὼς ἡ λογιότης σου τὴν εἰκόνα τὴν μόνον σου, δὲν ἐξεύρω ἂν ἡ βασίλισσα σου, ἢ ἡ λογιότης σου, τὴν βασίλισσάν σου πρᾶγμα, ἕνας περίφημος ἀγαλματιστὴς ἐξουθενῶσεν ἀπαραλλάκτως τὴν εἰκόνα σου ἵνα φανῇ εἰς Πετρούπολιν. Ἄν κατὰ τὴν εἰκόνα, θέλω τὴν πέμψειν πρὸς τὴν βασίλισσάν σου νὰ μὴν ᾖ ἡ πινακοθήκη σου ὑπὸ τὴν βασιλίσσης.

Καιρὸς εἶναι νὰ σὲ εἶπω καὶ πρὸς τὸ λαοῦ. ἐξεύρεις ὅτι αὐτὸς παρωξύνεται μεμφόμενος αὐτὸν διὰ τὸν ἄδικον πόλεμον κατὰ τῆς Ῥωσσίας. Ἀφ' οὗ ἡ Ῥωσσία ἐπέστη τὸν πόλεμον, ἐτύπωσαν εἰς Λόδοβικον τὴν Ῥωσσίαν εἰς τὰ ἐργαστήρια μίαν εἰκόνα

μενα εἰς τὸν Ἴπποκράτην, ἄλλα δὲ  
 λεκτον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐσυνάθροισ  
 περιέργους, διὰ νὰ τὰς δώσω καμ  
 θάνατος δὲν μὲ ἀρπάσῃ χωρὶς νὰ  
 παρὸν ὅμως δὲν ἔχω τὸν καιρόν.

Μὲ ἐρωτᾷς περὶ τοῦ πονήματός μ  
 δὲν ἐξεύρω μὴτ' ἐγὼ πότε ἔχει νὰ  
 κοπιαστικὸν, καὶ ζητεῖ μεγάλην π  
 λείωσα τὸν πρῶτον τόμον. Ἐρρώσο  
 Νοεμβρίου 15, 1791.

Ταύτην τὴν ὥραν ἦλθεν ἡ ἀπό  
 Ἰσπανίας πρὸς τὸν ἡμετέρον βασιλέα  
 πήθη καὶ αὐτός. Ἀπεκρίθη ὁμοίως  
 τογαλλίας εὐμενέστερον καὶ φρονιμ  
 Ὁ δὲ πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος  
 τίας, ἓνας ἀπὸ τοὺς Γερμανικοὺς  
 Καλόγηρος, δηλαδὴ μὲ ἀναίσχυντον  
 ὅτη ἡ ἐθνικὴ Σύνοδος τῶν Γάλλων  
 στικὴν κατάστασιν. Ὁ ἡμέτερος βασ  
 τὴν ἐπιστολὴν του μὲ ὀργὴν καὶ δ  
 μοίως καὶ πρὸς τὸν Γαλλικὸν πρέσβ  
 καὶ πάλιν τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν  
 λιπαρῶς ζητῶν τὴν ἀπόκρισιν. Καὶ  
 κίας ἐπιμένῃ εἰς τὸ πείσμα του, νὰ  
 Στοκόλμιον, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἄδει

Ἡ συμμαχία τῆς Σουηκίας μὲ  
 βέβαιος· καὶ δὲν ἐξεύρομεν τί μέλλ

Ὁ Ποτεμκῖνος ἀφίνει περιουσίαν  
 Ρουβλίων. Πῶς σὲ φαίνεται τοῦτο ;

πληγὴν, τὸν προπερυσινὸν πάνδεινον  
πολλοὶ ἀπέθαναν, καὶ ἀπὸ ἔνδειαν  
ξύλων διὰ τὰ πυρόνωνται.

Εἰς αὐτὸν τὸν φρικώδη χειμῶν  
τριτημόρια τοῦ αἵματός μου ἀπὸ τῆς  
ἔρρευσαν μὲ τοσαύτην βίαν, ὥστε  
Μόλις ἐλευθερώθην ἀπὸ τὰς αἰμορρῆ-  
λην ἀσθένειαν τοῦ πλευριτικοῦ. Ἐλ-  
εἶχον χρεῖαν καὶ περισσοτέρας τρο-  
ναπαύσεως τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ πνευ-  
δυνάμεις μου. Ἡ τροφή μου ἐστάθη  
του καθημέραν, ἐπειδὴ ἡ λίτρα το-  
κοσι γρόσια. δὲν μὲ ἦτο δυνατόν νὰ  
μου. Ἀναγκαζόμενος νὰ σπουδάζω  
κερδίζω καὶ αὐτὴν τὴν ὀλίγην ζωο-  
συγγράμματα, τρία ἀπὸ τὴν Γερμ-  
ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴν διάλεκτον. Ἀφίν  
αὕτη ἡ κακοπάθεια τῆς σαρκὸς κα-  
νὰ συντρίψη καὶ νὰ καταφθείρη  
Εἶναι δύο χρόνοι σχεδὸν τώρα, καὶ  
δυνάμεις μου, μήτε θέλω ἴσως πο-  
ἀλλὰ δοκιμάζω ὅλα τὰ δεινὰ τῶν ἐ-  
μόλονότι δὲν εἶμαι ἀκόμη πεντηκον-  
ὅτι μόνος ἐγὼ ὑπέφερα τὰ δεινὰ  
ταύτην περίστασιν ἀλήθευσε τὸ «  
» ἐπέινασαν ». Ἄνθρωποι πρῶην εὐδ-  
ψωμοζητήσωσι. Πολλοὶ ἀπέθαναν εἰς  
τῆς πόλεως ἀπὸ ἔνδειαν τροφῆς. Ἄλλ-  
των ἀπὸ ἀπελπισίαν· γυναῖκες ἐγ-  
τὸν ποταμόν. Αὐτὰ τὰ δεινὰ ἀκολο-  
πλέον ἀπὸ ἔλλειψιν τροφῆς· αἱ τροφ-  
φιλεῖς· ἀλλὰ δοκιμάζομεν ἐν ἄλλο

διότι εἰς αὐτὸ θέλω τὸν λαλήσει ἰν κ  
κατὰ τῶν Γραικῶν, καὶ θέλω τὸν  
ἀναιδῆς συκοφάντης.

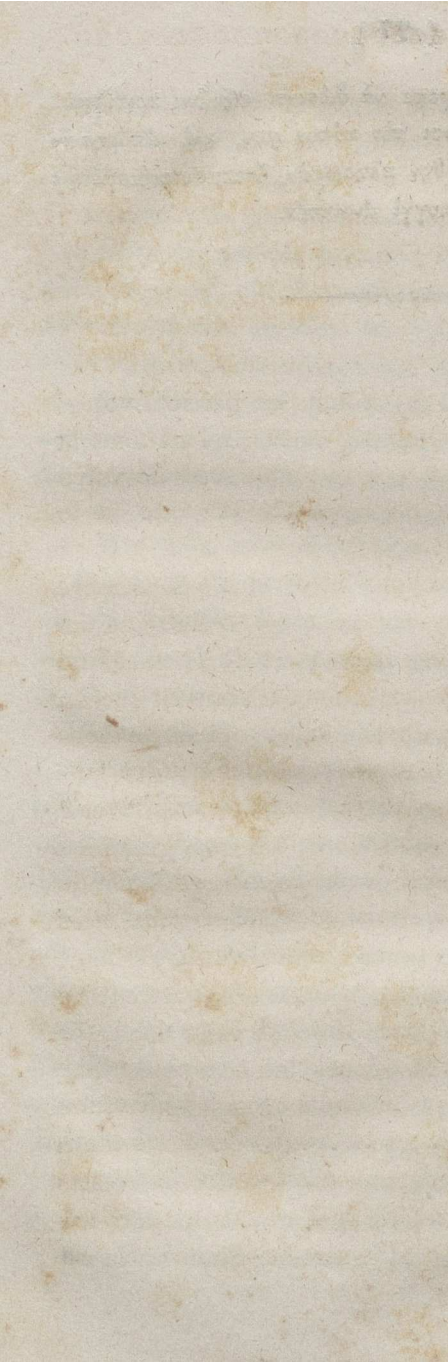
Βλέπεις, φίλε μου Προτωψάλτα,  
τὰς συμφορὰς, καὶ τὰς ἀσθενείας, ὅ  
μάζω μέχρι τοῦ νῦν, δὲν κάθημαι  
πάντοτε εἰς τὴν σπουδὴν. Μὲ θλί  
ἐλέγχων με περὶ τῆς πολυχρονίου δ  
Ἄς ἦσαι βέβαιος, καὶ βεβαίωσον  
συγγενεῖς, ὅτι ἔχω ὀλίγην ὑπόληψιν  
δὲν ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του. Καὶ κα

Κκί μείζον', ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρ  
Φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.

Ἄλλ' αὐτὴ τῆς πατρίδος ἡ ἀγάπ  
νω τὴν ἐνταῦθα διατριβὴν μου  
εὐρίσκει ὅλα τὰ πρὸς συγγραφὴν ἀνα  
δὲν εὐρίσκει τίποτε.

Ἐλπίζω νὰ σὲ γράψω πλατύτερον  
Γραικοὺς Καραβοκυρίους, οἱ ὅποιοι εἰ  
ἐδῶ, καὶ νὰ σὲ πέμψω βιβλία διὰ  
ταλαίπωροι ἔφεραν διὰ τοὺς Γάλλου  
τοὺς κρατοῦσιν ἐδῶ 18 μῆνας, μὴ  
τοὺς πληρώσωσι. Στοχάσου πόση πρ  
τῶν κατὰ μέρος ἀνθρώπων, ὅποταν  
τίας εὐρίσκεται κενός. Αὐτοὶ δὲ Καραβο  
τα τὸν ἀριθμὸν, ἀπὸ διαφόρους τόπους  
Ἑλλάδος. Ἡ ἀπραξία τοῦ τόπου καὶ ἡ ἀ  
κτου εἶναι αἷτια, διὰ τὰ ὅποια αὐτοὶ οἱ  
βοκύριοι, ἔξω ἀπὸ τὴν δυστυχίαν τοῦ ν  
τὴν πληρωμὴν τῶν σιταρίων των, ἔξ  
περισσότερα ἀφ, ὅ,τι πρέπει. Ὅλος

Ἐβοήθησα τρεῖς ἢ τέσσαρας ἀπ'



cevant aucune réponse de ma part, il m'a écrit, il y a trois mois, d'envoyer la somme de 200 francs, en attendant d'ici, avec prière de chercher un individu pour me la remettre le 21 Novembre l'argent, que je devais recevoir au commencement du mois d'Août. Je me trouvais dans une situation où je devais être dans une situation avec des dettes, que je craignais de ne pas pouvoir payer, et sans le sous. C'est la cause que je ne suis pas encore parvenu à prendre certains arrangements, et que j'ai eu quelques très-peu de peine.

Je compte après mon doctorat aller à la pratique, en suivant le conseil de mon oncle, qui a raison de douze francs par an.

Tous mes Professeurs, mais particulièrement M. Grimaud, s'intéressent à moi. Ils me donnent mille conseils, s'évertuent à me donner mille expédients pour me remettre sur pied.

Je vous en parlerai plus au long dans la suite. Je vous témoignai dans la lettre de Madame Fesquet au sujet de ces ouvrages que j'avais déjà conseillé les ouvrages de les recevoir de la Haye. Elle m'a dit ainsi que toute la famille Allut s'intéresse à ce projet. Cette idée me donne chez cette famille du plaisir. Monsieur Allut est fort sensible à ce projet, et vous avez eu pour que ses narcisses ne soient pas gâtés, et il les attend avec impatience. M'a remis une note concernant

deviné le sens, à l'aide des endroits faisant, et à mesure que l'occasion tablis un grand nombre de passages (quelquefois Latins), et j'éclaircis sont obscurs. Vous serez peut être je vous dis des Auteurs Latins ; de Littérature Romaine n'est pas si familière que la Grecque. Mais ner un exemple de restitution, tion de Mr. de Villoison , et de deux savans distingués de cette C

NON DUM UMBRATICUS DOCTOR  
 commencement de son satyricon p. 13.  
 genia deléverat, quum Pindarus n  
 mericis versibus Canere TIMUERUN  
 fait un contresens manifeste, a bea  
 tiques, qui ont cherché mal à p  
 non timuerunt, sustinuerunt  
 tandis qu'il faut absolument, ainsi  
 TENUERUNT, dans le sens de Scie  
 Outre les exemples qu'on trouve  
 de cette signification du tenes; e  
 de Plaute: nullus frugi pot  
 nisi qui et bene et male fac  
 4, 4 10). La langue Grecque, que  
 toujours proposée pour modèle, en  
 logue έχω dans la même significati  
 χειν δμῆσιν ἵππων, dans Homère sig  
 pter les chevaux; et que les  
 parmi les Grecs d'aujourd'hui disen  
 γράμματα, non ca lles literas

Je suspens, ainsi que vous le de

P. S. N'oubliez pas, mon ami, de dire comment vous qualifierait un membre de la Société d'Harlem *miae Harlemensis* ?

Vous aurez la bonté de remonter au chantre.

Je vous prie de témoigner mes respects à tous ceux de votre nation, et de vous intéresser à moi.

16.

Ci joint je vous envoie, mon ami, une provision de pamphlets, les tous relatifs à la mort du malheureux Louis S. Bien du mauvais, une pareille que vous avez une petite partie du bon. J'ai cherché à donner une idée de l'état où nous sommes, et de celui de l'opinion publique, en mettant sous les yeux différentes choses qui jouent un grand rôle dans cette situation.

Le Roi fut exécuté le 21 de septembre avec beaucoup de fermeté et de courage pendant le cours de sa captivité, et au moment de son exécution. Monté sur l'échaffaud, il dit à haute voix ces paroles : je ne suis que ce que mes ennemis.

Je n'examine point ici, s'il a mérité de mériter un tel supplice. Cette question, à ce moment, ne peut être résolue que par les étrangers, ou par les Français, qui ont une existence, lorsqu'une bonne pa-



Qu'elle est différente (car il deau sur les actions, qui révolt la conduite du généreux Malesherbes d'une cour, dont il n'avait pas accablé sous le fardeau de près tous les dangers, que sa cond dans un moment de fermentation troisième défenseur de Louis.

Le testa ment de Louis Sei dans le paquet, vous pouvez le thentique. J'y ai mis quelques p ron Kloots, parent du célèbre ches sur les Egyptiens , sur les ment sur les Grecs. Ce Kloots rôle dans cette révolution. Dan pris le titre modeste d' Am b humain; ensuite il s'est donn genre h n m a i n. Dans ce m celui d' A n a c h a r s i s K l noncé aux deux premiers , ni dans la suite un quatrième, cir ou titre n'importe.

Vous y trouverez des pièces Necker, qui se fait encore en Suisse. Le sanguinaire Marat , comte d'Artois, maintenant de qu'il déshonore, est auteur d'un sonne tous les soirs Paris, sou peuple. Il y prêche le meurt tient par pur amour pour le encore abbatre le nombre modi mille têtes pour consolider la

Je vous écris, mon-cher-ami, pour vous tranquilliser sur mon sujet. Je suis déréablement affaibli par divers maux, et retiré depuis quelques mois à la campagne de lieux de Paris. Je suis en danger d'être arraché malgré moi à la mort. Je suis depuis le mois de Juillet, en me recommandant à lui, et en me prodiguant tous les secours que je puis, plus sincère lui dicte. Je ne sais si je pourrais être de retour à Paris, et de m'y rendre, à cause de mon état qui est suspendu déjà depuis plusieurs années. Je vous écris cette lettre absolument par quel moyen elle parviendra. J'ai reçu celle que vous m'avez écrite par la part du chantre. Je vous prie de le prier de ne m'écrire dans la suite que ce qui nous regardent personnellement.

Mes très-humbles complimens, et particulièrement à notre

A 20 lieues de Paris

Votre lettre, mon bon ami, m'a fait verser des larmes. Elle m'a trouvé dans le plus mauvais état de ma vie. Pour vous rassurer sur mon état depuis près de trois ans, je suis en danger d'être arraché malgré moi à la mort. Je suis depuis le mois de Juillet, en me recommandant à lui, et en me prodiguant tous les secours que je puis, plus sincère lui dicte. Je ne sais si je pourrais être de retour à Paris, et de m'y rendre, à cause de mon état qui est suspendu déjà depuis plusieurs années. Je vous écris cette lettre absolument par quel moyen elle parviendra. J'ai reçu celle que vous m'avez écrite par la part du chantre. Je vous prie de le prier de ne m'écrire dans la suite que ce qui nous regardent personnellement.

étrangère, qui pût distraire l'attention des forfaits, et pour avoir de qu'on se méfie de délateurs, de spoliateurs et de me autant de bêtes féroces sur ce malheureux Empire, avait tellement de gnats, que personne n'en veut plus.

Ce discrédit a du naturellement élever toutes les denrées: Tout, depuis la première nécessité, jusqu'au marc d'argent différentes, se vend au moment présent depuis 60 jusqu'à 100 fois plus cher qu'autrefois. Le pain est à 15 fr. la livre, le bois depuis 600 jusqu'à 800 francs par cordons, les souliers 250, à 300. Ces prix, tout va en augmentant suivant toutes les apparences, et prodigeusement sous peu de jours. Au passé je payais pour un très-mauvais vin 10 fr. on m'écrit à présent de Paris qu'il est à moins de 30. Tout ce qui est nécessaire se ressent guères de cette hausse, mais à proportion du prix, auquel on le trouve de cette manière compensé. Cette calamité porte sur les revenus de lettres. Les revenus des premiers seconds sont fort loin de mettre au taux ordinaire des denrées nécessaires.

Tout ce recit, qui n'est qu'un tableau de la faite des maux horribles que nous souffrons, ne sans doute la curiosité de savoir quels je me suis soustrait jusqu'à présent, je ne vous répond point pour l'avenir, la misère, qui a déjà moissonné beau-

puis bien du tems mon princip  
 crate. Cette dure nécessité me  
 que de l'aveu même des criti  
 actuellement fort peu de perso  
 pables de s'occuper d'un pareil  
 n'y a rien de si commun que  
 est ce ma faute, mon cherami ?  
 ce moment me menerait tout d  
 que ces traductions pourraient  
 de mourir de faim.

Je passai, il y a deux ans, qua  
 pagne de mon ami, où je reçus  
 lettre ; et je viens de reeevoir  
 deux ans dans cette même camp  
 depuis deux mois. J'attends le m  
 vendre ma dernière traduction à  
 ris, pour tâcher d'aller y passer  
 bouleversement total dans les fin  
 rende le séjour de cette ville ab  
 Il m'était possible dans l'état act  
 une chaire de Professeur avec 500  
 independamment de plusieurs r  
 pour vous les commuiquer dan  
 m'ont obligé d'arrêter le zèle d  
 principe , que quand on se sent  
 se, on doit toujours attendre d'ê  
 dire toute démarche, qui pourra  
 vec l'intigne.

D'après tout ce que je viens d  
 vous pouvez juger si j'avais rai  
 commencement de ma lettre, qu  
 recevoir de vous m'avait attend

Ayez seulement la précaution, que  
 sonne soit un assez honnête ho-  
 tre, la vraie valeur de la somme  
 actuel, qui, vû le discrédit des a-  
 à-fait à la faveur de votre place.

Je m'explique quoique je ne  
 faites, vu le prix actuel du Loui-  
 1800 (sous peu de jours il vaut  
 autant), je pense que 100 piast  
 doit peut-être raporter 10 à 1  
 gnats. Cette somme ne doit p  
 car ce qu'elle n'est qu'une vale  
 fit à peine pour sustenter pend  
 qui vit avec une extrême écon  
 proche peut être, où il faudra p  
 paire de souliers. Nous payons  
 chissage d'une chemise. J'aurai  
 pour m'échauffer l'hiver qui cor  
 d'après le prix du moment ; m  
 du matin au soir d'une manière  
 très possible que je me voie da  
 passer l'hiver sans feu.

Je vous envoie cette lettre pa  
 personne, qui m'a remis la vôtre  
 qui a bien mérité de moi : vous  
 marches qu'elle a été obligée de  
 rer. Il me tarde de retourner  
 remercier personnellement. Tâc  
 plutôt que vous pourrez, et de  
 velles, de celles de nos amis co  
 de ma famille. Faites à tous m  
 particulièrement au chantre. R

qui vient me soulager dans un grand besoin de soulagement, ne long-tems dans une campagne qui ma pauvre santé. D'après la lettre cevoir de ces Messieurs, cette somme rapportera environ 675 tour leur envoie aujourd'hui une dou payable une seule fois par Mr. Idits Mrs. S. d'Isay ece. Et je voudre faire en sorte qu'elle soit payance, comme je ne doute point, plutôt possible par un petit bille je puisse en réclamer le rembor ces Messieurs persistent à ne produit, qu'après l'acquittément

Dans l'état où les choses sont aujourd'hui, c'est bien long d'attendre mais je m'armerai de patience, ce moment; quoique à vous par ami, je sente ma patience épuisé

J'ai un manuscrit tout prêt mois, et je ne puis pas le vendre variété du numéraire, qui fait sont en stagnation. Je suis occupé d'un autre ouvrage, qui vrais même sort que le précédent. Quant principal qui est celui d'Hippocrate, puis bien du tems, faute de moi exclusivement à tout autre trava

Je suis très mortifié, mon bon pas écrire deux mots de consolation. Je vous prie de lui t

expliquer catégoriquement sur mes  
retour à ma patrie.

Il y a pres de quatre mois que j'  
nal de Madame Doyen, une lett  
adressais quelques questions litté  
ami la Rochette: l'avez-vous reçu?

Vous verrez dans la lettre à De  
de vous envoyer quelques exempla  
més et à imprimer. J'y aurais aj  
velle traduction de Thucydide, fa  
amis, et dans laquelle il est beau  
ayant fourni quelque remarques cr  
droits très difficiles de cet aute  
dit le plus obscur des Anciens Ec  
rarete du numeraire me command  
mie, et me force de remettre ce  
heureux . . . Je vous salue de tout  
lent ami ! mes amitiés je vous prie  
Messieurs et à tous ceux qui s'int  
un pauvre Grec comme moi. Εὐχίων

20.

#### A MON AMI DENTAND.

Je viens de recevoir, mon bon  
vous avez accepté la lettre de c  
autorisé de tirer sur vous. Les 40  
livres tournois et 9 sons. Je ne pu  
à vous et à notre ami le Ministre  
sance, qu'en vous assurant tous le

Je profiterai en attendant de l'oc-  
 capitaines Grecs, qui ont apporté des  
 et que le gouvernement retient  
 faite de quoi les payer, pour vous  
 à votre ami Keun quelques exempla-  
 vres de Medecine que j'ai déjà  
 sicut de l'histoire de la Medecine  
 le nouvel an 1797.

Il est possible que je l'ajoute au-  
 capitaines ont le malheur (comme  
 raisons de le craindre) de passer  
 ni, quel doit être la détresse et  
 culiers, si le gouvernement n'a pu  
 bleds qu'il a achetés au terme d'  
 très riches rentiers sont réduits  
 Ce que je vous dis là n'est point  
 que. Vous seriez bien éto<sup>ne</sup>né si vous  
 des Canas, et Maurogordates dem-  
 mon ami, on a vu, et on voit encore  
 de cette volée forcés d'employer ce  
 On n'a jamais entendu parler de ta-  
 se précipitent d'un cinquième, les  
 cervelle; au moment où je vous écr-  
 vient de ce précipiter dans la Sei-  
 point des vols et des assassinats qu-  
 les jours. Malgré cela, le soir  
 spectacles n'ont jamais été si fréq-  
 ctuellement. Un luxe aussi scandale-  
 misère règne parmi les nouveaux p-  
 inspirer la misanthropie à tout hom-  
 sophe. Mais tirons le rideau sur une  
 affliger l'homme sensible; sans corri-



rez la bonté de remettre à notre an  
 re de chacun de ces ouvrages, ains  
 polonius de Rhodes, faite par que  
 sances. De tous ces ouvrages il n  
 de Medecine que j'ai honte de vo  
 fourmillent d'erreurs typographiques  
 pendant mon séjour à la campagne  
 qui se sont faits imprimeur pendant  
 prie de lire la préface que j'ai mise  
 duction à l'étude etc. et que ne  
 les médecins. Recommandez aux v  
 cine clinique le plus souvent qu'ils  
 cturna versare manu versa  
 vrage est devenu un livre classique  
 Allemagne; et je viens d'en recevoir  
 lemante. Vous trouverez dans le p  
 tation, que je fis inserer il y a que  
 magasin Encyclopédique, et que  
 bene trovata se non è vera.  
 testament secret des Athéniens, poi  
 que, qui a jusqu'à present fort emb  
 Je vous prie de m'accuser la rece p  
 est adressé au Chantre. Le por ter  
 Psarà s'appelle Nicolas Milaïti, et  
 de Tiba, teinturier très connu dans

Je suis fache de n'avoir pu vous e  
 occasion une histoire de la Medecine  
 Anglais, et enrichie de bien des note  
 ra bientôt six-mois que j'ai vendu  
 stoire à un libraire à un prix très  
 a pas encore commencé l'impres  
 quoique d'après notre contrat,

si par malheur ma lettre ne vous  
 vous le repète par la présente, en  
 Mrs. D'Isay de me remettre la val  
 stes, au cas seulement que je leur  
 J'espère encore que d'un moment à  
 vulsif qui nous travaille tous cesse  
 tems duré, que je crains fort qu'il ne  
 dans quelque chose de pire , si to  
 que notre état empire encore. Qu  
 persuadé que je ne m'en prévaudrai  
 dans le cas seulement où je ne trou  
 source. J'ai déjà mangé d'avance tou  
 la Médecine doit me valoir; et j'ai  
 du produit futur de mes deux manus  
 dus. Je suis dénué d'habits , de li  
 choses nécessaires à la vie, sans e  
 encore remplacer quelques livres, in  
 travail, que je fus forcé de vend  
 payait 40 francs la livre. L'état d  
 les remèdes une nourriture plus sai  
 que celle, dont je suis forcé de faire  
 ami, à mon grand regret que je vou  
 ces détails affligeants; Je connais tro  
 point les regarder comme superflu  
 connaître je n'ai d'autre but, soyez  
 de mériter de plus en plus votre est  
 de sortir victorieux de cette horrible  
 gence si j'y succombe. Car, pous vo  
 chagrin est à mes yeux une lâcheté, q  
 gré de celle du suicide. Je finis en  
 et notre Dentand de tout mon coeur  
 mettre la lettre si-incluse au chantre

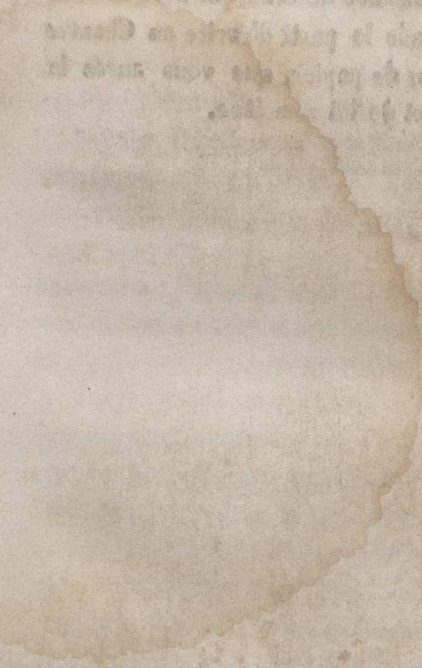
cation avec l'Angleterre venait d'être pas, mon ami, que c'est par un motif que vous donne tous ces détails. Certes, j'aimerais bien vous faire, je regarde la confidence (et à notre bon Dentand aussi) comme un témoignage de ma reconnaissance, d'abord pour les bontés que vous m'avez données d'instruire et de former, et ensuite pour le soin que vous n'avez jamais cessé de prendre malgré la distance qui nous sépare.

Oui, mon ami, je passe ici et dans toute l'Europe, pour un Critique assez hardi et sans ménagements. Cela ranime un peu mon courage, et me donne de quoi vivre honnêtement, et me fait un grand plaisir de voir que ma Nation n'est point en aucun profit de mes faibles talens; et que les Européens. Ἐρρωσο.

Je vous prie de me faire passer par le canal de Mr de M<sup>rs</sup> Amsterdam.

Le libraire vient de m'assurer, et me redonne incessamment l'impression de l'Histoire de France. Je vous enverrai quelques exemplaires dès que le sera achevée. J'en ferai de moi-même deux manuscrits, que je garde en réserve, et que vous en serez content. J'ai ouï dire que l'ouvrage intitulé Le vade mecum de France vous trouverez dans le paquet est en vente, quoique je n'aie point mis mon nom dessus. Les vres sont empaquetés depuis bien longtemps, et j'ai fait garer la motiée des exemplaires de France. Je vous prie, en m'en accusant la réception, de m'envoyer un nombre d'exemplaires de chaque ouvrage.

L'importance de ce livre  
 ne peut être méconnue  
 et il est de notre devoir  
 de le faire connaître  
 à tous ceux qui s'intéressent  
 à l'histoire de notre pays.  
 Ce livre est le fruit  
 de longues et patientes  
 recherches et il nous  
 offre une vue d'ensemble  
 de notre civilisation  
 à travers les siècles.  
 Il est écrit avec une  
 clarté et une précision  
 remarquables et il est  
 accompagné de notes  
 et d'indices très utiles.  
 C'est un ouvrage  
 indispensable pour  
 tous ceux qui veulent  
 connaître leur pays  
 et son histoire.



ὁ Πρωτοσύγγελος Συναίτης. Τὴν  
τὸν ἀδελφόν μου, τὴν νύμφην μου  
φίλους ἄσπασαι ἀπὸ μέρους μου  
προλαβοῦσαν μου. σὲ ἐνθυμίζω  
φυλαχθῆς, μήτε να ζητήσης, μήτε  
θεϊαν, μήτε μικρὰν μήτε μεγάλην

23.

Ἐκ Πα

*Πρὸς τὸν κύριον Ἀλέξανδρον*

Καλὲ ἀθεόφοβε τί εἶναι ταῦτα  
Ἐγὼ σὲ εἶπα περὶ τοῦ Ἡλιοδώρου, ὅτι  
« εἶχα τὸν καιρὸν » καὶ σὺ λαμβάνεις  
πρότασιν, ὡς ἀποφαντικὴν, ἢ μᾶλλον  
ὥς τόσον, φίλε, τὰ ἀργύριά σου ἀπὸ  
ἐξέρχονται· τοῦτο μόνον ζητῶ νὰ ἐ  
ἐκδόσεως τῶν Αἰθιοπικῶν, ἔπειτα  
ἕως τὴν ὥραν αὐτὴν ὁπόταν δημο  
Δὲν θέλω βραδύνειν βέβαια νὰ τὸν  
εἶναι χρεῖα καιροῦ διὰ νὰ τὸν μελ  
νὰ τὸν ἐκδώσω χωρὶς σφάλματα τυ  
τὸν. Ἄν σὲ ἦτον εὐκόλον νὰ μὲ προ  
Ἰταλικὴν μετάφρασιν, δὲν ἦτον ἀνε  
παλαιὰ, πειθανὸν εἶναι ὅτι μετα  
καὶ ἂν εἶναι τόσον ἀκριβῆς ὅσον ἡ μ  
δυνατὸν εἶναι νὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς τ  
φικῶν ἀμαρτημάτων. Αὐτὴ ἐπιγρά  
le cose Ethiopiche d'Eliodoro tra  
nella Toscana, da Leonardo Chini,  
briel Giolito de Ferrari 1556, τ

ἀπὸ ἴσης σπουδῆς καὶ ἴσων μέσων.  
Γραικοὶ γὰρ μὴν ἐξεύρωσι τὴν Ἑλλη-  
τους ἀκριβέστερον. Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα  
γὰρ ἦναι ἀνεκλάλητα, καὶ γὰρ γίνωνται  
faire semblant de rien. δύο φορές  
βάλλει τὸ δίκαιόν του ἀπαθῶς καὶ  
μὲν περὶ Ἡλιοδώρου.

Βλέπω ὅτι μέλλεις γὰρ διατρίψης  
μακρότερον παρά ὅ,τι ἐνόμιζες. Ἄγα-  
κρίνης ἀπὸ πολλῶν τῶν προσπιπτόν-  
ρισσότερον.

Ἔχε πάντοτε κατὰ νοῦν τὸ τοιοῦτον

« Νᾶφε καὶ μέμνα σ' ἀπιστεῖν »  
» ρα) ταῦτα τῶν φρενῶν ».

Ἡ ἐνθύμησις τοῦ παραγγέλματος  
ἀναγκαία εἰς τοὺς εὐπροαιρέτους· δὲ  
ὑποκείμενοι εἰς τὴν εὐπιστίαν.

Κάμνω τέλος ἀσπαζόμενός σ

24.

Φίλε μου Ἀλέξανδρε ἀσπάζομαι  
τὴν παροῦσαν ἐπιστολήν, χωρὶς γὰρ  
τὴν τελειώσω. Ἡ φυσικὴ ἀσθένεια τὴν  
τάς πολλὰς μου ἀσχολίας πολλαπλα-  
εῖναι. Καὶ σὺ μὲ λέγεις, φίλε, γὰρ ἀρ-  
κοῦ μου μέρους τοῦ Στράβωνος. αὐτὸ  
λον διὰ τὴν διακοπὴν τῆς συνεχείας  
ἄλλα τινὰ αἴτια, τὰ ὅποια χωρὶς ἀ-  
γὰ καταλάβῃ, γίνεται ἀδύνατον διὰ  
δαπανῶ εἰς τὴν ἔρευναν καὶ ἀναθεώρ

νάτον νὰ σὲ περιγράψω. Ἡ πρώτη ἐπιθυμία αὐτοῦς δὲν ἐδιωρίσθη μισθός, δίκαιος μόνος· καὶ τούτου δοθέντος, δὲν ἀρτῆς ζωῆς μου διάστημα εἰς τὴν ἐκτέλεσάν τῃ εἶναι, ὅτι ἐπειδὴ ἡ συνέχεια ὅσον καιρὸν ἀκολουθεῖ τὸ ἔργον, θῆσθε ὅσον δύναμαι, διὰ νὰ ἀπολαμβάνω

Ὅτι ἐγὼ ἀφ' ἑαυτοῦ μου ποτέ τι περὶ τούτου μήτε εἰς αὐτοὺς τοὺς (θεοῦς) εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀμφιβάλλω προβλέπω ἢ θελα δώσειν πολὺ πρὸς ἀπὸ τοιοῦτον κάτεργον· ἀλλὰ τὰ γινώσκω

Ἐὐρῶσο εὐδαιμονῶν!

25.

Φίλε μου Ἀλέξανδρε

Ταύτας τὰς ἡμέρας, φίλε, μ' ἐπνιόσθησαν λίαι, καὶ πολλαὶ καὶ μακρὰ ἐπισκέψεις ὅμως ἀπὸ τὸ Oxford ἄνδρες σοφοί, εὐχαρίστησιν· αὐτοὶ μ' ἔφεραν καὶ τὴν δου, τὴν ἐκδοθεῖσαν παρὰ τοῦ Porson σμένω καὶ τὴν Ἐκάβην. Εἰς τὴν δευτεροποίαν μ' ἔκαμαν ἔτυχεν παρῶν ὁ παρμαζόμενος Μενέλαος, καὶ μεταξὺ ποσὶ περὶ Βεκαρίου. Ἐφάνη εἰς τοὺς Ἄγγλους ὁ Βεκαρίας μεταγλωττισμένος εἰς τὸν Γραικῶν, ὅθεν ἀναγκάσθη νὰ δώσω τὸν Porson, καὶ ἓνα διὰ τὸν Banks.

26.

Σὲ γράφω καὶ μὴ δυνάμενος, φοβ

Instinct εἶναι ὄρμη ἔμφυτος, νὰ εἰπῆς καὶ φυσικὴ κλίσις. Τὸ ρὰ τὸ Κλίνω· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ φαίνεται ὅτι ἡ Κλίσις καὶ τὸ Κπροτίμησιν, διὰ τὸ σαφέστερον.

Μέχρι τῆς πολιτικῆς μεταβολῆς ἀπὸ κλίσιν αὐτόματον, τῆς ὁποίας ξηγήσῃ τὴν αἰτίαν, ἐπροτίμουν πο Arbitraire εἶναι αὐτογνώμων. Μ ἐπειδὴ καὶ αὐτὸ τὸ ὑπερέτης τῆ (ἀπὸ τὸ ἐρέσσω .)

Caricature, δὲν εἶναι Μορμολύδω πλέον, φίλε, χρειάζεται ἀποκότῃ co (ὅθεν τὸ Caicage) κατὰ λέξι Γόμος (παρὰ τὸ Γέμω). ἀλλ' αὐτὸ εἰς τὸν Ἀριστοφάνην εἰς τόπον (Εἰ κης, δὲν ἐμπορεῖ νὰ μεταφρασθῇ πνοστιμότατος αὐτὸς ποιητῆς κατηκούς, ὅτι ἐγέμισαν καὶ ἐφόρτωσαν βωμολοχεύματα καὶ ἀγεννῆ σκώμμοσκορακίτας, ἔδειξε πρῶτος εἰς τ φύσιν τῆς Κωμωδίας.

Τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ, καὶ ΦΟΡΤΟΝ, Ἐποίησε τέχνην μεγάλην κ. τ. λ.

Ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης παράγει τ ζει τὴν γυναῖκα τοῦ Χρεμύλου νὰ καταχύσματα, ἤγουν τὰ βαρβαροτο λέγων ὅτι τὰ τοιαῦτα ἐπὶ σκηνῆς ἀληθῆς f a r c e (Πλούτ. 796).

Ἐπειτα καὶ τὸν ΦΟΡΤΟΝ ἐκφύ Οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδ Ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμ Προβαλλόντ' ἐπὶ τούτοισιν ἐπανα



Εἶναι ὑπόσχεσις . . . . γίνεται  
βάλλεται

καὶ συντείνει ἵνα . . . . Importe  
ἔπρεπε νὰ εἰπῆς ἐξάπαντος Διαφέ  
ἐξ ἀτυχίας δὲν εἶναι γνωστὴ εἰς  
ἦτον καλὸν νὰ εἰπῆς καὶ δὲν εἶ  
ἂν θέλῃς τὸ Συντείνει, διὰ τί  
ποῖον κἂν εἶναι ἐξάδελφος τοῦ Δια  
τὴν ἐξουσίαν σου, διότι δὲν εἶμαι  
προκρίνω ὅμως τὸ Νὰ, καὶ τόσο  
εἶναι μόρια, τῶν ὁποίων ὡς ἐπὶ τῶ  
νεσις εἶναι ἄδηλος, καὶ διὰ τοῦτο  
ἀνέλεγκτος, ἢ δυσεξέλεγκτος· εἶνα  
τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ λόγου· τοια  
σμοῦ εὐρίσκομεν ἀναριθμήτους εἰς  
Παντάπασι, καθ' ὑπόθεσιν εἶναι φα  
τα Πάντα πᾶσι, ἔλλειπτικῶς  
καὶ ἐν πᾶσι, en tout et par t  
λογισθῆν ἢ πιστεύσειν ὅτι καὶ ὁ σ  
Ἔμπης) ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ  
τοῦτο εἶναι ἀποδεδειγμένον· ἂν α  
τὸ Ἐν πᾶσι κάμνομεν καὶ ἡμεῖς ἀ  
Θαῤῥούντως τὴν ἔγραψα. Θαῤῥού

τὴν

(τὴν

σχεσι

ἔκαμα

καὶ τ

πεσχέ

(κατὰ

ζῶ ζῶ

Ὅλοι ἠσθάνθημεν . . . . Ἡσθάνθημε  
εὐσημότερ

τῶν εἰς ἕω σχηματίζονται εἰς ἰζω, λέγει τειχέειν ἀντὶ τοῦ τειχίζειν, κίζειν (τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σακκελίζω, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ Ἀρχι βλέπει κυρίως εἰς τὸ νὰ κλείσω τὸ ἄλλ' εἰς τὸ νὰ σὲ κοινωνήσω φιλικὸ σύστημά μου.

Πέμπω εἰς τοὺς κόρακας τὸν χυρὶς πολυχρόνιον μελέτην, καὶ συτῆς παλαιᾶς ἐπιβάλλωνται νὰ Φ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πάλιν δὲν με φ Ἑλληνίσεως νὰ τὴν γυμνώσωμεν ἀπ ὁποίας ἐνδεχόμενον εἶναι νὰ ἐπρόφε τωνος καὶ τοῦ Ξενοφῶντος. Σὲ εἶπα τὸ Μάκρος μίαν καὶ μόνην φορὰν Ἀριστοφάνην. ἂν δὲν ἐσώζετο λοιπ αὕτη ἔπρεπε νὰ ἐξορισθῆ ὡς βάρβαρ σὺνήγορον τὴν ἀναλογίαν, ἐπειδὴ σ

Παχύνω Πλατύνω Εὐρύνω Βαθύω καθὼς Πάχος Πλάτος Εὖρος Βάθος Διὰ τὴν νέαν Γραικίαν . . . διὰ τὴν

το διότι σ  
σαν τὸ π  
τὲ ὁ τόπο  
Ὅσον συνάπτει. . . . ὁ Ἀναγνώ  
λέγω) μό  
ἢ ἐπ' ἐκκ  
λεγομένη  
τὴν ἀκούει  
νάπτω  
προσκολλᾷ  
τὰ κοινα

ἂν ἦναι θεώρει το ὀλικῶς, καὶ μὲ  
 δύναται ὁ ἀναγινώσκων νὰ μορφώ  
 χωρὶς ἀνωμαλίας, ἀλλὰ μ' ὅσον δ

Ἄρχομαι λέγεις· καὶ δὲν εἶναι  
 ὅταν ἡ χρεῖα τὸ καλέσῃ δύνασαι ν  
 καὶ Ἑρξάμην, καὶ θέλω ἄρξασ  
 σαι νὰ τὰ μεταχειρισθῆς χωρὶς βί  
 ἄλλα, τῶν ὁποίων ὅλη ἡ συζυγία  
 εὐπαράδεκτος εἰς τὴν ἀκοήν. Πρόσ  
 ποτέ σου λέξιν μὴ καταδικάζης π  
 δὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γ  
 γενῆς καὶ σύστοιχος ἢ κὰν ἡ ἀνά  
 εἶναι ἀφ' οὗ ἔμαθον ὅτι τὸ Αὐτὸ  
 μάλιστα ἀναλογώτερον παρὰ τὸ Ὄτ  
 στικὸν τοῦ Οὐς, ὠτὸς, (τοῦ ὁποίου  
 λος, ἐπειδὴ δὲν ὁμοιάζει ἡ γενικὴ  
 δὲ Αὐτίον εἶναι ἀπὸ τὸ Αὐς, Αὐτὸς,  
 λεκτον τῶν Κρητῶν καὶ τῶν Λακῶ  
 νον εἰς ἡμᾶς αὐτίον, καθὼς φαίνε

Μικρὰ προσθ

Πολιτικὴ κατάστασις σημαίνει τὸ  
 (le gouvernement, la Constitution)  
 μίαν, ἀλλὰ ζῶμεν ὑποκάτω εἰς τὴν  
 τάστασιν, περὶ τῆς ὁποίας δὲν λα  
 Ὑπόμνημα. Τὸ Civilisation λέξιν τ  
 ἀκόρη. Ὁ Στράβων τὴν ὀνομάζει σχεδ  
 ἐπειδὴ τοῦτο ἀληθῶς εἶναι ἡ Civilis  
 ποφέρει τὸ ἡμέρωσις περὶ ἡμῶν ; ὁ  
 φιλαυτίαν, ἀλλὰ καὶ διότι μήτ' εἶν  
 χρειάζεται λοιπὸν ἐνταῦθα περίφρα  
 νὰ βαπτίσωμεν τὸ νεογέννητον τοῦτο  
 κούς· ἀλλ' ἡ ὀνομαθεσία ἔχει καὶ αὐ

ὄχι ἄλλο, νὰ ὑπάγῃ κὰν εἰς τὰς Ἐκκ  
 δὲν λέγουν τίποτε πλὴν τοῦ Σου  
 τὴν ῥῆσιν χωρὶς καμμίαν ἐξήγησι  
 ὅτι μήτ' αὐτὸς δὲν τὴν κατέλαβεν  
 γούμενον ἀπὸ τούτους, δὲν ἔπρεπε  
 πολιτευμὸν (ἀπὸ τὸ πολιτεύομαι  
 μοῦ ἐκτοπίζων; Ἔπειτα πῶς  
 ἀνωτέρω εἰρημένον τοῦ Διογένους,  
 σβείαν ὁ Ἀρκεσίλαος ποτὲ ἀπὸ το  
 ἤθελεν εἶπ εἶν τις ἔγεινεν ἀπαξ κα  
 ἠθέλησε νὰ ἀποφύγῃ τὰς πολιτικὰ  
 χειρίσθῃ ἀντὶ τοῦ τὴν ἐν τῇ  
 γίνεται πιθανὸν ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία  
 λεως· ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ τὸ ἐπόμενον  
 διεβάλλετο » διότι ὁ Πειραιεὺς ἐλ  
 μὲ τὴν ὁποίαν ἦτον ἐνωμένος διὰ τ  
 ἂν ἦναι τὸ πρᾶγμα, δὲν μὲ φαίνεται  
 τὴν Civilisation πολιτισμὸν.

Καθὼς ἀπὸ τὸ Ηῦληται (τρίτον π  
 νου) γίνεται Αὐλητρὶς, οὕτω καὶ  
 ἡ βόσκουσα καὶ νεμομένη τὰ ἱμάτια· τ  
 σκεται εἰς τοὺς σωζομένους συγγραφεῖ  
 ξικά: εὐρίσκονται ὁμῶς τὰ ἀδέλφιά το  
 (ὁ βοσκὸς) Βοτὰ (τὰ βοσκήματα). χά  
 ἡμῶν γλῶσσαν, ἥτις μᾶς ἐφύλαξε καὶ  
 καὶ μυρίας ἄλλας.

Περὶ τοῦ Να, φίλε, δὲν εἶναι οὐ  
 στὸν κατ' ἐμὴν κρίσιν) μεταξὺ τοῦ Ἄ  
 καὶ τοῦ Ἄδεταὶ ὅτι ἦλθαν οἱ ἐχθροί,  
 βάλλει ὁ Θεόδωρος, ἂν ἐνθυμοῦμαι κα  
 ἐληλυθέναι τοὺς περὶ τὸν βασιλέα » κ  
 « θασιν οἱ περὶ τὸν βασιλέα » τὸ πρῶ

Λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ἀοριστολογίᾳ  
(ἕως ἂν ἔλθῃ).

Ἐλλειπτικὸν τοῦ δύναμαι, « Πῶς

Προσκολλᾶται ἀναγκαίως, ὡς εὐκ  
εὐχῆς, εἰς τὰ εὐκτικὰ μέρη, Εἴθε

Παρεκτὸς ἂν εἰπῶμεν ὅτι εἶναι κ  
ἢ γένοιτο! καὶ τὸ γὰρ τότε μένει ἀπ  
φαίνεται ὀρθώτερον· διότι εὐρίσκω  
Ἀριστοφάνην (Αἰχάρν. 816) ὅπου ὁ Π  
στενοχωρούμενος ἀπὸ τὴν πείναν, τ

Ἐρμᾶ ἴμπολαῖε, τὴν γυναῖκα τὴν  
οὔτω μ' ἀποδόσθαι, τὴν τ' ἔμαυ

« Ὡς ἔρμῃ, ἐπιστάτα τῆς πραγματ  
οὔτω τὴν γυναῖκά μου καὶ τὴν μητ  
ται γὰρ ἦναι τὸ γὰρ ζήσης! γὰρ χαρῆ  
παιδιά σου κ. τ. λ. γὰρ δώση ὁ  
καὶ γὰρ τὸν κρίνη

Ἀντὶ τοῦ Ἐάν. « γὰρ τὸ ἔκαμνε  
» θελε μὲ φανῆ παράδοξον »

*Φίλε μου Ἀλέξανδρε.*

Ὁ νέος ἀκολουθεῖ γὰρ ἔρχεται πρὸς  
δεκαετῆς τὴν ἡλικίαν, καὶ « τοὺς τ  
Κωμικὸς λέγει, ἦγουν ἔχει τὴν ἡμε  
χωρὶς τὴν ἀναισθησίαν του. Ἦθελες γ  
πανουργίας καὶ δόλους μεταχειρίζομ  
τὴν ψυχὴν του τὸν ἔρωτα τῆς Ἐ  
γλώσσης. Αἱ γνώμαι μονόστιχοι τοῦ  
πολλὰ σπουδαῖαι διὰ νεαρᾶς κεφαλᾶς  
σικὰ εἰς τὸ παιγνιώδες καὶ ἰλαρώτερο  
τὰ ἀστεῖα τοῦ Ἱεροκλέους, ἀπὸ τὰ  
τάρχου, ὅσα ἔχουν ὀξύτητα μετὰ παιδ

λαβύρινθον τῆς γλώσσης. Τὸ πο  
καὶ νέον), καὶ ἀνάλογον μὲ τὸ Ἀνθρ  
Ἀριστίππου, « ἄμεινον, ἔφη, ἐπαί  
» μὲν γὰρ χρημάτων οἱ δὲ ἌΝΘΡ  
τάρχ. Ἀποφθ). Πρόσεχε μὴν ἀπο  
γλώσσης. δὲν εἶναι φρόνιμον δι' ὄλ  
μης, εἰς τὰς ὁποίας ἐπίσης, καὶ  
κινδυνεύω κ' ἐγὼ νὰ σφάλλω, νὰ

Ἄμποτε νὰ εὐαρεστηθῆς εἰς ὅσα ἐ  
πρὸς Ἀλέξ· ἐπιστολὴν, προοίμιον  
κοινὴν τοῦ γένους ὠφέλειαν. ἴσως  
αὐτὰ· ἀλλ' ἐγὼ σὲ λέγω, μὰ τοὺς ἐ  
τὰ εἶπα ἀνυποστόλως μὲ καθαρὰν  
κοινὴν ὠφέλειαν τῆς κοινῆς πατρί  
νὰ ἐγγίξω τὸν δεῖνα ἢ τὸν δεῖνα.  
νὰ ἦναι ἀνδράποδα, ἅς ἦναι· κανεῖς  
» Κλαζομενίοις ἀσχημονεῖν » ἀλλ' ὅ  
σιν Ἑλληνικὴν, πρέπει νὰ εὐχαριστῶ  
ἐπιστολὴν, τῆς ὁποίας ἡ ἀποκότη  
ἐξῆς ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν προσφωνη

Ἀνέγνων κ' ἐγὼ τὴν Ἀδολεσχίαν  
Barbier de Bocage. ἤγουν μίαν ἢ δυ  
σα τὸν πρῶτον μόνον τόμον. Ὅτι τ  
τον, τὸ ἔξευρα ἀπὸ τὸ μεταφρασθὲν  
Πολωνικῶν ἐκκλησιῶν, τοῦ ὁποίου  
ρισσοτέρη. καὶ τοῦτο δὲν εἶναι παρ  
ἤρχησαμεν νὰ περιεργαζώμεθα τὴν  
φορικὸν λόγον, διότι τώρα ἤρχισα  
ἐνδιάθετον. Οἱ ὀλίγοι προγενέστεροι  
τασαν τὴν φύσιν τῆς γλώττης, ἀλλ  
παντάπασιν ὡς ἐκβαρβαρωμένην· κα  
ἐν ἐνθυμῶμαι καλὰ, ἐκσυρίττει (εἰς

εἶται ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους καὶ  
 λογίων. Ὀλίγοι χρόνοι εἶναι ἀφοῦ ἔμ  
 εἰς τοὺς παλαιούς ἐσήμαινε Capitale  
 μερον καὶ εἰς τοὺς ἀπαιδευτούς καὶ  
 Γραικοὺς ἔχει δύο μόνας σημασί  
 καὶ τὴν τοῦ motif. Ἀλλὰ τί νὰ εἶπη  
 νὰ ἀποφύγη τὸ Ἰταλικὸν Καπιτάλε  
 Σιρμαγιά; Μήτ' ἐγὼ δὲν ἐξεύρω.  
 Χυδαίους τὸ κεφάλαιον (Κεφάλι),  
 γαν Ἀρχαῖον· ἀλλὰ τὸ μεταχειρίζον  
 τὸν τόκον, ἦγουν ὅταν ἦναι ὁ λόγος  
 νεισθέντος ἀργυρίου, πρὸς τὸ ἀπ' αὐ  
 Ἄν εὕρισκόμην εἰς τὴν ἰδικήν σου  
 ἐρμηνεύσειν τὸ Capitale διὰ τοῦ χρ  
 ὄχι ὅτι τὸ δανεισθέν δὲν εἶναι χρημ  
 πρὸς μόνην ἀντιδιαστολήν, ἐπειδὴ ἔ  
 Κεφάλαιον. Ἴσως ἔλεγαν ἀπλῶς  
 ἴσως ἠθελαν εὐκολώτερον μαντεύσειν  
 ἐμπορικὴν ἐπιστολήν), ἐπειδὴ εἶναι γ  
 ρακαταθήκη.

Παρετήρησα ἄλλο τι εἰς τὴν ἐπισ  
 πολάζει σήμερον εἰς τοὺς Γραικοὺς,  
 σμός, ἢ Γαλλισμός. « Τόσον εἰς  
 καὶ εἰς Γαλλίαν » οἱ παλαιοὶ εἰς το  
 χειρίζοντο τὸν ΤΕ σύνδεσμον: Ἐ  
 λει τε καὶ . . . . Τὸ τόσον κ  
 αὐτοὺς, ὅταν ἡ ἀναφορὰ ἐθεωρεῖτο ε  
 δου, καὶ ὄχι εἰς μοναδικὰς λέξεις:  
 καθέξεις τῆς γῆς, Ὅσον ἐξαρκεῖ  
 (Ἀρρίαν. βιβλ. Ζ. κεφ. α). Ἐπειτα  
 σφάλμα γραμματικὸν, ἀλλὰ τὸ λεγ  
 πάνσε) ἢ Κωνσταντινούπολις μὲ τὴν

θέλω, συνταγμένον με τὸ ἀπαρέμ-  
 τισμοῦ εὐρίσκονται, ἀλλὰ σπανίως  
 τοὺς παλαιούς. Τοῦτο δὲν ἦτο τό-  
 φύσις τοῦ μέλλοντος ἔχει καὶ βουλευτὴς  
 ἀπὸ τὴν φράσιν. « Ταῦτα δεῖ ποι-  
 ἦγουν τοὺς βουλομένους σώζεσθαι.  
 ἐνεργητικῶν ἀπαρεμφάτων καὶ τὸ  
 ἀναντίρρητον· διότι μόλις παρῆλθον  
 ἀφόταν ἔλεγαν « θέλω γράψειν » ἢ  
 πρῶτον (νὰ κόψη ὁ θεὸς τὴν ζωὴν  
 διαστρέφουσι καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν  
 τὴν διφθόγγον αἰ, καὶ ἔλεγαν πα-  
 Σταθῆν, κ. τ. λ. ἀντὶ τοῦ Ἐμβῆναι.  
 νετο εἰς τοὺς παθητικούς ἀορίστους.  
 τῆς φαντασίας μου· ἀλλὰ παρεκ-  
 μειωμάτων. Αἱ ἀποκοπαὶ ἔλαβον  
 ἄλλοτε διὰ τὸ μέτρον τῶν συλλαβ-  
 ρατον ὁμοιοτέλευτον, ἄλλοτε εἰς ἀπ-

Ὅστις γὰρ θέλει ἐξ αὐτῆς θλιβῆναι π  
 { Εἰ μὲν καὶ μετὰ τὸ θέλημα καὶ τὴν π  
 { θέλεις γυρίσειν καὶ στραφῆναι,  
 { θέλω σᾶς ἀφηγήσασθαι λόγον  
 θέλεις χαρῆν καὶ τιμηθῆναι, κα  
 Καὶ τοὺς ἐχθρούς σου σὸν λαιμὸν θ  
 θέλουν χαρῆν οἱ φίλοι σου, καὶ οἱ

Ἐμπορῶ νὰ σοῦ γεμίσω δύο σελ-  
 μάτων· ἀλλ' ἀρκοῦσι καὶ τὰ ὀλίγα  
 ἀποκοπῶν, μάλιστα ἐπειδὴ δὲν ἔ-  
 (ἂν δὲν ἀπικόψη τὰς ἡμέρας μου  
 αὐτῶν ἀκριβεστέραν ἔρευναν. Ἐὰν  
 κτικὰ, πῶς ἔχει τότε νὰ διακριθῆ  
 θέλει νὰ τιμηθῆ; τὸ πρῶτον σημαί  
 τὸ δεύτερον **Θ**έλει τιμηθῆναι, ἢ  
 Τὸ πρὸς ἔπος, τὸ ὁποῖον μεταχ



μὲ τὰς ἀμφιβόλους λέξεις) εἶναι ἀπὸ  
 φαίνεσθαι ἐπιθυμῶ, ἤγουν ἐπιθυμῶ  
 τὸν τύπον τοῦ θανατάω (ἐπιθυμῶ  
 ἀμφίβολος, ἀλλ' εἶναι γέννημα τοῦ  
 σμοῦ, τῶν Βυζαντινῶν ἴσως συγγραφῆς  
 Λατινικῆ λέξις, εἶναι ἀπὸ τὸ Fanum  
 κατ' ἀρχὰς τοὺς ἱερεῖς, ἤγουν τῶν  
 φομένους, εἶτα καὶ τοὺς χρησμοδοῦντας  
 τέλος ἐτάχθη ἐπὶ κακοῦ, ἤγουν ἐπὶ  
 Fanaticus εἶναι κυρίως εἰς ἡμᾶς Ἐ  
 Fanatisme Ἐνθουσιασμός· ἀλλ' ἐπεὶ  
 τὴν γλῶσσαν ἡμῶν ἡ λέξις αὕτη οὐκ ἔστι  
 χριστον ὅχι τόσο ἐναργῶς κακὴν, ὡς  
 Fanatisme, χρειάζεται περίφρασις  
 τελευταίαν ταύτην ἔννοιαν, ἡ καμῶν  
 Ἄν ἐνθυμοῦμαι καλὰ, ὁ Φ. μετεχέτω  
 ἐπομένως Θεόληπτος). Δὲν ἐξεύρω  
 ὀρθόδοξον· ἐπειδὴ καὶ οἱ ἀγιώτατοι  
 ἦσαν εἰμὴ Θεόληπτοι· Ἡ λοιπὸν πρὸς  
 τὸ Θεομανῆς καὶ Θεομάνεια, ἡ ν' ἀπὸ  
 σιασμός ὡς μίαν ἀπὸ τοὺς μέσας  
 εἰς ὅλας τὰς γλώσσας. Ἐνθυμοῦμαι  
 πονεῖται καὶ πού διὰ τὴν λέξιν Φι  
 σημαίνει καὶ τὴν ἐπαινετὴν ὄρεξιν  
 μῆς, καὶ τὴν ἀγριὸν δίψαν τῆς τιμῆς  
 στὸν ὅτι εἰς τοὺς Ἀττικοὺς συγγραφῆς  
 λέξις, ἐπειδὴ λέγει ὁ Ἀριστοφάνης  
 τούτου παραδοξότερον εἶναι τὸ ὄνειδος  
 « Καλὸν ὄνειδος » λέγει δὲν ἐνθυμῶ  
 ριπίδης, τὸ ὁποῖον ἄλλως νὰ γὰρ  
 belle qualification ἢ beau titre

Βλέπω καὶ περιεργάζομαι κ' ἐγὼ

ούτων « Λίθων μυλικῶν, μήτε α  
 » των » ὡς λέγει ὁ θεῖο ἐγκέφαλ

Ἄν δὲν μ' ἐξηγοῦσες, φίλε, ὁ  
 εἰς τὴν ἐπιστολὴν του, ἦτον ἀδύνα  
 φριξα ἀφοῦ ἐκτάλαβα τὰ γραφόμε  
 ποῦ δύναται νὰ φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος  
 τοῦ πλησίον. Ἄν καὶ τῷ ὄντι ἀμα  
 φάνται μου, τὴν ὁποίαν ὁμως πα  
 εἰς ἐμέ φρικώδη δόξαν περὶ τοῦ  
 θρησκείας, μὴ πιστεύσῃς ποτὲ ὅτι  
 των ἀποτέλεσμα. Εἶναι φίλε μου,  
 βαν τὰ ἀνθρωπόμορφα θηρία τα  
 ἔννοιαν.

Ὄταν ὁ ἄνθρωπος φθονῇ, συκο  
 ἀπλῶς ἀφίνη ἑαυτὸν νὰ φέρεται α  
 τὰ πάθη του κατὰ τοῦ πλησίον,  
 ὁ διωγμὸς εἶναι ζῆλος ὑπὲρ θεοῦ  
 τος βέβαια δὲν ὑπερμαχεῖ κατὰ  
 βδελύττεται τοὺς μολυσμένους ἀπὸ  
 ἄλλου θεοῦ, τὸν ὑποῖον πλάττει αὐ  
 σιν ἰδίαν ὁμοιοπαθῆ του θεόν. Τοῦ  
 πλὴν εἰς τοὺς μωροὺς συκοφάντας  
 κακίας των εἶναι καὶ μωροί· ἐπει  
 λογίας νὰ πλανήσωσι τοὺς ἀπλου  
 μήτις ἀπ' αὐτοὺς ἀκούων τοιαύτην  
 λήσῃ αὐτὸς μὲ τὰς ἰδίας του αἰσθήσ  
 ρον ὅσα ἔγραψα. Καὶ ἀφοῦ τὰ ἐξ  
 ἀπλῆν ταύτην ἐρώτησιν. « Ἐπειδὴ,  
 » ὅ,τι εἶπεν ὁ κατηγορούμενος ἀπὸ  
 » τὸ προσαρμύζετε ὄχι εἰς τὸν ἀπὸ  
 » μενον τρισυπόστατον θεόν, εἶπατέ  
 » τὸν τὸν θεόν, πῶς τὸ συμβιβάζετε

Ψεύδομαι εἶναι μεταφορικῶς me tromper και εἰς τὸ Γαλλικὸν διὰ ἐνεργητικὸν Ψεύδω σημαίνει tromper

Ἰπάγω, je vais, Πορεύομαι je

Τρώγω, je mange, Γεύομαι je

Ἐδῶ οἱ Γάλλοι δὲν ἔχουν μέσον· μοιάζουν κατὰ πάντα. Καθὼς τὸ οὐ φράζουσιν ἐκεῖνοι διὰ τοῦ μέσου (je marche) διότι τὸ ἐνεργητικὸν marcher σιλοῦθως τὸ μέσον ἔπρεπε νὰ ᾖναι περιεργισμένη καθὼς τὸ ἡμέτερον Ἄ περιέρχομαι, δίδει ὑπόνοιαν, ὅτι ρισκόμενον ἐνεργητικὸν ἔρχω ἦτο περιεργισμένη

Καταγινώσκω καὶ Καταγνώσομαι βήσομαι, εἶναι ἄλλης θεωρίας μυστή . . . . ὦ ! φίλε, τί γλυκύπικρον Πολεμοῦμαι ὁ ταλαίπωρος ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σὲ εὐχαριστή τὰ πάντα. . . . .

. . . . Ἐξεύρεις τὸ ὀνομαζόμενον Σχῆμα πρὸς τὸ νοούμενον, τῆς φράσεως ἀναφέρονται ὄχι ἀμέσως ἀλλ' εἰς τὰ διὰ τῶν προηγουμένων δυνάμει εἰς αὐτά, ἢ συνώνυμα, . . . . τοιαῦτα. Θουκυδ. Β, μζ' « ἡ νόσος περιεργισμένη μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε γόμενον ἀναφέρεται ὄχι ἀμέσως εἰς ἀλλ' εἰς τὸ συνεννοούμενον συγγενές » μὴν ἄρξαι γε τὸν Ἀριστείδην . . . . »διὰ πλοῦτον ἐτύγχανον οἱ λαγχάνονατον νὰ τὸ προσκολληθῆς πούπου ἌΡΧῆΣ περιεχόμενον δυνάμει εἰς τὸ

Ἄγνοῶ, Ἄγνοήσομαι.	Κα
Ἄδω, Ἄσομαι.	Κα
Ἄκούω, Ἄκούσομαι.	Κα
Ἄναβιόω, Ἄναβιώσομαι.	Κα
Ἄνακύπτω, Ἄνακύψομαι.	Κα
Ἄνανεύω, Ἄνανεύσομαι.	
Ἄνομολογῶ, Ἄνομολογήσομαι.	Κα
Ἄντακούω, Ἄντακούσομαι.	Κρ
Ἄποβαίνω, Ἄποβήσομαι.	Λα
Ἄποθνήσκω, Ἄποθανοῦμαι.	Μα
Ἄποφεύγω, Ἄποφεύξομαι.	Με
Βαίνω, βήσομαι.	Πλ
Βιῶ, Βιώσομαι.	Πλ
Γελῶ, Γελάσομαι.	
Γινώσκω, Γνώσομαι.	Πρ
Δάκνω, Δήξομαι.	Πρ
Διδάσκω, Διδάξομαι.	Πί
Διώκω, διώξομαι.	Ροφ
Δραμέω, ἢ } Δραμοῦμαι.	Σιγ
Δρέμω	Σια
Ἐγκωμιάζω, Ἐγκωμιάσομαι.	Σπο
Ἐγχαίνω, Ἐγχανοῦμαι.	Συγ
Εἶδω, Εἶσομαι.	Συμ
Εἰκάζω, Εἰκάσομαι.	Τίκ
Ἐπάδω, Ἐπάσομαι.	Τω
Ἐπαινῶ, Ἐπαινέσομαι.	Ἰβρ
Ἐπανανεύω, Ἐπανανεύσομαι.	Ἰφα
Θνήσκω, Θανοῦμαι.	Φέρ
Θαυμάζω, Θαυμάσομαι.	Φεύ
Θέω, Θεύσομαι, ἢ Θευσοῦμαι.	
Καίω, Καύσομαι.	Χωρ
Καταβαίνω, Καταβήσομαι.	

ρετικῆς Ἐκλεκτικῆ. Ἀπό τινά τῶ  
ραίνω ὅτι ὁ Κ. κλίνει ὀλίγον εἰς  
φαίνεται, ἂν οὕτως ἔχη τὸ πρᾶγμα  
» τὸ καλὸν κατέχετε ». λέγουν  
καὶ ἡ φιλοσοφία.

Τὸν ἄλλον γραμματικὸν τὸν χρυσοῦ  
ἦσαι ἀκόμη εἰς καιρὸν, γὰρ μὴν ἐ  
Γραμματικὴν τοῦ Τερψίνοου, ἀλ  
» σκάφην σκάφην » τὰ δὲ ἐπιτηδε  
μα ἄς τ' ἀφήσῃ εἰς τοὺς ἀγύρτας.  
τοῖς ἠριθμημένοις ἀριθμῶ ἔτ  
ἂν καὶ τῆς Ἐπὶ ἢ ἔννοια ἦναι  
τρόπον τινὰ καὶ περιττὴ, ὅτι τοῖ  
λαιοὶ, καὶ ὅχι τὸ ἐπαριθμῶ· ἀρ  
λοι (εἰς τὸ Denombrement) καὶ οἱ  
helen) τὴν ἀπὸ μεταχειρίζονται.

Τοῦ Οὐτε καὶ Οὐδέ τὴν δια  
δὲν ἐξεύρω. Δὲν δυσαρεστοῦμαι τ  
μνεις πρόβλημα. εἴτε τὸ δεχθῶ  
κ. τ. λ. Ἐδῶ, φίλε, ἐπειδὴ ἡ φρ  
σιν Δὲν, καλῆτερον ἦτο, Οὐτ  
ἂν μὴ τὸ δεχθῶσι, Ἄν ἢ ἀρχή  
κῆ, π. χ. Εὐαρεστοῦμαι, ἢ Ἄδ  
λει, τότε ἦτο ὀρθὸν τὸ εἴτε τὸ δ  
θῶσι, ἢ τὸ, καὶ ἂν τὸ δεχθῶσ

Εἰς τὴν λδ'. σελ. τῶν Αὐτοσεχ  
κράτην « ἐπέρασε μηδὲ θέλε  
ὀρθὸν, ἐπειδὴ ἀναλύεται εἰς τὸ Κ  
τὴν λέ. « μήτε χαρίζομεν μ  
διότι ἀντίκειται εἰς τὸ Καὶ χα  
Ἄλλ' εἰς τὴν μέ. σελ. τὸ Μήτε  
εἶναι σολοικισμὸς, ὅτι ἔπρεπε μ

ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι  
 ἕως νὰ ἔλθῃ λοιπὸν ὁ ποθητὸς κα-  
 μου σου, εὐχομαι καὶ σὲ καὶ τὴν  
 λας τοῦ οὐρανοῦ τὰς εὐχὰς καὶ εὐλ-  
 μὴ δὲν φθάσω νὰ ἴδω τοὺς καρπο-  
 ἐκείνων εὐχὰς μου, πλέξε τας μὲ τ-  
 φάνωσε τὴν κεφαλὴν αὐτῶν. Πρ-  
 νὰ λέγῃς συχνὰ εἰς τὰ τέκνα σου,  
 ἐνδοξότερος στέφανος δι' αὐτὰ εἶναι  
 προγονικῆς εὐγενείας!

Ὁ ζητῶν τὴν μετάφρασιν τοῦ  
 καὶ φίλος σου, εἶναι αὐτὸς, αὐτό-  
 νὰ κρατῇ σφικτὰ τὰ ἀργύριά του.  
 εἰς τὴν νεότητά μου ὑπέφερα ποτὲ ν-  
 ραδόσεως τοῦ ἔργου μου (avant d-  
 καὶ τώρα εἰς τὸ γῆρας μου τὸ ἀπο-  
 τὸ ἄδηλον τῆς ἐκβάσεως. Ὁρίμαπα  
 σου σῦκα, καὶ προσμένω κατὰ πᾶ-  
 κ' ἐγὼ εἰς τὸ πάγκοινον εὐρυχωρότα-  
 ἐπατήθησαν ἄπειροι μυριάδες πρὸ

Εἶπέ με ἀκόμη, ποῦ εὔρηκες τ-  
 σου ἐπιγραφὴν, « Βίον πορίζου πάντ-  
 αὐτὴν εἶχα εἰς τὴν ἐμπορικὴν μου  
 σαράκοντα. Διότι ἔμαθες, νομίζω,  
 ἐμπορικόν. Τὸ πταῖσμα δὲν ἦτον  
 πατὴρ μου ἠθέλησε νὰ μὲ κάμη ἔ-  
 λέγει ἡ παροιμία, « Δὲν εἶμαι καλ-  
 ρων ἄχυρα ». . . . .

Ἰγίαινε, καὶ γράφε με, χωρὶς ὄμ-  
 σὲ ἀποκρίνομαι πάραυτα. Ἐγήρασα  
 νοσερὸν, καὶ προσέτι φορτισμένον  
 ἀνυπόφορα. Ἐπέρασα τὴν νεότητά

οἴκου μου εἰς τοιοῦτον καχοαναθραμ  
την. Οὕτω χωριάτην τὸν ὀνομάζοι  
ὅτι τοῦτο δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ ταραξῆ.

Βέβαια, ἂν σ' ἔγραφέ τις ἄνωνύμου  
φίλος Κοραῆς εἶναι ὁ πλέον ἀνάσχι  
δὲν ἤθελες δώσειν προσοχὴν, καὶ δια  
δ' εἰπεῖν καὶ διὰ τὴν ὀπωσοῦν ἐκ χ  
στὴν ἀνατροφήν. Ἀλλὰ τὸ φαρμακ  
ἔρριψε τὴν ταλαίπωρόν μου ψυχὴν  
χανίαν τοῦ.

Καὶ φημ' κ' ἀπόρημι κ' οὐκ ἔχω τί φ

Ἐξ ἐνὸς μέρους κρίνω ἀδύνατον, νὰ  
τιμῆς αἰσχύνην, ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν μ  
τὸ ἄλλο, κατὰ δυστυχίαν, ἢ γένεσις κ  
δὲν εἶναι αὐτοῦ σφάλμα τοῦ ταλαιπ  
χωριάτικη καὶ βαναυσική. Καὶ τοῦτο  
ἀγάπην καὶ θαυμασμόν του, ὅτι ἐζήτε  
ἐπιμέλειαν, νὰ διορθώσῃ τῆς τύχης  
προσωπικὴν ἀρετὴν του.

Βλέπεις, φίλε, μὲ πόσα βέλη μὲ  
μάκια μὲ ποτίζουν;

Χωρὶς πάθος σὲ λέγω, φίλε, ὅτι  
. . . ! καὶ τὸ μῖσός του κατὰ τοῦ γ  
βλητον. Ὅλα τὰ κακὰ εἶναι προσδόκιμ

Εἶναι καὶ ἄλλοι ἀληθῶς χρηστοὶ, κ  
πιστευθῆς καὶ γυναῖκα, καὶ τέκνα, κ  
βιβλία, διὰ τὴν κακὴν πρόληψιν, ὅτι τ  
δὲν λογίζεται κλοπή. Μοῦ λύπει, ζ  
πόσον εὐκολώτερον, νεκροῦ) ἐν ἀπὸ τὰ  
ζαλωμένον μὲ διορθώσεις, δι' ἐλπίδα  
φορὰν, καὶ δὲν ἐξεύρω τί νὰ ὑποπτευθ

(  
κατ' ἔτος ἀγοραζόμενα, ἂν σ  
γηθῶμεν παρὰ σοῦ εἰς ποῖο  
μὲν πέντε Χ. γροσίων θέλο  
κυρίου Ράλλη. Ποῖα δὲ ὄργ  
σθῶσι δι' αὐτῶν, θέλει σὲ γ  
ἡμῶν, Θεόφιλος. Ἐν μόνον  
τὸ ὁποῖον ἀναγκαιότατον σ  
λὰ νὰ ἴδωμεν, τὴν εἰκόνα  
Θέλομεν αὐτὴν διὰ στολισ  
παρακινώμεθα καὶ ἡμεῖς καὶ  
διὰ τοῦ τοιούτου μέσου. Ἄ  
γανον ἀποφασιστικὰ δὲν θέλ

Ἡ Ἑλλάς σὲ ἐγέννησε, κα  
χῶνται καὶ ἐναμβρύνονται ὁ  
πρὸς σὲ καὶ τοὺς ὁμοίους σο  
γεῖρη αὐτούς. Ἡμεῖς ἔχοντ  
αὐτῶν, παραγγέλλομεν εἰς  
κατὰ πρώτην εὐκαιρίαν, κα  
εἰς ὄλους τοὺς δημοσίους τόπ  
δυνάμεθα καὶ τοῦτο μόνον ἐκτ  
ὁμογενεῖς σου μετὰ τῆς Ἐλευθ  
μῶς καὶ τῶν φρονημάτων, τοῖ  
ἐκείνης κληρονομίας! Εἶθε ζώ  
Ἑλλάδος διὰ τὴν δόξαν καὶ

*Πρὸς τὸν Ἀδαμάντινον Κο  
λος Καΐσης ἐξ Ἀν*

Μὴ παραξενισθῆς, Ἀδαμάν  
Ἑλλάδος ἀληθινὸν ἰατρὲ, ἂν ε



μετὰ ταῦτα νὰ δαπανῶσιν καὶ περι  
 δὲ πέμπουσιν πρὸς σὲ τὸν φιλογενέστ  
 ἄδας γροσίων διὰ τοῦ ἐν Σμύρνη Σ  
 ἀγοράσης αὐτόθεν μερικὰ ἀναγκαιότη  
 Πρῶτον ὅμως πάντων ζητοῦσιν ὅλο  
 εἰκὼν τοῦ Ἀδαμαντίνου Κοραΐ νὰ ἀγ  
 θυμοῦσιν ὅλοι καὶ ὁ λαὸς καὶ οἱ Π  
 ἐζωγραφισμένον ὡς ἄλλον Σωκράτην,  
 ἑαυτοὺς καὶ διὰ τὰ ἑαυτῶν τέκνα, ὡς  
 καὶ τῆς παιδείας, θέλουσι νὰ τὸν βλέ  
 Ἀνάστασιν τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ τὸν  
 βιβλιοθήκην, ὡς πολλὰ καὶ κοπιάσαν  
 αὐτήν. Ἦθελαν νὰ στήσωσιν ἀνδριάντ  
 ἢ Ἑλλάς δυστυχεῖ, καὶ μόνον τοῦτο  
 Πόση εὐτυχία δι' ἐμὲ νὰ βλέπω καθ  
 ποίου τοσοῦτον ἐπιθυμῶ νὰ φέρω κατ  
 τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν θέλει  
 εἰκὼν, φαντάζομαι, καὶ πληροῦται ἡ  
 ἀγαλλιᾶσεως!

Τὰ δὲ λοιπὰ, ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα  
 εἰς τὸ Μουσεῖον εἶναι τὰ συγγράματα  
 βαρόμετρον, θερμόμετρον μικροσκό  
 Ἀστρονομικὸς πίναξ, Ἱστορία φυσική,  
 ἄλλα ὅσα κρίνης εὐλογον, καὶ ὅσα ἐξ  
 νὰ ἀγορασθῶσιν. Ἄν ὁ εὐτυχὴς Νεόφυ  
 κατὰ τὸ παρὸν, τὸν παρακαλῶ θερμῶ  
 νὰ τὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ θέλει ὑπ  
 τοὺς Κυδωνεῖς καὶ ἐμέ. Εἰ δὲ ὅπως  
 αὐτά.

Ἡ ἀδελφή μου Εὐανθία ἤθελε νὰ γ  
 ὅμως καὶ ἔτρεμεν. Ἀφοῦ τὴν διηγήθ  
 θάρρος καὶ οὕτως ἔγραψεν. Ἐχω καλὰ

φωνήν τῆς συνειδήσεως « Τὴν γυμ  
 » λίζομεν ».

Ἐπεθύμουν, ἂν σὲ φαίνεται εὐλ  
 τοὺς συνεργάτας σου καὶ μὲ τοὺς  
 τὸν χρυσοδεμένον τόμον τοῦ Μάρκου  
 μὲ τὴν χρυσοῦν ἐπιγραφὴν ΒΡΑΒΕΙΟ  
 θεύσετε ἐκεῖνον ἀπὸ τοὺς μαθητάς,  
 τῆς καὶ χρηστοθείας δείγματα ἀνα  
 τοὺς ἄλλους. Διὰ τὴν κτυπήσῃ ὅμως τ  
 δὲ τὴν σᾶς βάλῃ εἰς κίνδυνον τὴν ἀντι  
 ἢ νεανικὸν ἐνθουσιασμὸν ἀρετῆς, ἀ  
 σταθερὸν, καλὸν μὲ φαίνεται, τὴν μ  
 τηροῦντες τὴν διαγωγὴν τῶν νέων, μ  
 ἐκλέξετε τὸν ἀληθῆ ἀξίον βραβείου.  
 κρέματα ἀκόμη ἀπὸ τὴν δικαιοσύνη  
 πολήπτως ἀνταμείψετε τὸν ἀξίον ο  
 Χίου ἢ ξένου. Ἡ βράβευσις πρέπει  
 ἀγιστεῖαν, παρόντων τοῦ Ἀρχιερέως,  
 ἐπισήμων τῆς πόλεως, καὶ ὑπογραμμ  
 τὴν ἄγραφον ἐξ ἀριστερῶν σελίδα τ  
 ὀλίγα λόγια, τὰ ὅποια σὲ γράφω, δι  
 τὸν νοῦν, ὅχι ὡς παράδειγμα τοῦ τί

« Λάβε (ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦ βραβε  
 » νον ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆς χρηστο  
 » τὴν γένῃ, ὅχι αἰτία τύφου· ἀλλ' ε  
 » εἰς δὲ τοὺς ἀπογόνους σου παράδε

Αἱ ὑπογραφαί,

Καὶ περὶ μὲν τούτων πράξατε ὡς  
 δὲ τῆς πρὸ τῶν Προλεγομένων ἐπι  
 Χῖα μειράκια, παρακαλῶ σε, φίλε,

*Κοραῆς Πρωτῶ χαίρειν.*

Μὲ λύπην ἀνέγνων ὅσα γράφεις περὶ τῶν ὁποίων εἶχον καὶ πρὸ τῆς εἶδησιν· Δὲν εἶναι τῆς θρησκείας ὁ ἴστος κατὰ τῆς κινήσεως τῆς γῆς, ἀλλὰ ἡ ἀστροφὴ τῆς σφαίρας συγκινήσει καὶ ἀναξίως ἔλαβαν ὑπόληψιν. Χρειάζεται ἕως νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν γῆν ἀπὸ παλαιᾶς ζύμης οἱ διδάσκαλοι. Οἱ ἴστος ταί των ὄφρυανασπασίδαι καὶ διαβίβησι πιθανὸν εἶναι, ὅτι καὶ αὐτῶν ὁ ἀριθμὸς μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Μ' ὅλον τοῦτο σφιγκτὰ μετ' ἀλλήλων ἐνωμένοι, καὶ ζώσης φωνῆς καὶ ἐπιστολικῆς κοινότης νέας ζύμης παιδεύται τοῦ ἔθνους κοινωνὸν τοῦ σωτηρίου τούτου δεσφουμένων τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου. καὶ σᾶς ἤθελεν ἐνθαρρύνειν καὶ ἄλλοι εἰς τὰ ξένα Ἕλληνας, διὰ νὰ σαλευθῶσι ἄλλοι ποῖ φέρεσθαι;» Εὐδαιμόνει

*Φίλιππε Βάμβα.*

Κατὰ τὴν 5 Νοεμβρίου ἔφθασεν ἡ ἀποθητὰς ἐπιστολάς σου καὶ τῶν ἐπιστολῶν τῆς ἐκλογῆς σου, Φέρει καὶ εἰς τὸ πρῶτον

ψίγονον σύγγραμμα, ἐπιγραφόμενον  
*l'état et des progrès de la littérature*  
 1789. κάλλιστα συλλογισμένον  
 Αὐτὸ δύναται μὲ τὸν καιρὸν (καὶ  
 οὗτος;) νὰ σᾶς ὀδηγήσῃ νὰ συντάξῃ  
 ὠφελίμους εἰς τὴν θρέψιν καὶ αὐξήσῃ  
 νὰ στείλω καὶ μικρὸν ποιημάτιον  
 τατον· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐτύπωσε ζῶν  
 φίλος του, διστάζω ἂν ἐμπορῶ νὰ  
 πρὸς τὸν Βολταῖρον, ἐκθειάζουσα  
 καὶ καταφερομένη κατὰ τῶν σβεσθῶν  
 περὶ τῆς ἀρχαίας δόξης τῶν Ἑλλήνων  
 ὡσα τοὺς δύο τούτους στίχους μόνοι

Et depuis trois mille ans Homère  
 Est jeune encore de gloire et d'im  
 Τρισχίλ' ἔτη σεβαστὸς ὁ Ὀμηρος ἀκόμ  
 Νέος τὴν δόξαν ἔμεινε καὶ τὴν ἀθανασ

• • • • •

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔχω νὰ σᾶς  
 χον 200 σώματα Ἱπποκράτους καὶ  
 περιεχόμενα εἰς μικρὸν τομίδιον 20  
 τομίδιον τοῦ το περιέχονται τὸ Περὶ  
 τοῦ Ἱπποκράτους, Δευτέρα ἔκδοσις  
 τὴν Γαλλικὴν χωρὶς σημειώσεων. Τ  
 μενος Νόμος τοῦ αὐτοῦ Ἱπποκράτο  
 μετάφρασιν γαλλικὴν. Μετὰ τὸν Νόμ  
 σύνταγμα, ἐπιγραφόμενον Ὅτι ἄρ  
 λόσοφος. Ἀ ντὶ προλεγομένων ἔβαλα  
 πρὸς τοὺς σπουδάζοντας τὴν Ἱατρ  
 τὴν ὁποίαν ἐτόλμησα νὰ τοὺς παρασ  
 façons) ὁποῖα καὶ ὁπόσα εἶναι τὰ καθ  
 τῆς τῶν ἐπιστημῶν, ὡς ὀνομάζει τὴν

ἡ Κοσμογονία. Τὰ δογματικ  
σιν. Οἱ Λαγκαστρινοὶ Πίνα  
συμβουλὰς, καὶ τοιαύτας μάλ  
ψυχὰς τῶν νέων, καὶ νὰ τὰ  
λογὴν τῶν μέσων τῆς κοσμι  
τίων. Π. Χ. εἰς τόπον τοῦ  
ψεν εἰς θάλασσαν, ἐγὼ  
» πὸ τῆς ζύμης τῶν Φ  
τοῦ Παύλου (Α. Κορινθ. 5  
ὑποφέρωμεν μᾶλλον τὰς ἀδικ  
μεν ἄλλους.

Ὡ πόσον μὲ ἐπλήγωσες, ο  
ἀκόμη τυπογραφίαν, ὅποταν  
μὲ ταύτην τὴν χαρμόσυνον  
τυπογραφίας. Μὲ συγχωρ  
στόλως; Σὺ, φίλε, καὶ οἱ σ  
τοιαύτης Ἀδικίας. Ἄν ἐσεῖς  
σεβάσμιον Ἱεράρχην, ἐζωγρα  
ἡμῶν τὸ πρᾶγμα ὡς ἀδικίαν  
λαν ὑποφέρειν νὰ ἀδικῶσι τὰ  
ἄδικος παρὰ τὸν ἀρπάζοντο  
νὰ ὠφελήσῃ τοὺς ἄλλους τὸ  
ἀλλὰ στοιχωτοῦ χρεῖαν ἔχετ  
καὶ θέλετε εἰς τὸ ἐξῆς τὸ αἰσ  
ξάνεται ἡ βιβλιοθήκη σας, πό  
γράμματος τόμους ἢ ποικιλία  
λα μικρὰ, ἄλλα στενὰ, ἄλλα  
βαίνει εἰς τὰς μακροχρονίου  
μοὺς τοῦ θεοῦ! Ἔως πότε νὰ  
γύμνωσιν τῆς πατρίδος; Ἄν δ  
ας, ἅς μᾶς κινήσῃ καὶ ἡ ἀγανά  
τοὺς πλουσιωτέρους. Τὸν ἄ

ἐκεῖ καὶ Τυπογραφίαν ; ὡς εἶναι τὴν συστήσει. Διπλῆ ἀτιμία διὰ τὴν θώσαν ἄλλοι, ὅ,τι τοὺς ἐπαρακάλει σχεδὸν ἐτῶν ὁ συμπατριώτης των θώσαντες εἶναι καὶ ξένοι. Ἢ ἐντροπήν νὰ μᾶς φέρωσι Τυπογραφίαν ; Μὲ ἐξεύρω ἂν ὑποφέρῃ τὸ γῆρας μου τοσῶπον τῆς Ἑλλάδος. . . . .

Ἢθελα στείλειν καὶ τὴν τελειωθεῖσαν συγγραμμὴν. Ἀλλὰ μ' ἐγεννήθη δισταγμὸς μετὰ τὸν τέταρτον τόμον. Ὁ τέταρτος εἶναι ὁ τέλος τῆς ὕλης, ἀλλὰ διὰ τὴν κινδυνεύουσαν ὄψιν τοῦ φιλοσόφου συγγραφέως.

36.

ἐκ Π

### *Ποθεινότητα Βάμβα!*

. . . . . Ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος ; Ἐπιθυμῶ τὴν ἐπιθυμίαν, ἢ γνῶσις σου, ἐνωμένη μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου καὶ τῶν ἐντίμων ἐπιτρόπων, ὅ,τι τίποτε Ἑλληνικῆς διανοίας ἄξιον. Ἐκατονταετηρίδα νὰ ἀντιγράφη τὴν ἐπιθυμίαν σου, εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ νὰ τρώγῃ τὸ ἄρτου.

Ἐνθυμεῖσαι τὸν νέον Κεφαλήνιον, τὸν ὁποῖον σ' ἔλεγα ὅτι ἐπιθυμῶ, διὰ τὴν ὁποίαν ἔχει ἐπιστήμη (beaux arts) Μ' ἔγραψεν ἀπὸ Ρώμης τὴν τελειοποίησιν τῶν μαθημάτων του, τὸν σκευασμένην εἰκόνα τοῦ Καποδίστρια. Ὀλίγον ἔλλειψε νὰ τὸν γράψω (

ἀπεκρίθην χωρὶς ἀναβολὴν, ζητῶν κ  
 θείας. Πρὸ δύο σχεδὸν μηνῶν μ' ἔγ  
 εἰς ἐμέ) ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπου  
 νικᾶς Κόρτας, ζητῶν συμβουλήν δι  
 καὶ στρατηγῶν, συγκροτημένον τὸ  
 κ' ἔτοιμον νὰ κινήσῃ. Ἀντέγραψα κα  
 Ἄλλος Γερμανὸς θερμὸς φίλος καὶ εὐ  
 Γραικῶν ἐμβῆκεν αὐτόκλητος εἰς ἀλ  
 ἀπὸ τὸ Stuttgart, καὶ ὀνομάζεται  
 τὸ ἐξεπίτηδες συσταθὲν συνέδριον ὑπ  
 λαν μὲ τὰ συναχθέντα ἀργύρια καὶ  
 τάρχας καὶ ὄπλα. Ἐκαμαν καὶ αὐτοὶ  
 τῆς συμβουλῆς μου αὐτοκίνητοι, καὶ

Βλέπεις, φίλε, ὅτι κ' ἐγὼ ἀφ' ἐαυ  
 χρέος μου) κινουῦμαι, καὶ ἄλλοι μὲ δ  
 Ἄλλὰ τὰ κινήματά μου εἶναι χελώνη  
 μω ὁ ταλαίπωρος; εὐρέθην εἰς τὰς τε  
 μου, τῆς ὁποίας τὴν παῦσιν βλέπω  
 τὴν δύναμίν μου κόποι. Καὶ δὲν λυπ  
 παῦσιν· ἡ λύπη καὶ ὁ σκώληξ ὅστις  
 χνα εἶναι, ὅτι ἀποθνήσκω χωρὶς νὰ  
 τὴν πατρίδα. Ἠσχολούμην εἰς ἔκδοσ  
 ματος μὲ ἐλπίδα νὰ τὸ δημοσιεύσω  
 ρον· ἀλλὰ τώρα βλέπω καὶ φοβοῦμαι  
 ρώσω τὴν ἐπιθυμίαν μου. Πνίγεται ἀ  
 ἄλλας φροντίδας· τὰς ὁποίας φοβοῦ  
 θάνατον (εἶναι τρέλα ὁ φόβος τοῦ θά  
 τέραν μυρίων θανάτων ἀποπληξίαν.  
 ὑποφερτὰ, καὶ συγχωρημένα εἰς τοῦ  
 πληξία, φίλε, ἐξεύρεις τί σημαίνει· θ  
 Εἶναι ἡ κατάρα τοῦ Δαυίδ· « Παρασ  
 μὲ κρατεῖ ἡ ψυχὴ μου νὰ ἐκφωνήσω τ

ὄλους, καὶ μερικῶς εἰς πολλοὺς, ἢ πα  
 μου· καὶ πιστεύσατέ με, ὅτι τὴν γρα  
 φον, μὲ νεκρωμένον σῶμα καὶ ψυχῆ  
 πλέον παρὰ τὴν ἡλικίαν ἢ καταστρο  
 ταύτην ἀκόμη ἤθελα ὑποφέρειν, ἂν εἶ  
 μόνην τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ, ὅστις πο  
 νὰ μᾶς σωφρονίσῃ. Ἀλλὰ βλέπω, μ  
 καὶ τρόπον τινὰ ταπεινώσιν καὶ κατα  
 ρηφάνου, διὰ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος  
 τοῦ θεοῦ μᾶς παιδεύει, ὄχι ὡς υἱοὺς  
 γίαν, ἀλλ' ὡς πονηροὺς δούλους μὲ ἀ  
 ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς  
 ὄνομα· ἐπειδὴ μᾶς ἐστέρησεν ὄχι μόν  
 ἀλλὰ τὸ πλέον ἀξιοθρήνητον, τὴν ἀδελ  
 ὁποίας μόνης καὶ ἀποκτῶνται καὶ ἀν  
 ται τὰ ἀγαθὰ.

Ἀλλ' ἄρα δὲν βλασφημῶ, λέγων αἴτι  
 τὸν ἀνάιτιον παντὸς κακοῦ θεόν; Ἄρ  
 τοὺς συμπατριώτας μου, προσάπτων  
 τατον ὄλων τῶν κακῶν, τὴν διχόνοιαν  
 ὑποπτεύομαι διχόνοιαν, νὰ ἦναι ἀπλοῦ  
 πισμοῦ σας εἰς διαφόρους χωρισμένα  
 πόλεις· ἤθελεν ἴσως εἶσθαι τὴν ὥραν  
 μικροῦ τυράννου τὰ βήματα ἢ ἐλεειν  
 θροισμένα καὶ συμβουλευόμενα εἰς μία

Ἀλλ' εἶναι καὶ τούτου θεραπεία, κα  
 σιν, ὅτι τὴν ἐφροντίσετε τρόπον τινὰ,  
 πόλιν τὴν Μασσαλίαν, κοινὴν ἐπιτ  
 τοὺς ἄλλοῦ παντοῦ εὐρισκομένους συ  
 τιδέχεται ἀπ' ἐκείνους τὰς χρειώδει  
 διασκέψεις εἰς βοήθειαν τῆς μολυσμέν  
 ὄδυρομένης πατρίδος. Διὰ τί λοιπὸν



γοντες. . . . » Λέγοντες τί; Ἴδου εἶχαν τὸ κάλλιστον ὅλης τῆς Ἑλλάδος θροισαν αὐτοὶ πρῶτοι καὶ κατέστησαν πρῶτοι αὐτοὶ τυπογραφίαν, πρῶτοι νοσοκομεῖα! ἰδου, ἰδου οἱ κομπάζοντες μώτερα παρὰ τοὺς λοιποὺς Γραικοὺς ται, μὴν ἐλπίζετε νὰ τιμηθῆτε μὴ φίλους. Ὅπου στρέψετε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄλλων τὴν ἀποστροφὴν, ὅπου δώσε μούς καὶ περιγέλια θέλετε ἀκούσειν.

Δὲν πιστεύω, φίλοι συμπατριῶτα μεταξὺ σας τόσον σκληρὸς, ἢ τόσον τολμήσῃ νὰ μοῦ ἀποκριθῆ. « Ὅσα λέγει διὰ μόνους τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀπόρητων ἡμῶν εὐτυχίση νὰ ἔχη χρηματικὴν ἐκεῖνον « Πᾶσα γῆ πατρίς ». Μὴ, θεοῦ! πλανήσῃ κανένα σας τοι οὔτε μηδ' ἀπὸ κανενὸς στόμα προφερθῆ. Ὁ ἀμαξόβιος Σκύθης, ἔχει δίκαιον νὰ γῆν ἱκανὴν νὰ θρέψῃ τὰ κτήνη του « μου. Ἀφοῦ τελειωθῆ ἡ βοσκὴ ἀναβαταξιδεύω πάλιν, ἕως νὰ εὔρω νέαν πατρίδα ὡς εἶναι « Πᾶσα γῆ πατρίς ». ἀλλὰ πρέπει εἰς τὰ κτήνη καὶ εἰς τοὺς κτηνοτρόφους ἵνα ἔχῃ ἵκανὴν τροφήν. Ἰππομέρει κανεὶς ἀπὸ σᾶς νὰ μιμηθῆ « Ὅπου εὐρίσκω τὸ ἐμπόριόν μου, ἐκεῖνός μου; » Ἄπαγε! Ἐσεῖς εἶχετε λαμπράν. καὶ ἂν ὁ τύραννος τὴν κατὰ ὄμωσ καὶ νὰ τὴν καταποντίσῃ εἰς τὸ ἕρως. Ἡ νῆσος Χίος σώζεται, ἀλλ' ὀρφανὴ ἀφ' ἡμῶν εἶχετε καὶ συμπολίτας ἀδελφοὺς πολλοὺς πτωχοὺς ἐτρέφετε, καὶ εἰς τοὺς ἀρρώστους

μείνουν μεταξύ τῶν ἀλλογενῶν, οἱ  
 χρόνους, θέλουν χάσειν καὶ τὰ ἦθη καὶ  
 γόνων, μετ' ὀλίγους χρόνους θέλουν  
 νας (καὶ Ἕλληνας Χίους) εἰς Ἴταλο  
 Ἄγγλους, ὀνομαζομένους καθένας το  
 τόπον, ὅπου τὸν κατεδίκασεν ἡ ἀμέλ  
 νάζοντες αἰσχυρῶς τὴν αἰσχυρὰν τῶν  
 » γῆ πατρίς ».

Ἔθέλετε ν' ἀκούσετε καὶ τούτων χε  
 χει ν' ἀδικήσῃ ὄχι μόνον τοὺς σήμερ  
 ἀδελφούς σας, ὄχι μόνον σας τὰ τέκνα κ  
 κοινῶς τοὺς Ἕλληνας. Ἡ μέλλουσα τύ  
 ται ἀπὸ τὰς χειρὰς σας. Ἄν εἴχετε  
 καὶ σεῖς, ὡς ἦτο δίκαιον, μὲ τοὺς σ  
 Ἑλλάδα, κ' ἔχοντες πλειοτέραν ἐμπειρ  
 λῆς νομοθεσίας παρ' ἐκείνους, εὐκο  
 φατρίας καὶ διχοστασίας, διὰ τὰς ὅπ  
 λὰς κινδυνεύει νὰ καταισχύνη ὅσας ἔω  
 ἀνδραγαθίας. Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι καὶ  
 σχύνην ἡ Ἑλλάς ὅλη μέλλει νὰ κατ  
 Χίων.

Κλαίω, φίλοι συμπατριῶται, τὴν  
 πων καὶ φοβούμενος τὴν μέλλουσαν  
 νάζω, ἕδιὰ τί δὲν μοῦ ἔκοψες τὴν ζω  
 συλλογίζωμαι καὶ νὰ γράφω τοιαῦτα  
 Μόλον τοῦτο τοιαύτη, καὶ ὄχι διάφορ  
 Χίων ἡ τύχη, ἂν δὲν φροντίσωσι τὴν  
 Τὸ ὄνομα Χίων Ἑλλήνων κινδυνεύει  
 Χῖοι ἔχουν νὰ ὀνομάζωνται εἰς τὸ ἐξ  
 τὴν Χίον μιαιοί σας τύρανοι, ἢ κανὲν  
 εὐτυχίῃ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοὺς  
 θεια ἀπὸ σας, φίλοι συμπατριῶται, δ

## Πρὸς τὸν Κύριον Νικόλο

*Χρηστὲ καὶ τιμιε συμπατ*

Ὡς ἄνδρα φρονιμώτατον σ' ἔκρινον  
 τὸν σὲ ἐγάπησα. Βεβαίωσέ με, σὲ π  
 σαν δεινὴν περίστασιν, ὅτι δὲν ἦπα  
 Καὶ πρὶν λάβῃς τὴν παροῦσαν μου  
 γνωστὴ τοῦ ἀγαπητοῦ σου υἱοῦ ἢ ἀτ  
 πη δὲν μὲ συγχωρεῖ νὰ συμβουλευσ  
 μὴ λυπηθῇ. Τοῦτο μόνον σὲ παρακα  
 ὡς πρέπει νὰ λυπῶνται οἱ φρόνιμοι.

Ἡ Πρόνοια, ἀποφασίσασα νὰ σὲ σ  
 ἠθέλησεν ὁμως νὰ σοῦ ἀφήσῃ πρό  
 αὐτῆς· ἀλλ' ἔβαλεν εἰς τὴν ζυγαρίαν  
 αἰχμαλωσίαν καὶ τὰ συνοδεύοντα τῆ  
 κακὰ, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸν ἥσυχον  
 σπλαγχνισθεῖσα τοὺς γονεῖς, ἐσυγγώ  
 μέρας τοῦ ἐλευθέρως, εἰς ἐλευθέραν γί  
 ται αἰχμάλωτος εἰς ἀνθρωποφάγων  
 γρίους, ὑβριζόμενος, μαστιζόμενος,  
 νὰ ἀποταχθῇ τὸν Χριστόν του, καὶ ν  
 τανᾶν. Βλέπεις λοιπὸν, φίλε μου, ὅ  
 δοξολογίας παρὰ γογγυσμοῦ σ' ἐχάρη  
 σμός κατ' αὐτοῦ λογίζεται πᾶσα ὑπέ

Εἰς ταῦτα πρόσθε, ὅτι ὁ υἱός σου  
 νην γῆν καὶ μακρυσμένος ἀπὸ τοὺς  
 ὁμως περικυκλωμένος ἀπὸ ξένων ἀρ  
 Δὲν ἐστερήθη προστασίαν ἰατροῦ  
 ἰατροὺς τῆς πόλεως. Ὁ Φουρναράκης

πάντησιν αὐτοῦ, καθεὶς μὲ τὴν λαμπρὴν, διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὸ ὄνειδος  
 » εὐρίσκει ῥαθυμοῦντα » ὄνειδος πολὺ  
 παρὰ εἰς τὰς μωρὰς παρθένους, ἐπει-  
 θενικὴν ἡλικίαν δὲν ἤξευραν τί ἀξίζ-

Μὲ ἠνάγκασε νὰ γελάσω, καὶ λυ-  
 τοῦ φίλου σου περὶ τοῦ χρέους νὰ μ-  
 θερνήσεως. ἐνομιζα, φίλε, ἕως τῶρ  
 ἔργον ἦσαν οἱ πολιτικοὶ νόμοι, δὲν  
 ματικῆς οἱ κανόνες ἔπρεπε νὰ ζητῶν  
 τὸν Ἡπίτην ἄσπασε ἀπὸ μέρους μ-  
 Ὄν οἶδας· αὕτη εἶν

Ἐκ Παρισίων, 15 Ἰουνίου, 1824.

41.

Πρὸς τὸν Κύριον Ζαννῆν Β

Ἐκ Π

Φίλε συμπατριῶτα,

Μοῦ ζητεῖς στατιστικὰς εἰδήσεις  
 τεῖς πράγματα ἀπὸ τὸν ἀμαθέστατο  
 ; Τὶ δύναμαι νὰ ἐξεύρω ἐγὼ, ὅστις  
 δα μου, καὶ εἰς νεότητα μὴ ἔχουσα  
 κεφαλῆς, παρὰ τὰ δυστυχῆ τῶν δυσ-  
 πολὺ δυστυχιστέρων σχολείων μας ;  
 λετᾶ νὰ ἐργασθῆ ὁ φίλος σου Ἄλλεν  
 καῖα. Ἀλλὰ εἰς τὴν παροῦσαν κατά-  
 ρον εἶναι ἡ ἐξάπλωσις τῆς ἀλληλοδιδ-  
 διὰ τὴν γραφὴν, ἀνάγνωσιν, κατήχη-  
 ματικὴν· ἔπειτα καὶ σχολείων Ἑλληνικῶν

*Τιμιώτατε Κύριε Γεώργιε*

Ἡ ἐπιστολή σου τῆς 23 Μαρτίου  
 σω μᾶλλον τὸν εἰς πολλὰ ὀλίγου  
 μώτατος, ἐπειδὴ ἀποφασίσετε καὶ  
 σου νὰ κατασταθῆτε χρήσιμοι εἰς  
 τὴν κληρονόμον εἰς ὅλην σας τὴν πατρίδα  
 καὶ ὄντως Ἑλληνικὴ ἀπόφασις, πρὸς  
 παρούσας ὅμως χρεῖας τῆς κοινῆς πατρίδος  
 γίνεται ἀσυγκρίτως ἐπαινετωτέρως  
 ἀδελφῶν μας Ἑλλήνων τὴν παιδείαν  
 ὠφελιμώτερον, ὡς ὀρθῶς κρίνεις καὶ  
 ἡ παιδεία μόνη δύναται νὰ φυλάξῃ  
 καὶ τόσους κόπους ἀποκτηθεῖσαν

Ἡ γνώμη σας, χρησιμώτατε φίλε  
 εἰς τὴν μερικὴν σας πατρίδα τὸ  
 σχολεῖα εἰς παιδείαν τῶν νέων. Ἄλλοτε  
 περιστάσεις νὰ ἀναβάλλῃς τοῦ  
 πλήρωσιν, κλίνεις εἰς τὴν γνώμην  
 σας εἰς τὴν κοινὴν πατρίδα, διὰ  
 ταστήσῃ τὸ σχολεῖον ἢ εἰς τὸ Ζακύνθου  
 χρησιμώτερον. Φρόνιμος καὶ ἡ πατρίδα  
 πατρίδος, φρονιμωτέρα καὶ ἡ συγκοινωνία  
 ξουν αἱ περιστάσεις χρησιμώτερον

Ἄν ἐρωτᾷς λοιπὸν καὶ ἐμὲ περὶ τῆς  
 φίλε, νὰ γράψῃς ἀνυπερθέτως εἰς τὴν  
 δος, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸν φρόνιμον  
 τουριώτην (πρὸς τὸν ὁποῖον ἂν ἀποφασίσῃς  
 θέλω γράψῃν κ' ἐγὼ ἰδιαιτέρως) νὰ

προετοιμασμένοι καὶ εἰς τὰ  
οἱ ταλαίπωροι κ' ἐκεῖνοι, πᾶ  
ἰ μηγαρὶ ἦσαν δυνατοὶ νὰ μᾶ  
ἐκεῖνοι ἀπὸ τοὺς γονεῖς των ;  
εἰς τοὺς κατ' αὐτὸν ἔμεινε τὸ  
πρόνοια. Εἶθε μὴ τὸ ἀποτύχω  
γέροντας ἔμεινεν ἢ ἀνάγνωσις  
τῶν ὁποίων εἶναι καὶ τὸ « Μ  
ὡς βούλει, ἀλλὰ θέλε τὰ γινό  
» εὐροήσεις » (καθαρὰ ἐξήγη  
» σου » τῆς Κυριακῆς προσευ  
κτητος), τοὺς πόδας ἔπασχε  
ἦτον ἀκόμη καὶ πτωχός, ἐδί  
τὸν Δομετιανόν. Σὺ, φίλε Βλα  
δυνατὸν νὰ μὴ λυπῆσαι παν  
σκευασμένος ἀπὸ σάρκας, καὶ  
τοῦτα σωρευμένα εἰς τὸ ἐν μ  
ὄτι εἶναι βαρέα· ἀλλὰ βάλε  
ἢ Πρόνοια σ' ἐχάρισε καὶ πε  
ὄποιοι καὶ σ' ἀγαποῦν καὶ σ  
τύραννον ἀκόμη κατατρέχεσαι  
χθῆς κανέννας· βάλε, ὅτι ἀκού  
δυστυχέστερον παρὰ τὴν ποδ  
εἶναι ὅτι βλέπω ἀκόμη). βάλ  
ἔχεις ἀκόμη, καὶ θέλεις εἰδεῖν  
καὶ αἰσθανθῆν τὴν ἐλάφρωσι  
φίλος, ἀκόμη καὶ πατὴρ σου  
ἐγὼ τῶν 1748).

Περὶ δὲ τῆς ἐρωτήσεώς σου  
τικoὺς νόμους δὲν εἶμαι καλ  
Εἶμαι καλὸς ὁμῶς νὰ σὲ κοιν  
φύσεως οἱ νόμοι, ὅ,τι μὲ λέγ

Πρὸς τὸν Κύριον Κωνσταντῖνον  
εἰς Σμύρνην.

Ἐκ Π

Φίλτατε μου ἐξάδελφε,

Δὲν ἐξαρκῶ νὰ σοῦ παραστήσω  
νεν ἢ ἀπροσδόκητος ἐπιστολή σου,  
ὁ συνιστάμενος ἀπὸ σὲ σεβάσμιος Δ  
τως σεβάσμιος, καὶ διὰ τοῦτο ἄξιο  
ριστίαν πρὸς σὲ ὅτι μὲ τὸν ἐγνώρι

Ἡ εὐφροσύνη μου ὅμως δὲν μὲ  
λύπης, διὰ τὸν ὁποῖον μὲ ἀναγγέλλε  
μου καὶ ἀγαπητῶν σου ἀδελφοῦ κα  
καὶ ὁμώνυμός μου Ἀδαμάντιος ἦτ  
μου· ὅθεν ἦτον καιρὸς νὰ τὸν ἀκολου  
ζῶ ἀκόμη, ὅχι μὲ πολλὴν ἀγάπην  
ρον (28 ἀπριλίου) τὸ ὀγδοηκοστὸν  
τὸ εὐχομαι, φίλε μου, χωρὶς ὅμως  
ἀρρώστιας μου.

Εἶναι, φίλε, δὲν ἐνθυμοῦμαι πόσα  
τοῦτο ἐνθυμοῦμαι) εἰς σὲ ἢ εἰς τὸν φ  
λαον, τὸν ὁποῖον κατασπάζομαι, νὰ  
τοῦ ὁποίου ὁ κοινὸς ἡμῶν Πάππος,  
συντάξειν καὶ ἐκδώσειν διὰ στίχων  
πιστῶν συγγράμματος. Τοῦτο μὲ ἦ  
ἓνα μου φίλον ἄριστον καὶ κράτιστον  
ἐξ ἢ ἐπτὰ ἐτῶν· καὶ εἰς τὴν δημόσι  
θήκης, ἐρευνήσας τὸν κατάλογον, μὲ  
δὲν τὸ εὔρηκα. Ὁ σκοπὸς, εἰς τὸν ὁ  
πληρώσω ἄλλο χρέος ἱερὸν καὶ ἐμοῦ

Πρὸς τὸν Κύριον Ν. Βάμβου

Ἐκ Ι

*Περιπόθητε φίλε,*

Πᾶσά σου ἐπιστολή, ὅταν λαμβάνω, ἐορτῆς καὶ πανηγύρεως· καὶ τοιαύτη πρὸς ἐμέ σου εὐνοίαν, δὲν ἀμφιβάλλω νεῖν συχνότερα, ἂν σὲ τὸ ἐσυγχωροῦμαι σου κόποι. Ἐγὼ δὲ πάλιν, παρὰ τοῦ εὐλογον ἀπολογίαν τῆς σπανιότητος μου, τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἡλικίας, καὶ ὀδυνηρῶν νόσων. Δὲν σοῦ ἀναφέρω ὅχι μετριωτέρας ὄσων πάσχεις σὺ, ματαίως. Ἐχω κ' ἐγὼ, καθὼς σὺ, τὸ ἄλλ' ὅμως παρηγοροῦμαι, καὶ σὲ συγχαίρω, ἐνθυμούμενος τοῦ γλυκυτάτου λόγου,

Δεῖ δέ σε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι·  
Θνητὸς γὰρ ἔφυς. Κἂν μὴ σὺ θέλησῃς  
Τὰ θεῶν οὕτω νενόμισται.

Δὲν μᾶς ἐκήρυξε πόλεμον ὅλος ὁ κόσμος, ὀλίγους ἴσως, ἀλλὰ πολλῶν εἰλικρινῶς μᾶς ἀγαποῦν, καὶ τοὺς κόποι σου.

Χαίρω, φίλε, ὅτι εἶσαι περὶ τὰ τέλει ματικῆς. Ἐκαμες φρόνιμα νὰ τὸν σφραγισμὸν φρονιμώτερα εἶναι ὅσα ἐπρόσθεσες εἶπες εἰς τὸν ἔργον, ἵνα ἴδω, πρὶν κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς!

Δὲν μὲ λέγεις ἂν ἔλαβες τὸ ἔγγραφο τῆς ἐπιπέρας τοῦ Ἐπικτήτου. Τὸν πρῶτον τόμον εἶπες ὅτι θέλουν σὲ σταίλειν μετ' ὀλίγον οἱ



Λυκείου. Εἰς αὐτὸ προσμένεσαι νὰ ὄλης τῆς Ἑλλάδος. καὶ ἐξαιρέτως τῆς δυστυχεστάτης Χίου, σκορπισμένα ρώπης, ὡς πρόβατα χωρὶς ποιμένα λησμονήσωσιν ὀλότελα τὴν πατρίδα στρέφοντα μὲ ἦθη ἀλλότρια τῆς πατρίδος.

Αἱ ζάλαι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅτι πρὸς τοὺς εἰς διαφόρους πόλεις διημιθέην μ' ἐσυγχωροῦσαν, φίλε, νὰ σὲ εἴπω τεῖς κρίσιν περὶ τῆς Γραμματικῆς μεριναὶ ζάλαι, καὶ ἡ ἀσχολία τοῦ τριμήνου (ὅστις τελειοῦται περὶ τὸ Πάσχα) νὰ τὴν ἀναγνώσω μέχρι τέλους. Ὅσοι θελὲ νὰ ὁμολογήσω εἰλικρινῶς, ὅτι ἡ μερὸν τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν Ἑλλάδα, οὐδεὶς νὰ εἰσαχθῆ εἰς τὰ σχολεῖα, κὰν ἐξαιρέσει δι' ἡλιθιότητα, ἢ διὰ κακίαν ἐμποδίσει. Ὁ Θυρότος σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὸ χεῖρ θέλει γράψαι περὶ αὐτῆς εἰς καμμὴν ἐφημερίδα. Ὁ αὐτὸς Θυρότος σὲ ἀντίδωρον τὸ φιλοσοφικὸν τοῦ νέου βιβλίου, ἐπιγραφόμενον. Introduction à l'étude de la philosophie.

Τὸ τέλος, φίλε, τοῦ 1829 καὶ ἡ γιναν δι' ἐμέ πῦρ, ὄχι καθαρτήριο, Δὲν ἐμπορῶ κὰν νὰ εἴπω.

Τέτλαθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο.

Ὅχι, φίλε, τὰ κύντερα, ἢ μᾶλλον λασσεν ἡ Πρόνοια εἰς τὰς τελευταίας βίβλους. Μόνη ἡ παρουσία σου δύναται εὐδαιμόνευσε φίλε!

COLLEGE ROYAL DE

*A Monsieur Coray, Rue Mac***MONSIEUR,**

Vos profondes conaissances dans  
de réputation, dont vous jouissez,  
et Professeurs Royaux un devoir  
q'une des chaires de Grec devien  
Royal. Ce moment vient d'arriver  
Bosquillon, professeur de langue  
ques. Ils vous ont placé le premier  
dats, quoique vous n'avez fait aucun  
Monsieur, ils desirent savoir si vou  
re, dans le cas, où ils vous auraien  
senter au Roi. Ils feront leur élect  
11 de ce mois, et je ne doute pas  
tous les suffrages, si vous consen  
L'Assemblée m'a chargé, Monsieur  
sujet et de vous prier de nous don  
empresse de satisfaire à son veu et  
en souhaitant que votre réponse s  
sirs.

Agréez, Monsieur, l'expression  
ration pour vos talens et pour vos

L  
Admr. du College Royal de F

causer là dessus, et je vous en  
vous voulez faire cette lettre et  
trai, et je ne doute pas qu'un  
soit donnée, sur votre demande  
vous ai indiqué.

Quelque soit votre détermina  
dans cette lettre une nouvelle p  
et de mon dévouement. Pourai  
vant vendredi?

Je suis on ne peut plus sensim  
nez à moi. Mes infirmités, dont  
moment, me font une loix de bo  
ploi du peu de forces qui me  
m'occupe dans ce moment.

Agréez l'assura

28 Mars, 1816.

σταὶ καὶ καλλωπισταὶ αὐτῆς ἀ-  
 Αὐτοὶ θέλουν εἶσθαι ἀναμφιβόλως  
 ἀλλ' ὄχι διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἀ-  
 μὴν τοῦ νὰ φανῶσι καὶ προθυμῶς  
 Οὕτω κρίνω περὶ τῶν τοιούτων, καὶ  
 ὅτι, καὶ ἡ λογιότης σου. Περὶ  
 διὰ πάθη, ἀνάξια ψυχῆς Ἑλληνικῆς  
 λέγω καὶ ἐγὼ, τὸ « Οὐ φροντὶς ἵ-  
 μονῶν!

Μετ' ὀλίγας ἴσως ἐβδομάδας θέ-  
 πέμψει μικρὸν ἄλλο βιβλίδιον  
 μένον εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσ-

Φίλε Ἀλέξανδρε,

Εὐχαριστῶ σε καὶ διὰ τὴν χάρι-  
 κας, τῶν ὁποίων εἶχα χρεῖαν με-  
 ἀπὸ κανένα, καὶ ὄχι νὰ τὰ δέχομαι  
 οὐρανόν!

Δίδω καὶ μικρὰν βοήθειαν εἰς τὴν  
 εἰς τὰς ὁποίας εἶναι ὑποκείμενος  
 σουσ ὀφθαλμοὺς ὄσους ὁ Πανόπτης

Εἰς τὸν δυστυχῆ νέον ἀρμόζει  
 τὸν ἄνδρα τῆς Αἴαντα,

Τὸ γὰρ ἐσλεύσειν οἰκειὰ πάθη,  
 Μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος  
 Μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.

Ὀλίγοι χρόνοι εἶναι ἀφ' οὗ ἔμα-  
 τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε Capitale. Ἡ  
 καὶ εἰς τοὺς ἀπαιδευτούς καὶ εἰς τοὺς  
 ἔχει δύο μόνως σημασίας, τὴν τοῦ Ρ  
 Ἀλλὰ τί νὰ εἶπῃ ὁ ταλαίπωρος νέος  
 τὸ Ἰταλικὸν Καπιτάλε, ἢ τὸ βαρβ

θέτονται νὰ ἦναι, αἱ πρὸς ἀλλήλο  
 τευτῶν. Ἴσως ἦτον κάλλιον νὰ λέγ  
 νολογία.

Εἰς τὸν πρῶτον στίχον τῆς  
 μετρεῖται καὶ ἐκφωνεῖται ὡς πεν  
 σύλλαβον διὰ τὴν συνίζησιν.

**Φκιάνω.** Ἡ ἄγνοια (πραγμα  
 σιῶν αἰτία) τῆς παραγωγῆς τοῦ  
 σμὸν τοιοῦτον (Φκ) ἄξιον Λιβυκῶν  
 εἶναι Εὐθειάζω, ἀπὸ τὸ Εὐθεία, καθ  
 ἄζω, ἀπὸ τὸ ἔταιρία τὸ ἔτεριάζω,  
 τὸ χρεῖα τὸ χρειάζομαι κ. τ. λ.

**Χαμηλόν,** εἶναι Ἑλληνικὴ λέ  
 λόν· καὶ καθὼς τοῦτο εἶναι ἀπὸ  
 ὀδηγεῖ νὰ παράζωμεν καὶ τὸ πρῶ  
 στικὸν οὐδέτερον, τὸ ὅποῖον ἔσωσ  
 τὸ Humus (γῆ, ἔδαφος) ὅθεν τὸ  
 χαμηλὸς ἔγεινε δωρικῶς χαμαλὸς  
 τριχθὰ καὶ τετραχθὰ.

Μαρικῖνον, Λοπὸν Καρχηδόνιον τὸ

**Μαντίλι,** σώζει τὰ Λατινικὰ  
 ἤγουν χειρόμακτρον. ἐνδέχεται ὁμο  
 Λατίνους νὰ ἔρευσεν ἢ λέξις ἀπὸ τὸ  
 καὶ τὸ Mantello.

Ὁ Εὐστάθιος λέγει ὅτι εἰς τὸν  
 θεια ἔλεγεν Ἐκλιστράν· αὐτὸς τὸ π  
 τὸ Λίζω, συνώνυμον τοῦ Λεαίνω, ἢ  
 λεῖα εἶναι καὶ ὀλισθηρά· παρὰ ταῦ  
 νες τὸ Λιστραίνω, Λιστρεύω καὶ Λισ  
 καὶ Λίστρον τὸ ὄργανον (un polissoir)  
 καὶ ὀμαλὸς, ὅστις ἐπομένως εἶναι :

Γλυστῆρι, εἶναι ἀπὸ τὸ Ἐκλυστ

ὥστε εἰς πολλότατα πράγματα δὲ  
λογισθῶ, μήτε τί νὰ εἰπῶ.

Εἶναι καὶ τινες διατριβαί, τὰς ὧν  
ἔρωτᾷ ἑαυτὸν, Τί ἀνέγνων καὶ τί

Βασιλεύει ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους  
Γαλάτας Le vague des idées et  
στίαι καὶ τῶν ἐννοιῶν καὶ τῶν φρο

Δὲν ἐξεύρω διὰ τί σὲ συγχίζει  
χέστερον εὐρίσκεται εἰς τὴν ἠθικὴν  
» λην ἐπιστήμην ». (Βεκαρ. σελ.  
προσεξίας μου. ἔπρεπε παρὰ εἰς  
φρον) ἤγουν παρ' ὅ εὐρίσκεται  
ἐπανάληψιν τοῦ ὀνόματος. Τὸ Ἰ  
τὰς πτώσεις εἰς τοὺς δοκίμους σ  
πρόθεσις, εἶναι παντάπασιν ἐπιρ  
παλαιοὶ Πλὴν ἐν τούτοις, Πλὴν  
καὶ πλὴν καθόσον (ἤγουν καθ' ὅσον)  
ἄλλη πρόθεσις, μεταβαίνει εἰς τὸ  
αὐτό. Ἐπανέρχομαι εἰς τὸ Παρὰ  
σιν, « Τὰ δένδρα τοῦτα αὐξάνουσι  
» ρον) ἐκεῖ παρὰ ἄλλου » μὲ κατε  
Φυλάττου μὴν εἶπης, Ναὶ, διὰ νὰ  
στοτέλην, ὅτι εἶναι φράσις αὐτοῦ,  
περὶ Φυτῶν Α. βιβλίον, κεφ. 4. λέ  
» αὐξάνουσι παρ' ὅ ἀλλαχοῦ » ἤγο  
χοῦ, ἀλλὰ τὸ Ἀλλαχοῦ, ὡς ἐπίρρη  
πρόθεσιν, ἐν ἄλλοις τόποις.  
εἰς ἡμᾶς συγχωρημένον νὰ λέγωμε  
λοῦ, καὶ παρὰ εἰς ἄλλα μέρη. Τοῦ  
τέλους ἦτον εἰς χρῆσιν εἰς τοὺς Βυ  
ρον τὸ ἐβαρβάρισαν καὶ τὸ ἔκα  
Παροῦ, ἢ παρ' οὔ.

τὴν μάθησιν τῇ παλαιᾷ, καὶ φυλάξαι  
μόλυνσιν τῶν ἀλλοτρίων γλωσσῶν.

Τοῦ μετοπώρου οἱ καρποὶ δὲν συλλέγεται  
εἴμεθ' ἀκόμη εἰς τὴν ἀνοιξιν τῆς ἀναγε-  
τὰ νεναρκωμένα ἡμῶν μέλη ὁ ἥλιος τὴν  
τὰ ἐπύρωσεν ἀκόμη ἱκανῶς.

Κούτικας καὶ Κουτουῖνι εἶναι κατὰ  
κογράφον τὸ βαρβαρώτερον λεγόμενον  
σθεν μέρος τῆς κεφαλῆς. Ὁ δὲ Δουκά-  
καν *Sincirut*, ἤγουν τὸ ἔμπροσθεν  
συνώνυμον τοῦ Βρέγμα. Τοῦτο βλέπει  
ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἕως τὴν γῆν, ἤγουν  
τουλάχιστον ὡς τὰ ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν.

Ὅτι τὸ Δράμι εἶναι Δραχμὴ, οὐδε-  
μὲ βάλλει εἰς δισταγμὸν, δὲν πιστεύεται  
(ἀπὸ τὸ Ἐλκω) εἶναι ἴσως τὸ Τζεκι τὸ  
κατ' αὐτοὺς παράγεται ἀπὸ τὸ τζεκέρι  
τοὺς σημαίνη εἶδος ποσότητος ζυγισ-  
πᾶν τὸ ζυγιζόμενον (ἴδε Αἴλιαν. I. 5.  
ἴόντος ἔπειτα τοῦ χρόνου ἔγεινε τὸ  
Δραχμὴ, ὡς φαίνεται εἰς τὸν Γαλλικόν  
*me il ne faut juger de rien* ἐνδεχόμενον  
τὴν Ὀλκὴν, μάλιστα ἐπειδὴ οἱ Ἄραβες  
κιά. Τίς ἤθελε ποτὲ μὲ καταπείσειν  
στὶ Σαντίκ) εἶναι λέξις Ἑλληνικὴ;  
Ἡσύχιον (ὅστις βέβαια δὲν ἐγνώριζε  
δυξ. . . κιβωτός » Τοῦ Σάνδυξ τὸ ὑπο-  
δύκιον.

« Τοὺς τολμηροὺς βοηθεῖ ἡ τύχη »  
Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἰατρὸς, καὶ ὑπὲρ τῆς  
ἀλλ' ὅμως ὄχι ἀγύρτης. Ζητεῖ νὰ γίνῃ  
διοικητὴς καὶ κυβερνήτης τῆς Ἀκαδ.





καλὴ μετάφρασις. Ἀλλὰ τὸ νὰ βάλῃ  
να τοῦ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βιβλίου,  
ρόνεται sans façon μόνος τοῦ, καὶ  
αἰσχύντως πρὸς τοὺς εὐεργετο υμῶν  
ai procure ce bien, regardez-moi,  
fauteur. Ἄλλην ἐξήγησιν τοῦτο δὲν  
σχολιαστῆς.

Εἰς ἡμᾶς πλέον δὲν εἶναι κολακεία  
Κωμικὸν εἰς τὸν Θηραμένην, νὰ μ

Πρὸς τὸν εἶπράττοντα μᾶλλον τοῦ  
Εἰκόν' ἐστάναι, λαβόνθ' ἐν σχῆμα.

Ἄλλ' εἶναι γνῶσις, εἶναι ἀνάγκη  
στάσεων εἰς τὰς ὁποίας εὐρισκόμεθα

Τῆς μετὰ τούτων φιλίας καὶ τῆς  
ας τὰ καλὰ ἀποτελέσματα δὲν θέλει

Ἄγνοοῦν ὡς φαίνεται, ὅτι εἰς τὴν  
πάμπολλοι Mr. le Cordier) καὶ τὴν  
πὸ τοῦ Λατινικοῦ Faber, ὅθεν καὶ τὸ  
νὰ ἔλεγε χρυσιοτέκτων)· καὶ ἂν ἐξ  
ξα ἔθνη, εὐρίσκομεν τὸν ἐνδοξότατον  
νομαζόμενον Κικέρωνα, ἦγουν Ρεβ  
τωνα, Πόρκιον, ἦγουν Γουρουνᾶν, κα

Rulhière, dans son Histoire  
Pologne, publiée à Paris en 1791  
parlant des habitans de l'Hépire (ἡ  
βάλθη σχεδὸν μὲ τὸν Θουκυδίδην κα

On y trouve, après deux mille  
tions et le même courage. Et n  
quer ici ce que les récits suivans  
dans la Grèce captive, de toutes  
dont tous les gouvernemens ont  
volutions succesives ont transform

Εἶναι λεξικογράφοι τινές εἰς τοῦ  
λεγεν ὁ Ἀριστοφάνης

Βόρβορον παχὺν,

Καὶ σκῶρ ἀεὶ νῶν· ἐν δὲ τούτῳ κ

ποῦ καὶ ποῦ κανένα μαργαρίτην.  
οὔτοι οἱ μαργαρίται, χρειάζεται κ  
θρωπος πολλῶν καυκάλων,  
νά διακρίνη τοὺς μαργαρίτας ἀπὸ

ὧς ἀργαλέον πρᾶμ' ἐστίν, ὃ Ζεῦ κ

Φίλον γενέσθαι παραφρονούτων πλ

Πρόσεχε ὅμως, διὰ τοὺς οἰκτιρμ  
πορεύεσαι· ὅτι αἱ περιστάσεις εἶναι  
Κροίσου τὸν πλοῦτον, καὶ τοῦ Ἰρου  
σωσι. « Οἱ γὰρ βουλόμενοι πλουτεῖν  
» καὶ παγίδα, καὶ ἐπιθυμίας πολλὰ  
ἦτον ὁ σκοπὸς τοῦ Παύλου, ὅταν  
ὅμως ὅπου εὐρίσκει τὰ τοιαῦτα, ἔχ  
ῆται ὡς ἰδικά της παραγγέλματα.

« Καπνὸν φεύγων εἰς τὸ πῦρ ἐμ  
λώτατα ἀπὸ μακρὰν ἐπιστολικὴν  
ταλαιπωρίαν εἰς τὴν ὁποίαν τηγα  
τὴν μετάφρασιν. Ἡ ψυχὴ του δὲν  
τὰς ιδέας της, τὸ σῶμά του τήκετ  
παράλυσιν. Εἰς τοσαῦτα δεινὰ ἔχε  
θεραπείαν;

Ἄ! φίλε· δὲν εἶχε παντάπασιν ἄ  
» θε βιώσας » ἂν καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο μ  
τὸ παράγγελμα τοῦτο, ἢ πολιτικὴ κ  
τοτε εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς νηπιό  
δέκα μόνους στίχους ἐλευθέρως, χωρὶ  
θρόν; Συγχωρημένον εἶναι τὸ ἀντιλέ  
τὰ τὸ φαινόμενον κακῶς λεγόμενα· ἄ

μία. Ἡ δὲ τῶν νέων ἡμῶν Ἑλλήνων  
Τὸ λεξικὸν τοῦ Ζωναρᾶ εἶναι

Βόρβορος παχὺς,  
Καὶ σκῶρ αἰεὶ νῶν· ἐν δὲ τούτῳ κειμένου  
Ἀραιοτάτους ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὀλίγου  
Χαίρω καὶ διὰ τὴν ἀποδημίαν  
ὄδιον! Μὴ ξενισθῆς τὸν πλεονεχῆ  
βάρβαρον, ἐνθυμούμενος ὅτι εἶναι  
τραχ. στιχ. 1528.

Πρῶτα μὲν ΕΥΘΟΔΙΑΝ ΑΓΑΘΗΝ  
Κ' ἐς φάος ὀρνευμένῳ δότε, δαίμων  
Πρῶτα μὲν, ὧ θεοὶ τοῦ ἄδου, δόξα  
ἀπὸ τὸν ἄδην εἰς τὴν ζωὴν ἐπιστῆναι  
Ἐξ ὀλόκληρα ἔτη διέτριψεν εἰς  
ὁποῖαν ἀπέκτησε μόνον πλοῦτον, καὶ  
rau nge homme, quoiqu' il  
beaucoup) un homme rau nge

Ὁ φίλος ἔκτοτε τοιοῦτον τὸν ἐχθρὸν  
κατεφρόνει. Μεταξὺ τῶν ἄλλων οὐκ ἔστι  
ποῦν τινὰ νὰ καταλάβῃ, ὅτι τὸ εἶδος  
γῆσε πολὺ καὶ ἡ ἐπιθυμία νὰ ἴδῃ  
λαίον του φίλον· ὡς νὰ εἶχε ψυχῆς  
σίου δεκτικὴν ἄλλης φιλίας ὁ ὄντως

Ἐξεύρεις τὴν παροιμίαν; « Πρὸς  
ρημένον εἶναι τὸ Κρητίζειν, ὅταν  
ψωμεν ἄλλον, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ β

« Αἰθίωπα σμήχεις » ἄλλη παροιμία  
λάχιστον πρὸς ὀλίγον καιρὸν, μήτ

« Ἡ μὴ διδάσκειν, ἢ διδάσκειν  
χει τὰς τραγικὰς κατάρτας εἰς τὴν  
παις, ἀνέστιος κ. τ. λ. καὶ αἱ ἀνοήτοι  
ρουσι ζημίαν.

« Τὸ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν τ

ρὰ τοῦ Κάνθαρος; Ἐὰν ἦναι δύο  
 δύο τούτων παραγωγῶν, τοῦτο  
 ὁ Γαείδαρος εἶναι φαντασίας  
 Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ Γαδάρ  
 neur à cet animal que de s' en

Εὐρίσκονται καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους  
 ἐνέργεια τείνει εἰς τὸ νὰ κάμῃ  
 εἶναι τὸ Πλουτίζω (πλούσιον ποι  
 κάμνω νὰ φοβῆται) καὶ ἄλλα. Μ  
 τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἔχη φυσικὴν  
 εἶναι ὁ πλοῦτος), ἀλλὰ μόνον ἀ  
 εἶναι ὁ φόβος), τὸ συνηθέστερον  
 Παρασκευάζω φοβεῖσθαι, καὶ κ  
 βον, δέος, αἰσχύνην κτλ., ἤγουν  
 ἐντρέπεται κτλ.

Ἴδου κατάλογον τινῶν ῥημάτων  
 τέρου εἰς τὸν ἐνεστώτα, καὶ εἰς  
 μέσου. Τοῦ τύπου μόνον λέγω·  
 μήτε πάθος, μήτε μεσότητα κυρ  
 τι καὶ ὁ ἐνεστώς, ἤγουν ἐνέργεια  
 ρὰν μεσότητα παραβαλλόμενοι μ  
 εἰς μόνον τὸν μέλλοντα. Π. χ. Σ  
 λοντα ποτὲ δὲν θέλεις εὔρεϊν Σιγ  
 τοτε (εἰς τοὺς καλοὺς συγγραφ  
 Σιωπήσομαι· οἱ Γάλλοι ὁμως ἔχου  
 δύο χρόνους· Je me tais, je me  
 τερα ἴσως εὐκόλον εἶναι νὰ δώση  
 εἶναι ὅτι εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσ  
 πόθεσιν) ἦτον ἀληθῶς ἐνεργητικ  
 fais taire un autre. Ἡ πιθανότη  
 Σιγάζω, τὸ ὁποῖον σημαίνει κ  
 Τότε ἐξ ἀνάγκης, θέλοντες νὰ

δέν εἶμαι καλός, τοῦτο μόνον εὐρίσκει  
 κεῖθεν, ὅπου ἔπρεπε νὰ τελειώσω  
 ὅστις, κατὰ τὸν Πλούταρχον, ἐστὶν  
 διὰ παρωνυχίδα τοῦ δακτύλου, κ'  
 » ἔσι σοι περὶ παρωνυχίας ». Mon  
 d' un mal d' aventure. Δέν εἶναι ἀν  
 των· ἔπρεπε ν' ἀρχίσωσιν ἀπὸ τὴν  
 αὐτὴ ἤθελ' ἐξ ἀνάγκης φέρειν καὶ

Μόνος σὺ μὲ κάμνεις μακρομωρ  
 μαγεύεις. Ἡ τέχνη τοῦ γράφειν εἶναι  
 πολιτισμοῦ, οὐδὲ γεννᾶται κατὰ δ  
 τισμένα ἔθνη ἀδιαφόρως. Πῶς εἶναι  
 ἀρχάριοι τοῦ πολιτισμοῦ νὰ μεταβ  
 τοῦ Χρονογράφου καὶ τῆς Ἀμο  
 καὶ τὸ χειρότερον τῶν δύο, τὸ ὕψ  
 μας, εἰς τὸν ὀρθὸν χαρακτῆρα τῆς

Εὖγε καὶ ὑπέρευγε! ὅσα μὲ ἀνα  
 μόνον δέν εἶναι ἄξιον τοῦ Εὖγε  
 τώρα κρυφά. Εὖγε! ἀκόμη καὶ δια  
 σιν νὰ τὸν στείλῃς εἰς τὴν Ἑλλάδα  
 διὰ τὴν ἡλικίαν του. Πρόσεχε ὅμως  
 ὑπὲρ πολλὰ· ὅτι συμβαίνει καὶ εἰς  
 μὲ τὸ συμβαῖνον εἰς τὸν στόμαχον  
 ὑπερβαίνωσι τὰ βρώματα, δέν τρέ  
 κακοχυμίας. Καὶ αἱ κακοχυμίας τ  
 σωσιν ἀπὸ τὴν ἀπαλὴν ἡλικίαν, γὰρ  
 παρὰ τὰς κακοχυμίας τοῦ σώματος  
 σπουδῆς τοῦ καλλίστου καὶ ἀρίστου  
 Πλάτων παραγγέλλει ἀβλαβεῖς  
 πέψιν τῶν μαθημένων εὐκολύνουν,  
 σιν εἰς τὰ μέλλοντα μαθήματα. Στε  
 εἰς τὴν Ἑλλάδα· Ἄμποτε καὶ αἱ θυ

θέρμου ἀνδρός ;) ἀλλὰ τοῦ ὄντος  
 δήποτε τοὺς ὁμογενεῖς E., καὶ

Ἡ πρώτη πείρα εἶναι πάντως  
 χανίαν ἐδοκίμασα κ' ἐγὼ κατὰ  
 σαρὰς δοκιμὰς ἔφθασα ὅχι εἰς  
 νὰ πληροφορηθῶ τὸ ἀξίωμα  
 » γράφῃ ἐξ ἀνάγκης τὴν γλῶσσαν  
 » ἐγεννήθη, καθὼς καὶ τὴν λέξι  
 εἶναι κάποια ἐξαίρεσις· ἂν ἔ  
 ὅταν ἡ γλῶσσά του εἶναι κανον  
 λον· ἂς ἀκολουθῇ τὴν γραμμ  
 δυστυχίας (comme nous aut  
 εἰς καιρὸν, ὅταν ἡ γλῶσσά του  
 του, τότε ἔχει τὴν ἄδειαν, ὅ  
 δεύση, διὰ νὰ εἶπω οὕτω,  
 του· ἀλλὰ καὶ τοῦτο μὲ μεγά  
 δὲν εἶναι ἐξαίρετον αὐτοῦ κατὰ  
 ἔθνος. Ἰδες, φίλε, πόσῃν ἀμε  
 θῆς εἰς τὸν Prevost περὶ φιλο  
 ταφράσεις· ἀλλὰ τίς δύναται  
 γραμμέναι τυραννικῶς καὶ ὅτι  
 τὴν γλῶσσαν τόσο ἀμετρα, ὅ  
 θεμένον παρὰ ἀπὸ λογίους·  
 ἤγουν ἐξεχυδάϊσαν τόσο τὴν  
 τὸ ἔθνος ἄλλοι παρὰ ξυλοφό  
 ραννικὴν μετάφρασιν τοῦ Λωκ  
 δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀναγνω  
 φωνάξῃ μὲ τὸν Κωμικὸν

Αἰβοῖ· τουτὶ καὶ δὴ

Χωρεῖ τὸ κακόν· δότε μοι λε

Ἄλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὰ τοιαῦτα  
 τος καιροῦ. Θέλεις βέβαια

Ἡ πόσον ἤθελαν εἶσθαι οἱ δύο  
 εἰάν ἔξευραν τὸν συλλαβισμόν τοῦ  
 . . . . Ἀλλὰ, φίλε μου, εἶναι  
 μὴν εἶπης ὅτι κρίνω κατὰ πρόλη  
 καθ' ὃ βλέπω εἰς τὸ φωτισμένον ἔθνος  
 σχεδὸν ἀκόμῃ ἐντελεσάτην τῆς γλώ  
 πῶς θέλεις ἡμεῖς νὰ ἔχωμεν τώρα κα  
 ματική εἶναι μέρος τῆς Λογικῆς, ἢ  
 αὐτὴ ἢ Λογικὴ, καταγινομένη εἰς τ  
 τῶν ἐννοιῶν. Ἀλλὰ Λογικὴ εὐρίσκει

Προθυμήθητι τώρα ἐπιμόνως νὰ  
 κῆν, καὶ θέλεις ἐμπνεύσειν εἰς αὐτὸ  
 ξιν τῆς ἡμετέρας, ἂν ἐπιχειρήσης τ  
 εὔνοιαν, καὶ τρόπον τινὰ στρατηγηματ  
 γελίαν τοῦ ἀποστόλου Παύλου, « Ἐπί  
 Τοῦτο, ὅταν ἦμην εἰς Ὀλλανδίαν, ε  
 Μινίςρων, ὅσις μ' ἐδίδαξε τὴν Λογ  
 Εὐκλείδου, μ' ἐσυμβούλευε συνεχῶς,  
 σειν ποτὲ, μήτ' αὐτὸ, μήτε τὴν ὠργί  
 ἐδοκίμαζεν ἢ δυσυχῆς μου ἀκοή, ὅσα  
 « Ἐπισέεθι εὐκαίρως, ἀκαίρως

Δός τον εἰς τὸ Γαλλικὸν ν' ἀναγνο  
 μυθιστορίαν, καὶ διὰ τὴν ὑπόθεσιν  
 χαρακτῆρα τοῦ λόγου, ὅστις κρίνεται  
 ὁμιλίας (style de conversation)· καλ  
 une nuits. Καὶ ἂν τοῦτο ἦναι μεταγ  
 τέραν (καθὼς τὸ νομίζω), ἐμπορεῖς ἔτ  
 ὡς δέλεαρ διὰ τὴν παράδοσιν τῆς Γ

Ἄλλο δέλεαρ· λέγε τον συχνὰ τὰ  
 ζα τοῦ γένους. καὶ πρὸς τούτοις καὶ  
 λαιὰ εἶναι καλὸς ὁ Ἀνάχαρσις, Les  
 par Abbé Ricard.

μακράν σου σιωπὴν· ἐπειδὴ ἐγὼ π  
 δειγμα, ἀγκαλὰ δὲν ἔπρεπε μήτε σ  
 κακῶν. Ἐξω ἀπὸ τὰς ἀσχολίας τὰς  
 (εἶθε καὶ ἡ σιωπὴ σου μὴν ἔχη ἄλλ  
 ἡμην, φίλε, πρὸς τὰ τέλη τοῦ θέρου  
 ἀσθενῆς περισσότερον ἀφ' ὅ,τι εἶμαι  
 εἰς διάστημα πολλῶν ἐβδομάδων  
 ὁποῖαν νὰ σὲ περιγράψω δὲν εἶναι  
 ἦσαν τινὲς αἰτίαι τῆς τοιαύτης ἀν  
 λογοι μὲ τὴν δυσθυμίαν τῆς ψυχῆς  
 ἀφ' οὗ αἰσθάνομαι καλλιώτερον, καὶ  
 ἐπιστολὴν σου εἰς χεῖρας, φοβούμενος  
 ἡ δυσθυμία. Ἄρχομαι λοιπὸν ἀπὸ  
 προφθάσω καὶ νὰ δώσω τὴν ἐπιστο

Τὴν κατάρατον δεισιδαιμονίαν, φ  
 κατάστασιν τῆς πολιτικῆς κοινωνίας  
 ἀπαιδεύτους ὡς χαλινὸν, ὃ ὁποῖος  
 χαλινωμένους, ἀλλὰ δίδει μικρὰν ἀ  
 ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν ἀνιλεῶ  
 στην ἀπὸ τὰ ἀπαίδευτα θηρία ταῦ  
 τα. Ἐκ δυστυχίας ὁ χαλινὸς τῶν νό  
 μου, ἄς ἦσαι βέβαιος· καὶ τοιαύτη  
 τῶν παλαιῶν φιλοσόφων. Ἐχομεν ἐ  
 ρους, τῶν ὁποίων τὰ ἄθλα εἶναι πο  
 ρώθησαν ἀπὸ τὴν δεισιδαιμονίαν·  
 Ἡ δεισιδαιμονία εἶναι καὶ αὕτη ἐν  
 ἄλλο μέρος καὶ τὸ νὰ στοχάζεται  
 πράττη ὅσα ῥητῶς οἱ νόμοι δὲν ἐμ  
 ἐμποδιζόμενα, ἂν ἔχη τὸν τρόπον τῆ  
 ἀπατήσῃ τοὺς νόμους, εἶναι καὶ τ  
 κακῶν προκειμένων, πρέπει, μὲ φαί  
 τὴν δεισιδαιμονίαν ἀπὸ τῶν ἀπαιδε



Εόλους, Μ' ἐπαρηγόρησεν ὀλίγον ἢ  
διὰ τὰ σχολεῖα τῶν Ἰωαννίνων, τὰ  
μανθάνω ὅτι εἶναι δύο. Δέν ἦτον τρ  
σωσι καὶ τὸν ζῆλον καὶ τὰς χρημα  
κάμωσιν ἐν καὶ ἰσχυρόν; Δηλαδή  
τῶν ὁποίων ὅμως ἕκαστος νὰ ἔχη ἐ  
στὸν τῶν ἄλλων.

Ὁ Σ. Π. ἔφυγε μὲ μεγάλην ἔπει  
ἐκυνηγεῖτο ἀπὸ δώδεκα λεγεῶνας δα

Τί θέλω εἰπεῖν ἂν ἀκούσω ὅτι  
φίλτατε ὅτι ἔκαμες ἔργον φρονιμῶ  
μίαν θαυμαστήν καὶ ὄντως Sentim  
νίου τοῦ Τυανέως, ἀλλὰ μήτε φιλό  
νὰ τὸν ἐξετάσω. Μὴ λησμονήσης νὰ  
χαρωτὰ τοῦ γάμου· τὸ γλυκύτερο  
μὴ λησμονήσης τὸν γάμον, ἀλλὰ νὰ  
ἔβαλες εἰς τὸν νοῦν σου. Εἶναι, φί  
ἀγαμος βίος· καὶ ὁ φρόνιμος καὶ χ  
χρέος, καθὼς ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς γο  
βίου, οὕτω νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς ἄλ  
λημα καὶ δόγμα τῆς φύσεως.

Ἄμποτε ὅσοι δίδουσι τοιούτους κ  
ἀλλέως ἠρκανίσθη ἢ γλῶσσα, ἢ ὅπ  
δυνατὸν εἶναι νὰ καλλωπισθῇ, ἂν ἐ  
σμένους. Τοιούτους ὀνομάζω, ὅσοι  
τοῦ καλοῦ, ἔχουσι καὶ ἰκανὴν εἶδη  
καὶ πολλῶν ἄλλων γλωσσῶν (ἐν π  
πρὸς τούτοις ἔκαμαν καὶ μελέτην ὁ  
σαν μὲ σκέψιν τὰς ἀνωμαλίας ὅλας τ  
τῶν τοιοῦτων ἀνωμαλιῶν. Πῶς θέλ  
ἰατρὸς, ὅταν δέν ἐξεύρῃ μήτε τὴν αἰ  
πόπον εἰς τὸν ὁποῖον προσκαθέζεται

Φκιάνω. ἡ ἄγνοια (πρᾶγμα δὲ  
αἰτία!) τῆς παραγωγῆς τοῦ ῥήμα-  
τοιούτου (Φκ) ἄξιον Λυβικῶν αὐτῶν  
Εὐθειάζω ἀπὸ τὸ Εὐθεΐα, καθὼς  
ἀπὸ τὸ ἑταιρεία τὸ ἑτεριάζω (κα-  
χρεία τὸ χρειάζομαι κ. τ. λ.

Τὰ σύνθετα τῶν οὐδετέρων ὄν-  
πλεῖστον λήγουσιν εἰς ης· ἀλλ' ὅχι  
ἐξαιρέσεις, οἷον Ἐκμελής καὶ Ἐκμ-  
Φανερομισῆς. Εἰς τὸν Ἰππυκράτην  
τοῦ Ἀκροπαθῆς, εἰς τὸν Ὀμηρον  
διάλυσις τοῦ Εὐτειχος κατὰ τὸ Ἀ-  
Εὐτειχῆς.

Μ' ἔγραψες δὲν ἐνθυμοῦμαι πότε  
ἤγουν τὰ Γραικισὶ γραφόμενα, σὲ π-  
ἄλλην παρατήρησιν, τὴν ὁποίαν  
διαφόρους προκηρύξεις, ὅσας μ' ἔστι  
ρὸν ἀλλαχόθεν, καὶ τινὰς ἐπιστο-  
τοιαῦτα, φίλε μου, συγγραμμάτια  
συγκαταριθμήσω, τὰ πραοίμια τῶν  
καὶ τὰς ἀφιερώσεις ἢ προσφωνήσε-  
νον κατὰ τὸ λεκτικὸν ἢ φραστικὸν  
ἀλλὰ τὸ χειρότερον, καὶ κατ' αὐτὸ  
εἶναι συμπεπλεγμέναι μὲ τόσην ἀνα-  
ἀλογίαν, ὥστε ὄχι ἀηδίαν, ἀλλὰ θά-  
ξενήσωσι. Πόθεν τοῦτο; ὄχι βέβ-  
αὐτὴν ἐκείνην αἰτίαν καὶ πηγὴν, ὅτι  
ἁμαρτήματα τοῦ λεκτικοῦ μέρους·  
τὴν πολλὰ μικρὰν πεῖραν τῷ Ἑλλ-  
τούτων τὴν γλῶσσαν μᾶς συμβουλεύου  
ἀπὸ τὰ σχολεῖα! Τόσον, φίλε μου, ταρα-  
τύχη μὲ καταδικάζει νὰ ἀναγινώσκω

καιρος, τὸ σημαῖνον τὸ Κενὸς πρέπει  
 μὲ δίφθογγον, ἤγουν εἶναι σύνθετον ἄ

Τῆς καταχρηστικῆς ταύτης σημα  
 ται ὅτι ἔγινεν ἡ κατάχρησις τοῦ Εὐκ  
 ἣτις ἤρχισεν ἀπὸ τὸν χρόνον τοῦ Π  
 κατακρίνει ὡς ἀλλότριον τῆς Ἀττικῆς  
 (σελ. 50) « Εὐκαιρεῖν, οὐ λεκτέον, ὁ

Τὸ Σχολάζω εἰς τοὺς παλαιούς εἶ  
 τὸ παραδοξότερον ἐναντίαν. Μὲ  
 Καταγίνομαι εἰς τι· μὲ τὴν γενικὴν  
 μὲ τὴν πρόθεσιν ἀπὸ, ἐσήμαινε τ  
 εἰς τι. Τῆς ἀντιφάσεως ἡ αἰτία ἦτ  
 πράγματος ἢ φύσις : δὲν παύει τις  
 σχολάζη εἰς τίποτε, παρὰ μεταφέρε  
 λήν του εἰς ἄλλο πρᾶγμα· μήτε κα  
 τι, χωρὶς νὰ παύῃ νὰ καταγίνεται εἰ  
 φανῆς σημασία ἐπέρασεν εἰς τὸ Vac  
 κατὰ λέξιν σημαίνει τὸ Σχολάζω. Ση  
 θῶς καὶ εἰς τοὺς παλαιούς, καὶ τὸ  
 τὸ παύω νὰ καταγίνωμαι εἰς τι.  
 ὀνομάζομεν Σχολεῖον, τὸ Φροντιστ  
 εἰς αὐτὸ τὰ παιδία εἰς τὰ μαθήματ  
 γομεν « ἐσχόλασαν τὰ παιδία » ἤγ  
 νωνται εἰς τὰ μαθήματα, καὶ Σχολ  
 ρας δηλαδὴ, ὅποτε γίνεται ἡ τοιαύτ  
 λαις, καὶ Γαλλιστὶ Vacances (ἀπὸ τ  
 ὅστις σχολάζει ἀπὸ τινος, ἤγουν πα  
 ἔμπορεῖ κατὰ μεταφορὰν νὰ ὀνομα  
 πρᾶγμα. Ἐὰν λοιπὸν ὁ Σχολάζων  
 καιρος ἀκολουθῶς δύναται νὰ σημ  
 Σχολάζων ἐσήμαινε τὸν Κενὸν, φαίνε  
 Δατίνων παράγωγον τοῦ Vacō, καὶ ο

τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν, τὸ εὖκα  
τὸ εὖ καὶ τὸ καιρὸς καὶ ὅτι σημα  
ὡς τὸ « δὲν εἶμαι τώρα εὖκαιρος, κ  
» καιρος πίθος » καὶ « εὖκαιρα » ἤγου  
εἶναι ὅσα ἐμωρολόγησα περὶ τοῦ εὖ

Περὶ τῶν λοιπῶν φίλε μου Ἀλέξ  
τι τώρα δὲν εὖκαιρῶ, ἢ δὲν σχολά

Καὶ πρὸς τί ταῦτα (à quel pro  
κατὰ τῶν Γραμματικῶν; Ἡ ἀγγε  
συγγραφέων μ' ἐφάνη ὅτι ἐζήτει νὰ  
λειαν ἤθελαν προξενήσειν εἰς τὸ γέ  
εὐμεθόδως. Ἐντεῦθεν ἐξεκυλίσθην εἰς  
ραδόσεως, ἐντεῦθεν εἰς τὰς γραμμα  
ἀναγκαίαν ἀναμόρφωσιν καὶ τῶν γρα  
ραδόσεως, εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς δι  
παραβολῆς τῆς κοινῆς γλώσσης μὲ  
μανθάνεται αὕτη μὲ περισσοτέραν εὐ  
καὶ νὰ λαλῆται ἐκείνη μὲ περισσοτεραν  
ἀξιόλογον νὰ μὴ καταγεμισθῇ μὲ Ἰταλι  
Ἐντεῦθεν εἰς τὸν ἐπικρατοῦντα Μακ  
πολλά· ἀλλ' ὅμως ἐλπίζω ὅτι θέλεις ε  
ἀδολεσχίαν καὶ τινὰ νεοφανῆ καὶ μέχρ  
τὰ περὶ μακαρονισμοῦ μάλιστα θέλει

Τὸ Ζαβὸς, φίλε, εἶναι μία ἀπ' ἐκείν  
ὁποίων ἐπέχω, μ' ὅλον ὅτι ἐσημείωσα  
της εἰς τὸ λεξικόν μου τὸ Γραικιταλι  
μνω συμμέτοχον ὅχι τῆς γνώμης ἀλλ  
Τὰ κοινὰ λεξικά τὸ δίδουν ὡς συνών  
εἰς ταύτην τὴν σημασίαν τὸ μεταχειρ  
τόκριτος, ὁ Ὀμηρος τῆς χυδαϊκῆς φιλο  
δὲν μ' ἀπατά ὅμως, νομίζω νὰ τὸ ἦκ

σαφής καὶ ἀναντιρρήτως καθαρὰ ἐξι-  
μίζω νὰ ᾔηται ἡ Φούχτα καὶ τὸ Φο

Εἶναι, φίλε μου, πράγμα πολλῆς  
το. Λέγει εἰς τὴν Ἀπολογία του ὁ  
ναῖα δὲν κατεχωρίσθη ὡς ἅγιος) Σ  
νῶν ἐκεῖνο τὸ τέλος τῆς ζωῆς, τὸ ὅ  
τοῦ ἀποθανόντος εἰς τοὺς φίλους, Τ  
ἐμποιοῦσα τοῦ τελευτῶντος τοῖς φίλο  
regrets aux amis du défunt) Σὲ φαίν  
μ' αὐτόν· οὔτε πόθος, οὔτε λόγος οὔ

Δὲν εἶναι καὶ τοῦτο παράδοξον νὰ  
εἰς τῶν σοφωτάτων τί ἐννοεῖ ὁ Ἡλιό  
ὄνομα Νεῖλος; (σελ. 381) σημαίνει  
365, καὶ διὰ τί δὲν τὸ ἐξήγησα ε  
ἀπεκρίθην ὅτι δὲν ἔκαμα περὶ τούτο  
μιζον γνωστὸν εἰς ὅλους τὸν λογαρι

N—50

E— 5

I—10

A—30

O—70

Σ—200 365.

Θέλουσιν ἐμβῆναι τὸ θέλεις ὑπὲρ  
τὸν ὑποπτεύεσαι τοιοῦτον. Δὲν εἶναι  
βαρὸς ἀποκοπή καὶ αὐτὸ καὶ τὰ τοι  
Τὸ γένος ἤρχισε νὰ σχηματίζῃ τοὺς  
συνταγμένον μὲ τὸ ἀπαρέμφατον· τοῦ  
ρίσκονται, ἀλλὰ σπανίως, παραδεί  
λαιούς. τοῦτο δὲν ἦτον τόσον κακὸν,  
μέλλοντος ἔχει καὶ βουλευτικὴν ση  
τὴν φράσιν « Ταῦτα δεῖ ποιεῖν τοῦ  
τοὺς βουλομένους σώζεσθαι. Ἐπειτα

(διὰ νὰ μὴ μακρολογῶ) τὸ « Ἄν »  
 τῆς κριτικοὶ κανόνες εἰσὶν ὅτι  
 τὸ παρὸν τὰ συγγράμματα τοῦ Μ  
 σχεδὸν βέβαιος, ὅτι ἔλεγεν εἰς τὸ Γα  
 Ὁ μεταφραστὴς μετεγλώττισε κατὰ  
 διὰ τῆς ΕΠΙ, τὴν ὁποίαν καὶ σημα  
 οἱ Ἕλληνες, καὶ οἱ παλαιοὶ καὶ οἱ νέο  
 σιν μεταχειρίζονται τὴν ΠΕΡΙ καὶ  
 ἴσως ποτὲ ὅταν ἡ σύνταξις ἦναι μ  
 ὕλη ταύτη· ἐκτὸς τούτων καὶ αὐτ  
 Κελτισμός· εἰς ἡτὸν ἔργον μου ἡ με  
 οἱ περὶ τούτου κανόνες, ἢ οἱ  
 ταύτης κανόνες, ἢ οἱ περὶ τοῦ  
 κανόνες. Τοῦτο τὸ τελευταῖον εἶναι  
 μετάφρασις· ἀλλ' ὅμως δικαιολογεῖτο  
 γούμενον « Τὸ ὁποῖον (βιβλίον) πρέπει

Προσεκάλεσα τὸν βιβλιοθηκ  
 τὸν κόσμον κ. τ. λ. Κελτισμός τὸ  
 νité). Διὰ τί ὄχι Παρεκάλεσα; Μήτε  
 εἶναι τόσον δόκιμον· καταλληλότερον  
 ἡμετέραν γλῶσσαν τὸ βιβλιοφύλαξ,  
 γνωστὰ Χαρτοφύλαξ καὶ Σκευοφύλαξ  
 μετεχειρίσθη ὁ Φώτιος εἰς μίαν ἀπὸ  
 συγχωρημένον καὶ εἰς ἡμᾶς, πλὴν εἰς  
 ἔγραφεν ἐκεῖνος, Βιβλοθηκάριος. πρῶτο  
 « δι' ὀλίγων γινόμενον μάτην διὰ πολλὰ  
 δι' ἄλλον ἀξιολογώτερον κανόνα, τὸν ὅτι  
 τῶν γλωσσῶν θεωρία, τοῦτον: « Ὅταν  
 » εἰς τὴν γλῶσσαν, τὸ ὄνομα πρέπει  
 » τως, παρεκτὸς ἂν ἦναι κακοβαπτισμ.

Τὸ ἄλλο δὲ, τοῦ ὁποίου τὴν θεραπείαν  
 οἱ Ἕλληνισμοί. Περὶ τούτου δὲν ἔπρεπε

λοιπὸν λέγωμεν δι' ἀπαρεμφάτου  
 Θέλει γράψειν, καὶ ἤθελε  
 λέγωμεν, Θέλει εἶσθαι, καὶ ἤθε  
 χε καλὰ ὅτι τὸ Εἶσθαι εἶναι ἀ  
 τοὺς χυδαίους, ὅχι ὅμως χυδαϊκῶ  
 ρόντιον ἔχει κἂν ποτε καὶ γνῶσιν  
 γεῖται εἰς τὴν ἀναλογίαν. Ἐπειδὴ  
 Εἶμί, Εἶ, εἰς τὸ Εἶμαι, Εἶσθα  
 τὸ εἰς Εἶμεθα, Εἶσθε, τατὰ τὸν  
 Κεῖσαι, Κεῖται, Κεῖνται, ἐσυ  
 ἀπαρέμφατον ἔπρεπε νὰ ᾔηται Εἶσθα  
 τούτου ἔφθασεν ἡ γνῶσις του. Ἐὰν  
 Εἶται (ἐτί), καὶ Εἶνται (εἰσί), κα  
 ται, βέβαια τὸ ὑπαρκτικὸν τῆς κρι  
 ἀτυγκρίτως ὀμκλώτερον, ἀπὸ τὸ ὑπ

Βλέπεις, φίλε, εἰς ποίας μακρολο  
 κάζομαι νὰ ἐμβαίνω;

. . . . . Ἐγὼ δ'

Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα . . . . .

ἡ ὁποία μ' ἔκαμε φίλον ἀνδρὸς ἰκαν  
 λογίας, καὶ νὰ συγχωρῇ, διὰ τὴν π  
 ἀκριθείας. Τοιαῦται διατριβαί, φίλε,  
 ποίαν ὠφελείας ἐλπίδα, χρειάζονται  
 ἰδικήν μου. Δὲν λέγω ὅτι εἶμαι πα  
 τῶν τοιούτων κρίσεως (μακρὰν ἀπ'  
 μετριοφροσύνη!) ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα,  
 τὴν διόρθωσιν χυδαῖσθείσης γλώσσ  
 ὁποῖον μόλις ἤθελεν ἐξαρκέσειν πολ  
 νιος σκέψις καὶ κρίσις.

Εἰς αὐτὴν τὴν παλαιάν σου ἐπι  
 περὶ τοῦ Βενιαμίν. Μεγίστην χάριν τ  
 διώκτας, ὅτι δὲν ἠθέλησαν νὰ προ

Πρὸς τὸν Κύριον Ἰω  
εἰς Λονδῖνον,

*Φίλε Πολίτα,*

Ἀποκρίνομαι εἰς δύο μερικὰς ἐπὶ  
14 Ἰουνίου, καὶ τρίτην ἄλλην κοινω-  
(τὸν ὁποῖον ἀσπάζομαι) 20 Μαΐου.

Περὶ τῶν λαμπρῶν νικῶν τῆς  
ἐκοινωνήσας, καὶ ὅσας ἐγὼ μαθὼν  
τὸν φίλον Μαῦρον νὰ σὲ κοινωνή-  
εἶπω ἂν ἐχάρην, οὐδὲ νὰ σ' ἐρωτή-  
νῃ χαρὰ νὰ στεφανωθῇ μὲ τὴν ἀν-  
τονομίαν! διότι (νὰ σὲ εἶπω τὴν  
πρὸ πολλοῦ νὰ φοβοῦμαι τὴν ἐπιστο-  
ῖν Ἑλλάδα, ἐνοχλοῦμαι ὅμως ἀπὸ τὸν  
κοι εἰς τὴν Ἑλλάδα, τόσον πλειό-  
τοι Τούρκοι, οἱ ἐκκλησιαζόμενοι ἐ-  
καὶ ἀκούοντες τὸ Εὐαγγέλιον, εἶναι  
τούς ἀκροατὰς τοῦ ναμαζίου Τούρκ-  
νησις, καὶ ἐξαιρέτως ὁ σεβάσμιος  
καὶ ἀγρυπνεῖ, νὰ μὴν ἰσχύσωσιν οἱ  
σμοῦ. Τὸ ἰσχυρότερον μέσον ν' ἀπο-  
ῆ γρήγορος ἐξάπλωσις τῆς παιδεί-  
πόλυτος ἐξουσία τοῦ τύπου. Ὄταν  
ἐξαιρῶ τὴν συκοφαντίαν καὶ τὴν δυ-  
εἶναι δίκαιον νὰ κολάζωνται ἀπὸ  
γράφοι· ἀλλὰ παρεκτὸς τούτων, π-  
νὰ ἀνακρίνωσι τὴν διαγωγὴν τῶν  
πολιτευομένων, ἤγουν ἐκείνων, ὅσοι  
τι ὑπουργήμα τὴν πολιτείαν. Ἄν



Ἡ ἐπιθυμία τῆς χήρας εἶναι (λέγει καθένα 150 φρ., ναύτας ἀπλοῦς ἀρχοῦς) οἱ ὅποιοι κριθῶσιν ὅτι ἐφάπαξ προσκόλλησιν τῶν ἐμπρηστηρίων (τὴν μίαν τῆς λοιπὸν ἔγραψα κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν πρὸς τὸν σεβάσμιον Πρόεδρον 300 φρ. διὰ τοῦ ἐν Μασσαλίας κ. κ. παρακαλῶν τὴν σεβασμιότητά τοῦ) τὴν μίαν τῆς γενναίας χήρας. Συλλογιζομένη τὸν περίφημον εἰς τὴν προσκολλημένην Κανάρην, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι οὐδεὶς ἀνταμείψει τὸν Κανάρην, ὡς εἶναι ἀπαρακαλῶ σε, μὴν ἀμελήσης νὰ δὲς τὸν σεβάσμιον Πρόεδρον. Ὁ Κανάρης ὡς φοβερός πυρπολητὴς τῶν τυροπαρασκευαστῶν τὸ ἐντιμότερον δι' αὐτὸν, ὡς ἀφιλοτιμῶν νὰ ζήσης!

Σ' εὐχομαι ἀπὸ ψυχῆς εὐδαιμονίας ὅτι μόνοι οἱ ἄδολοὶ ἐρασταὶ κτῶσι!

*Φίλε Πολίτα,*

Ὁ φίλος Κοντόσταυλος μ' ἔφερε σου, καὶ ἀνεχώρησε τὴν 3 τοῦ περὶ δύο μου ἐπιστολάς πρὸς τὸν σεβασμιότατον τελεστικὸν συνεδρίον τὴν μίαν (τὴν ἄλλην ὄχι ὄλους) καὶ τῶν κυβερνητῶν καὶ τὴν ἄλλην μικρὰν ἰδιαιτέρως πρὸς αὐτὸν ἀφίνουσαν τὴν ἐξουσίαν εἰς αὐτὸν μακρὰν, ὅπως τὸν διδάξωσιν αἱ πρὸς τὸν Κοντόσταυλον. Ἡ ἐκλογή

σαν τὴν ζήτησίν σου περὶ σφραγίδος  
 εἰς τὸ μέσον τὴν δικαιοσύνην μετὰ  
 τὸν γύρον τί νὰ γράψωμεν; Εἶναι  
 λόγια ταῦτα, « Οὐχ οἷόν τε ἄνευ δ  
 » γενέσθαι » ἀλλ' εἶναι πολλὰ μακρ  
 γίδος. Ἄλλο συντομώτερον τοῦ αὐτο  
 » καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα ἀρετὴ σοφία ἐστὶ  
 μακρὸν, βάλε τὴν Ἑλληνικὴν παροιμίαν  
 εἰς τὸν Πλάτωνα καὶ εἰς τὸν Ἀριστο  
 ΤΗΣ. Μὲ φιλότητα σᾶς ἀσπάζομαι

---

ΤΕΛΟΣ

Ὁ Ἐντιμώτατος Κύριος Λάζαρος Κ

Ὁ Ἐντιμώτατος Κύριος Χριστόδουλος

Ἀθανάσιος

Μηχαήλ

Κωνστατίν

Ἰω. Στάμ

Ἀθανάσιος

Δημήτριος

Ἰω. Λέσβ

Δημ. Χαλ

Σκαρλάτο

Μηχαήλ

Λεωνῆς Τ

Δημήτριος

Σταῦρος

Ἐμμανουήλ

Δημήτριος

Ὁ μικρὸς Λουίτζης Μπογδάν

Οἱ ἐντιμώτατοι Διαμάντης καὶ Μη

Ὁ Πανοσιώτατος Διονύσιος Ἅγιο Ἰω

Ὁ λογιώτατος Ἀναστάσης Φιλίτης.

Ὁ εὐγενέστατος Ἄρχων Κλωτσάρης

Ὁ ἐντιμώτατος Κωνστ. Δοῖνος.

Ἀλέξιος Χ

Ἰω. Μανό

Παρασκευ

Δημητσο

Γεώργιος

Οἱ ἐντιμώτατοι Κύριος Γεώργιος καὶ

Ὁ ἐντιμώτατοι Κύριος Κυριάκος Π.

Ἰω. Πάγκ

Πέτρος Ἀ

Δ. Τάκης	1	Σ.
Γ. Σπανιολάκης	1	Α.
Α. Γλαράκης	1	Ι.
Ε. Α. Σῆμος	1	Χ.
Σ. Δάρας	1	Μ.
Κ. Μαργαρίτης	1	Κ.
Αθ. Ματζούνης	1	ΐω.
Θ. Στεφανόπουλος	1	Α.
Φ. Μιμῆς	1	Α.
Μ. Βάρλαμ	1	Ν.
Σ. Βάρβουγλους	1	Γ.
Ε. Ν. Δουριώτης	1	Γ.
Θ. Σχινᾶς	1	Σ.
ΐω. Βιζούλας	1	Ν.
ΐω. Σοῦτζος	1	Σ.
Μ. Σοῦτζος	1	ΐω.
Ν. Θεογάρης	1	Χ.
ΐω. Βοῦρος	1	Δ.
Σ. Ἀντωνιάδης	1	Σ.
Γ. Χρυσίδης	1	ΐω.
Ϊ. Χρύσανθος	1	ΐω.
Κ. Ν. Πλέσος	1	Ν.
Χ. Χριστόπουλος	1	Α.
Δ. Σκουζές	1	Άγ.
Ήλίας Καλαμογδάτης	1	Σ.
Ν. Σκουῖφος	1	Α.
Σ. Σπηλιωτάκης	1	Μ.
Ρ. Δημάρατος	1	ΐω.
Ύπάτιος Δράκος	1	Π.
Δ. Βνοβίτζης	1	Α.
Μ. Λιανοσταφίδας	1	Δ.
ΐω. Χωρεπισκοπίδης	1	Ν.
Γ. Δούκας	1	Α.
Κ. Ολλανδός	1	Θ.
Μ. Ε. Γεωργιάδης	1	ΐω.
Αθ. Λεονάρδου	1	Μ.
Φώτιος Τεφαρίκης	1	Σ.

Διονύσιος Ὁ Πύρρος	1	Σ. Κ.
Λουκάς Πύρρος	1	Α. Ι.
Α. Μ. Ἀποστολίδης	1	Ν. Β.
Ἰω. Καλογερόπουλος	1	Δ. Ι.
Εὐφροσύνη Ρουσσοπούλου	1	Π. Ι.
Ταρσίτζα Ρουσσοπούλου	1	Α. Δ.
Ν. Γρυπάρης	1	Ν. Ι.
Α. Γ. Δουρούτης	1	Π. Ι.
Κ. Δεβίδης	1	Δαμ.
Ε. Κ. Κατακουζηνή	1	Γ. Δ.
Μ. Ποτλῆς	1	Γ. Π.
Κίτζος Τζαβέλας	1	Δ. Σ.
Ὀνούφριος Ἀποστολίδης	1	Π. Ο.
Γεράσιμος Ἰδρας	1	Πέτ.
Ἡλίας Δωίλας	1	Π.
Π. Ι. Κλάδος	1	Π. Ι.
Ν. Φωτίλας	1	Κ.
Σ. Κρῖνος	1	Στα.
Φίλιππος Ἰωάννου	1	Δ. Δ.
Γ. Χρυσοβέργης	1	Γ. Ι.
Γ. Νοταράς	1	Ν. Σ.
Χιλ. Διδάσκαλος	1	Σκα.
Ἰωάννης Ἀγαθίδης	1	Παν.
Π. Στροῦμπος	1	Ἄρν.
Α. Καραβέλας	1	Κ.
Σ. Δ. Ἀγέλαστος	1	Δ.
Ἰω. Ν. Ταμπακόπουλος	1	Στα.
Α. Διαμαντόπουλος	1	Ν.
Γ. Νικολαΐδης Σμυρναῖος	1	Δ.
Γρηγόριος Β. Ἀριστεύς	1	Ἰω.
Ν. Καλλισπέρης	1	Α.
Κ. Τζακανίκας	1	Κ.
Ἰω. Α. Σπηλιωτάκης	1	Ζήσ.
Κ. Λιβερόπουλος Πρωτοσύγ.	1	Ἰω.
Ἰω. Κοτζᾶς	1	Προ.
Κ. Σχινᾶς	1	Ἰσοῦ.
Ν. Γ. Δουρούτη	1	Π. Ι.

Σπύρος Μήλιος	1	Α. Μ
Α. Ζ. Μέσερ	1	Σ. Ζ
Σ. Ίω. Ράλλης	1	Β. Γ
Εύ. Πετροκόκκινος	1	Κ. Α
Β. Φρούραρχος	1	Π. Ρ
Ίω. Πάγκαλος	1	Α. Μ

## ΣΥΡΑΣ

Ί. Ν. Βαλέττας	1	Α. Ι
Ζ. Ζ. Κορωνιός	1	Ίω. Αγγε
		Έμ.

## ΤΩΝ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ

Σελ. 6, στ. 11. γράφει διδάσκαλον. — αὐτ. στ. 13. γρ. χρείας. — αὐτ. στ. 14. γρ. Γαλλοί. — σελ. 38, στ. 22. γρ. αὐτοκράτορος. — σελ. 36, στ. 13. γρ. ἀγνοῖς. — σελ. 82, στ. 8. γρ. νῆγουεϋκ. — σελ. 92, στ. 28. γρ. que. — σελ. 110, στ. 8. γρ. Βασιλείου. — σελ. 183, στ. 9. γρ. Colons.



ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ



007000024957





θέλει νὰ ὑπογράφωνται πλὴν ἡ  
 ὑπηκόου. Δὲν ἐνθυμοῦμαι λέγω,  
 τοῦτο καὶ φιλόανθρωπον ἔργον τῆς  
 μὴ τὸ λογαριάσης διὰ τρίτον νὲς  
 τὸ ἐξῆς.

Κατήργησεν (ὡς λέγουσιν αἱ  
 ὅλα σχεδὸν τὰ μοναστήρια, μὴν ἀ  
 Αὐτὰ ἦσαν πλουσιώτατα καὶ προ  
 πολλήν, ἀλλὰ μὲ χιλιάδας γεωργῶ  
 σαν ἀπὸ τοὺς κατὰ καιρὸν βασιλεύ  
 σίας εἰς τοὺς καλογήρους σκλάβοι,  
 ποίους τὰ νῦν ἠλευθέρωσεν ἡ Ἄνασσα  
 καιρὸν μὲ αὐτὸν τὸν δίκαιον τρόπο  
 τεύματός της. Διότι ὄντες, καθὼς  
 καλογήρων, δὲν εἶχαν τὴν ἄδειαν

ἔχω καὶ τέταρτον νέον· ἀλλὰ τ  
 νὰ τὸ χωρήσῃ· ὅθεν τὸ ἀφίνω εἰς ἄλ

Ἄς ἔχω τυχρινὴν ἀπόκρισιν· δὲ  
 αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον· « εἰ ἀλλάξετα  
 καὶ ἡ λογιότης σου θέλεις ἀφήσειν  
 ἔπειτα μήτε δίκαιον ἔχω πλέον ν  
 ἐμιμήθην καὶ ἐγώ. Εὐδαιμόνει!

Ἡ ἐπιστολὴ ἔμεινεν μέχρι σήμερ  
 ψω ὁμοῦ καὶ τὰς θέσεις μου πρὸς  
 ἀδελφὲ, μὲ ἀναγγέλλουν, ὅτι οἱ δ  
 θῶσιν, εἰς ὁποίους οἴκους ὑπάγωσιν  
 τὴν θέσιν μου. Εἶναι συνήθεια τῶ  
 μετὰ τὸ γεῦμα, νὰ ὑπάγῃ ὁ μαθ  
 τῶν διδασκάλων κατ' οἶκον, διὰ  
 τὸν κόπον τῆς διαλέξεως. Αὕτη εἶν  
 κη. Ἀφ' οὗ λοιπὸν σὲ ἔγραψα τὴν ἀ  
 Περουκιέρην μου, διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν

ἓνα φιλόανθρωπον ἄνδρα, τὸν Δόμιν  
 ὄλα τὰ μέσα διὰ νὰ διασκεδάσω τὴν  
 εὐεργεσία, τὸ ταξείδιον εἰς Ὀλλανδία  
 πους σοφοὺς, καὶ ἀπορρίψας τὸν ζυ  
 τικῶν, ἤρχισα νὰ σπουδάζω τοὺς Ἑλλ  
 δον παντάπασι διάφορον. Ἡ ὁποία μέθ  
 μαντεύσω πολλὰ δυσνόητα τῶν προγο  
 θελα νοήσειν ποτέ, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ  
 τοῦ παχυτάτου αὐτοῦ σχολιαστοῦ Ν  
 σω καὶ τὴν μητρικὴν μου διάλεκτον  
 τὴν ὁποίαν ἔχει πρὸς τὴν αὐτῆς μη  
 τάρτη εὐεργεσία· ἐπειδὴ ἰσχυρογνω  
 κὴ δεύτερον εἰς τὴν Εὐρώπην, νὰ εὕρω  
 ἑτοίμους εἰς τὸ νὰ μὲ βοηθήσωσι. Πέμ  
 φίλον ἀκάματον, ἕτοιμον εἰς ὑπηρεσία  
 ἔνθεν καὶ κεῖθεν δι' ἐμέ, ἀκούραστον νὰ  
 λῶν· καὶ αὐτὸς ὁ φίλος εἶναι ὁ Πρωτο  
 ἀδελφὴ μου καὶ φίλε, ἂν καμμίαν φορῶ  
 χω, μὴ μὲ νομίσης ἀχάριστον· ἐξεύρω  
 νας δι' ἐμέ· εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀφίνεις  
 ὑποθέσεις, διὰ νὰ θεωρήσης τὰς ἰδικὰς  
 ὑπόχρεως. Ἑκτη εὐεργεσία. . . . ἀλ  
 καταριθμήσω τὰς εὐεργεσίας τοῦ θε

. . . . .  
 Σὲ ἐζάλισα, ἃς ἔχω συγχώρησιν !  
 μου εἶναι χαρὰ σου, καὶ ὅτι δὲν ἤθε  
 βλεπες Αὐτοκράτορα τῆς Κίνας. Ἐρ

Φίλε μου Πρωτοψάλτα

Κυριακῇ ἑσπέρας γράφω· καὶ ἀγκα

ρατος καὶ ἀκατασκεύαστος. »), ἀλλ' Παρισίους ἐννέα λέγας γαλλικὰς εἰς δὲ ταχύτητος, μὲ τὴν ὁποίαν οὐδ' αὐτὴ δύναται νὰ συγκριθῆ. Ἡ ἀπροσδόκητη φη εἰς τοὺς Κώδικας τῆς Ἀκαδημίας βασιλείας, καὶ ἐδόθη εἰς ὅλην τὴν τῶν Μονάρχου ὁ εὐρετῆς μὲ δωρήματα τῆς εὐγενείας. Δὲν ἔμεινεν ἄλλο παρὰ πηδαλιουχῆται ἢ σφαῖρα, καὶ θέλει ὁ ἀναβάτης, καθὼς εἰς τὴν θύρα τότε θέλουν πλέειν οἱ ἄνθρωποι ἐν τῇ λάσσης. Τὴν δευτέραν ταύτην εὐρεσίαν ἀδύνατον· ἄλλοι τὴν νομίζουσι δυνατὴν ὡς τόσον ἢ Ἀκαδημία τοῦ Λουγδούνου ἔχει τριακόντα τετρακόσια οἱ ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελον πηδαλιουχῆ αὐτὰ τὰ νεοφανῆ ἐναέριον.

Ὁ κύριος Κάρολος ἀναφέρει, ὅτι ὁ ἕως εὐρισκόμενος, ἠσθάνθη τοσοῦτον ἀπὸ τὰς χεῖράς του ὁ κάλαμος, τὸ σημεῖόνη τὰς μετεωρολογικὰς παρατηρήσεις ἢ εὐρεσις αὕτη εἰς πολλὰ γελοιώδη καὶ πολλὰ χωρία, ὅπου κατέβαιναν αἱ σφοδραὶ τοιοῦτοι (ἄνθρωποι ἄγροικοὶ καὶ μηδὲν ἀρχὰς τοῦ τοιούτου) τοιούτους ὑπερμυνοῦντας κατὰ τῆς κεφαλῆς των, καὶ δὲ πονηρῶν, ἐντρομοὶ καὶ καταπεπληγμένοι, ὡς ὑπὸ δαιμόνων ἐλαυνόμενοι. Καὶ μὴν ἐκπλαγῆς, ἂν μὲ ἴδης καμμίαν σφαῖρα εἰς τὸ δῶμα σου. Πολλοὶ πρὸς γένους ἠθέλησαν νὰ ἀναβῶσιν, ἀλλὰ ἄλλοι δὲ διὰ τὸν ἐνδεχόμενον κίνδυνον προσδοκῶσιν ἐξ αὐτῆς τῆς εὐρέτεως

στεϊάν και τὴν ὑπεροψίαν τῶν ὑπὲρ  
 . . . . ἀλλὰ τί νὰ κάμω; χάρτην  
 Καλὴν ἡμέραν!

Αὐτὸς, αὐθέντα μου και λογιώτατα  
 ματουργεῖ. Ἄγρυπνος εἰς τὴν κυβέρνῃ  
 ἐκβάλλει καθημέραν νέα ψηφίσματα,  
 ὑπηκόων του. Ἐνα ἀπὸ τὰ νέα ψηφίσι  
 Κριτηρίων, και περὶ Κρίσεων, τίνι τῶν  
 εἰς τὸ ἐξῆς, διὰ νὰ μὴ γίνεταὶ ὁ λαὸς  
 ποληψίας τῶν Κριτῶν και τῆς ἀπληρο-

Ἄλλο ψήφισμα καταργεῖ τὸν κανὼν  
 ὅστις ἐπεκράτει εἰς τὴν Βοεμίαν,  
 σκλάβους τοὺς γεωργοὺς και χωριάτας  
 τὰ λόγια τοῦ Αὐτοκράτορος) ἐγὼ, λέγει  
 » λεύω ἐπάνω εἰς ἐλευθέρους ἀνθρώπους  
 » βους εἰς ὅλην μου τὴν ἐπικράτειαν  
 επισκόπων και ἐπισκόπων, ἡ ὁποία  
 θροίσθη εἰς Βιένναν, ἄρχισε τὰς συνεδριάσεις  
 γησε πολλὰ τάγματα καλογήρων, ὀνομαζομένων  
 ἐπειδὴ ἐγύριζαν μὲ τὸ δυσσάκιον εἰς τὴν  
 τρωγαν τῶν ἀνοήτων κοσμικῶν τὰ ψήφισμα

Ἐνας ἐπίσκοπος εἰς τὴν Οὐγγαρίαν  
 δικαστήριον Οὐγγαρικόν, διὰ τὴν τῶν  
 και τὸ παράλογον μῖσος κατὰ τῶν  
 Γραικῶν και Λουθηροκαλβίνων). Ὅταν  
 κακοῦ ποιμένος ἀπόφασιν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα  
 ὑπογράψῃ, ὁ Ἰμπεράτωρ ὑπέγραψεν ἐπὶ  
 ταῦτα τὰ λόγια « Εἶμαι σύμφηφος· και  
 » εἰς ὅλους τὴν πραότητα και τὴν ἀγνοίαν  
 » τιστος και ἐξαίρετος νόμος τοῦ Ἰησοῦ

Ἴσως ἠκούσατε μέχρι τοῦ νῦν, ὅτι  
 ἔχασε τὸν γοῦν του. Ἡ Σύγκλητος

Πρὸς δὲ τοὺς ἐκλέξατας αὐτὸν ἀνο-  
ταῦτα στιχίδια.

Ὡ δῆμε κελὴν γ' ἔχεις  
 Ἀρχήν, ὅτε πάντες ἄν-  
 θρωποι δαδίασί σ' ὡς  
 περ ἄνδρα τύχωνον·  
 Ἄλλ' εὐπκράγωγος εἶ,  
 Θωπευόμενός τε χιρί-  
 ρεις, κἀξάπκτώμενος,  
 πρὸς, τὸν τε λέγοντ' αἰεὶ  
 κέχηνας· ὁ νοῦς δέ σου  
 Παρῶν ἀποδησιῖ.

8.

Ἐκ Μ

*Φιλτατε Πρωτοψάλτα,*

..... Καὶ δὲν εἶναι βέβαια  
 τὸ νὰ διχονοῇ τις πρὸς τοὺς εἰκείους,  
 ζῆ τὴν εὐνοίαν τῶν μὴ προσηκόντων  
 τὸν σκόλοπά σου καὶ ἡ λογιότης σου  
 τέον, ἀδελφέ; ἔτι μικρὸν, καὶ ἐλπίζω  
 κ' ἐγὼ ἀπὸ τὰ βάσανά μου, καὶ ἡ Δ  
 λάκις, ἀδελφέ μου, εἰς τὰς ἀνιαράς

Καὶ ἐγὼ μὲ τὴν γνώμην σου εἶμαι  
 τὸ ὁποῖον θρυλλεῖται περὶ αὐτοῦ, ἡ  
 φίλε μου, ὄχι δαιμόνιον, ἀλλὰ λεγε  
 λον τοῦτο μὴν ἀπορηῆς· πλήρης εἶναι  
 ρία ἀπὸ τοιαῦτα παράδοξα· καὶ ὅλα  
 τοιαύτας παραφροσύνας.

Ὅρῳ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλη  
 Εἶδωλ, ὅσοι περθῶμεν, ἡ κούφην σκιάν

Σὲ ἔγραψα τὴν κά. Ἰουνίου. Αὐτὸ  
 κύριος οἶδε πότε θέλεις τὴν λάβειν

(α) Ἴδε τὴν κομψοτάτην ταύτην τοῦ ἐγυπνίου  
 θισμα, σελ. 94.

ἑτημῶν μὲ τὸν ἔδωκεν ἐγγράφως  
 Δόμινος θέλει σὲ εἰπεῖν κατὰ πλ  
 παραλείπω διὰ τὸ σύντομον· ἢ δὲ  
 ρακαλῶσε, τί σὲ ἐκίνησε νὰ εἰπῆς  
 μὲ δώσωσι τοιαύτην τιμὴν ; Πνεῦ  
 ἔλαβες ἀκόμη μὲ ὄλας σου τὰς  
 αἰτίαν μὲ ἔκρινες ἄξιον τοιαύτης  
 μου ! Μόνη τοῦ θεοῦ ἡ πρόνοια  
 γλυκάνη τὸ ἀψίνθιον τῶν πειρασμ  
 σίας. Αὕτη ἡ Ἀκαδημία εἶναι διὰ  
 τῆς Ἰατρικῆς. μήτε ὅσοι γίνονται  
 τλον αὐτόν. Εἶναι μία ἐξαίρετος  
 συνελεύσεις τῆς ὁποίας, γινομένης ὁ  
 χονται μόνον ὅσοι ἀνήκουσιν εἰς  
 προνόμιον τοῦ νὰ εἰσέρχωμαι εἰς τὰ  
 ἔχω προσέτι τὴν ἐξουσίαν νὰ τυ  
 μὲ τὸ βασιλικὸν προνόμιον τῆς Ἀκ  
 τῆς Γαλλίας, νὰ κορισπονδέρω δι  
 μίαν, καθὼς καὶ τ' ὄνομα Κορισ

Ἰδὲ πόσην πολυλογίαν, ἢ μᾶλ  
 ἠνάγκασας νὰ σὲ γράψω. Διὰ τί;  
 δοξία τοῦ νὰ κορισπονδέρης μὲ Ε  
 μίας θέλει αὐξήσειν τὴν πρὸς ἐμέ  
 ἀναγκάσειν νὰ πωλήσης τὸ ὠρολόγι  
 ποίαν ἐλπίδα κρατεῖς τόσον καιρό

Μὲ ζητεῖς νοστιμάδας· δὲν ἐξε  
 ζητῆς βωμολοχίας, τὰς ὁποίας οἱ  
 σματα, θαυμάζω τὴν αἰτησίην σου.  
 ρισες βωμολόχον; Ἀλλὰ καὶ ἂν ἤμ  
 καὶ αἱ συμφοραὶ ἔπρεπε νὰ μὲ διο  
 ὀλίγους χρόνους, καὶ τότε θέλεις ἰ  
 μάδας καὶ ἄλλα μετριάσματα, ἢ γ

πταῖσμα τοῦ) νὰ τρέχη τὸ πέλαγος  
 φανα ἀγίων, καὶ θνήσκει. Ὁ δεύτερο  
 ρις ὄρια, ἀνακαλύπτει καὶ ἐρευνᾷ τ  
 των: ἔργον (εἰς τὸ φαινόμενον) θεάρεστ  
 Οἱ πέμψαντες τὸν πρῶτον ἔπρεπε νὰ  
 Σμύρνην εὐρισκόμενα λείψανα, καὶ εἰς τ  
 σίας δεήσεις, καὶ ὄχι νὰ αὐξάνωσι τ  
 τὰς ὁποίας δὲν εὐαρεστεῖται ὁ θεός,  
 γον. « Ἐλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν »  
 ἤθελέ τις εἰπεῖν) ἔλεον ἔπραττε, διὰ  
 ἀδελφέ μου, μήτε ὁ ἔλεος δὲν εἶναι  
 δὲν ἦναι καὶ αὐτὸς κατὰ λόγον. Ὁ  
 νὰ κάμη τις τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοὺς  
 Παῦλος « καὶ μάλιστα τῶν οἰκείων  
 ἐμὲ τὸν μηδὲν σοι προσήκοντα, ἀφί  
 σου εἰς χηρείαν, καὶ ἐγκαταλιμπάνε  
 φανείαν; Τίς σ' ἐμποδίζει ἀπὸ τὸ  
 πους; Εὐεργέτει τοὺς ζῶντας, καὶ τ  
 πρόνοιαν τῆς ζωῆς σου, τῶν οἰκείων  
 σωσι, τί θέλεις πλέον ἀπὸ τὰ ψυ  
 τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρ

Καὶ μὲ λέγεις ἔτι, ὅτι εὐρίσκον  
 κρίνουσι καλῶς πεπραγμένα τὰ τοι  
 σιν, ὅποιοι καὶ ἂν ἦναι, ἂν ἔχω πε  
 πίστιν εἰς τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ κα  
 ἰδικάς των πλανημένας κρίσεις. Λέ  
 νάτου του ἐστάθη διὰ τὴν Λογιότητα  
 θλίψεως. Καὶ ἐγὼ σὲ ἀποκρίνομαι ὅ  
 ἔλαβον αὐτὴν τὴν θλιβεράν εἶδησιν  
 θρου, καὶ ὀλίγον ἔλλειψε νὰ ἐπιστ  
 Ὄχι μόνον διότι ἐστάθη καὶ φίλος  
 μου πρόθυμος, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐδοκίμη



Εὐχαριστῶ σε, ἀδελφὲ, διὰ φροντίδα, τὴν ὁποίαν ἔχεις τῶν ὑποκόκκων νὰ γράφης καταλεπτῶς νὰ ἐξεύρω. Παρακαλῶ σε νὰ ἐπιμνησθῆς αὐτὴν τὴν εὐνοίαν, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν μου ἀξιομισθίαν) ἐκ γνώρισας. Αὐτὴ μόνη μ' ἔμεινε μου, ἢ σταθερὰ τῶν φίλων μου εὐνοίαν δὲν ἐξεύρω ἂν δυνηθῶ νὰ μὴ πέσω.

Ὁ Δόμινος δὲν λείπει εἰς ὅλας ἀνταρμιὰς τὴν ὀλιγοψυχίαν μου, νὰ ἐκκαταστήσῃ καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ σπουδάζει μὲ ὀλοφύρομαι, καὶ νὰ μὲ κρατήσῃ κλονούμενος πᾶσαν ὥραν νὰ πέσω.

10.

ἐκ

*Φίλιτατέ μου κύριε Δημήτριε*

. . . . . Ἀπὸ τὴν μεγάλην ἡδονὴν διὰ τὸν νέον μου τίτλον, συμπαιροῦμαι (θανόν) ὅτι μὲ ἀγαπᾷς. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μήπως αἴτιον εἶναι τῆς τοσαύτης καὶ ἐχάρης, ὅχι ὅτι ἐτιμήθην ἐκ τῆς προφητείας σου. Ὅπως ἂν ἔχη τὸ εὐχαριστῶ ἐκ βάθους ψυχῆς μου δὲν ἀλλὰ μὲ συνθήκην ὅμως τοῦ νὰ μὴ σε βεβαιώνω, ὅτι ἂν ἄλλην φορὰν τὰ μέλλοντα, προτιμῶ νὰ μείνω, ἀπὸ τὸ νὰ λάβω καὶ αὐτὴν τῆς κακῆς μου τύχης καὶ σὲ ἤλθεν ἡ ἐπεορτυῖα σου! Τὸ ὅποῖον ἐγώ, ἀφοῦ πάντοτε ἐπίτηδες ἔφευγον, γράφω

γογγίζωσιν. Αὐτὸς ὑψοῖ τὰ ταπεινά. « Νεώτερος ἐγενόμην, καὶ δίκαιον ἐγκαταλελειμμένον, καὶ τὰς ἐπιτιμίας σου » . Δόγια θυμωστά, τὰ ὅποια ὅσα εἶπεν ὁ Δαβίδ..

Δὲν ἐξεύρω ποίαν αἰτίαν εἶχε τὸν Γερμανὸν, συγγραφέα τοῦ βιβλίου. Δὲν εἶναι, ἀδελφέ μου, οὔτοι τοιοῦτοι καὶ ἐδῶ φθονεροὶ· ὅλαι αἱ κακίαι εὐρίσκονται καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, πανταχοῦ, ὅπου εὐρίσκονται ἄνθρωποι. Δὲν εἶναι τόσο βλαβεραὶ ὅσον αὐτὸς οὕτως εἶπεῖν, ἀπὸ τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἀρετήν ἡμῶν ὁμογενεῖς, ἀπολέσαντες μὲν τὴν σοφίαν, ἂν ἦναι καλοὶ, ἢ ἀρετὴ τῶν ἀκατήγητοι καὶ αὐτὴν τῶν τὴν θρησκείαν ἠκολούθησαν κακοὶ, φέρονται ἀκράτητοι. Δὲν ἔχουσι χαλινὸν, μήτε τῆς θρησκείας, μήτε τοῦ ὀρθοῦ λόγου, τὸν ὁποῖον

Ἐλυπήθην πολλὰ, ὅτι δὲν ἐγνώριζα τὸν Ἀκαδημακὸν τῶν Παρισίων, συνέσεως. Ἐξεύρει, φίλε μου, μόνος τὰς ἑλληνικάς, ἀφ' ὅσα ἐξεύρουσιν ἑκατὸν ἑκατὰ γλῶσσας. Ἐὰν νὰ ἀριθμήσω τὰς λοιπὰς διαλέκτους τῆς ἑλληνικῆς, ὅλον τοῦτο ταπεινοφρονεῖ, ὡς νὰ μετῴρασε ἡμεῖς ἡμεῖς ἑβδομάδα ἔλαβον ἐπιστολὰς ἀπὸ τῶν Παρισίων. Μὲ προσκαλεῖ, φίλε μου, ἵνα ἐπιβλέψω τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσάν σου. Τί λέγεις, μὲ συμβουλεύεις ἵνα ἐπιβλέψω τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσάν σου; Παρίσιοι εἶναι καὶ λογίζονται τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσάν σου εἰς ποίαν ὑπόληψιν εἶχαν ἡμεῖς ἡμεῖς! Ἀποτολμῶμεν ἀκόμη νὰ ἐπιβλέψω τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσάν σου, τῶν ὁποίων δὲν ἐκληρονομήσαμεν

τὰ λόγια ταῦτα, ἀδελφέ μου, ἐξῆλθον  
 μίαν γλυκύτητα, μὲ μίαν ἀφέλειαν  
 ἀνεκδιήγητον. Ἐλάθισε λοιπὸν μετ'  
 ὥραν. Ἐλαλήσαμεν πολλὰ καὶ περὶ  
 θέσιν μου, καὶ ἐν ἀντίτυπον ἀπό  
 Ἐπειτα ἔπεσεν ὁ λόγος περὶ ἐκ  
 Τί ἦτον τότε καλὰ νὰ κάμω· μὲ  
 τοῦτο βέβαια δὲν θέλεις ποτὲ τὸ  
 βώτιόν μου, ἐκβάλλω ἐν ἀντίτυπον  
 σχας, καὶ ἐν ἕτερον τῆς Συνόψεως,  
 τὰ ἐδέχθη εὐμενέστατα, καὶ μὲ μί  
 νην μὲ ἀπορίαν. Καὶ οὕτως ἔφυγεν  
 λὰ, παρακαλῶν με νὰ ὑπάγω συχ  
 καὶ ἔκαμα. Τὰ νῦν ἀπεδήμησεν εἰ  
 σὲ φανῆν παράδοξον, ὅτι τὸν ἐπρ  
 νατολικῆς ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὀπι  
 ἐναντία κατὰ τῶν Δυτικῶν. Ἀλλὰ  
 ἐγνώριζες τοὺς σοφοὺς τῆς Εὐρώπης

. . . . Ἄν ἤξευρες, φίλε, πόσον  
 χίαν νομίζω, νὰ κοπιᾶζω διὰ τοῦ  
 ἔταν ἦτο δυνατὸν καὶ δίκαιον νὰ π  
 κόπων μου εἰς τοὺς ὁμογενεῖς μου,  
 λον ἀληθῆ τοῦ καλοῦ, καὶ ἂν ἤξευρ  
 τὴν ἀρχὴν. Μόλον τοῦτο δὲν πρέπε  
 λὰχ κερίμ, λέγω καὶ ἐγὼ, ἐπειδ  
 λογιότης σου, λησμονήσας, ὡς φαί  
 ἔχει, τὸ Ἔχει ὁ θεός, πολλὰ ἠδὲ  
 τὸ τρισβάρβαρον ἀλλάχ κερίμ.

Πρόσμενε πράγματα μεγάλα καὶ  
 βῆ τὸ πρᾶγμα, φαίνεται ἀδύνατον ε  
 μὴ συμβῆ καμμία μεταβολή. Ἐρ  
 ὡς ὁ ἄφης, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ ε

Ὁ κωμικώτατος οὗτος συγγραφεὺς μυθιστορίας του, ὅτι κάθε τίμιος τέσσαρα πράγματα εἰς τοῦτον τὸν κόσμον ἔχει νὰ οἰκοδομήσῃ οἶκον, νὰ γεννήσῃ υἱόν, νὰ φτερέσῃ δένδρον. Ἴδου λοιπὸν ἔπραξας τὸ τρίτον ἄλλο, παρὰ νὰ φυτεύσῃς δένδρον ἐν τῷ κόσμῳ σου. Πρόσεχε ὅμως νὰ μὴ φυτεύσῃς καλὸν καὶ πονηρὸν, ἀλλὰ φύτευσον ἄνετον, διὰ νὰ ἀνατραφῶσιν ἐν τῷ κόσμῳ τὰ τέκνα σου, καὶ νὰ ἀναγινώσκωσιν ἐν τῷ κόσμῳ τὰ βιβλία τὰ ματα τοῦ πατρός των, καὶ νὰ βλέπωσιν ἐν τῷ κόσμῳ τὰ ἔργα τὰ κατὰ τὸν νόμον σου.

Αἱ συγχύσεις τῆς Γαλλίας ἦσαν ἐν τῷ κόσμῳ τὸν παρελθόντος Ἰουνίου ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς νὰ ἐλευθερωθῶσιν οἱ Γάλλοι ἀπὸ τῶν ἀπειλοῦντων κινδύνων καὶ βάσανα, ὁπότεν ὁ βασιλεὺς ἤ κακῶς παρ' ἄλλων συμβουλευθεὶς ἐπέστρεψεν πρὸς τὴν κατὰ τὸν νόμον λαμβάνει τὰ τέκνα τὴν ἀδελφήν του, καὶ φεύγει μετὰ τὴν ἀδελφήν του πρὸς τὴν Βασιλίσσης, ἣ ὁποία ἔλαβεν ὄνομα τὸ κατὰ τὸν νόμον.

Τὴν αὐτὴν ὥραν εἰς ἄλλον χωρὶν μετὰ τῆς γυναικός του, καὶ ὁ μόνος υἱὸς ὅστις εἶχε μείνειν ἐδῶ, ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως εἶχεν ἐξέλθει πρὸς τὴν ἀρχὴν αὐτὴν τῶν συγχύσεων.

Τὸ πρωτὶ κατὰ τὸν νόμον εἰς τὰς 8 ὥρας, οἱ βασιλεὺς καὶ ὁ βασιλεὺς σθανόμενοι παρουσίαν ἀνθρώπων, οἱ βασιλεὺς καὶ ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν θάλαμον τὸν ἐν τῷ κόσμῳ εἰς ὑποψίαν, ἀνοίγουσι τὰς θύρας, καὶ λέγουσιν ἄφινω σε νὰ στοχασθῆς τὴν ταρὰ τῆς πόλεως. Τρέχουσιν οἱ ψωρομανοὶ πρὸς τὸν βασιλεὺς καὶ τὸν βασιλεὺς πρῶτου Μινίστρου, μὲ ἀπόφασιν νὰ ἀποφασίσῃς τὸν βασιλεὺς ὡς ἀνετον καὶ ἀνετον σύμβουλον καὶ συγεργὸν τὸν βασιλεὺς καὶ τὸν βασιλεὺς.

μου. μήτε ἴσως θέλω ἰδεῖν εἰς τὸ ὄλος ὁ λαὸς σκορπισμένοι εἰς τὰς πόλεως, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, του καὶ ἄλλος τὸ κοντό του, βλασφ. καὶ βασίλεια καὶ βασίλισσαν, ὄνομα ἐκεῖνος ἐπίορκον, καὶ δίδοντες εἰς δύνασαι νὰ φαντασθῆς. Μόνοι οἱ δὲ ξεῖς τῆς Συνόδου ἐχαίροντο, ἀλλὰ δὲ τὴν χαρὰν των, φοβούμενοι μὴ καὶ ἡ Σύνοδος, φοβηθεῖσα τὰ ἐνδεχόμενα κτησιν τοῦ λαοῦ, ἐπρόσταξε παρευπολιῖται καὶ οὕτως ἐπεράσαμεν ὅλην τὴν ἐπομένην νύκτα, εἰς τὴν ὁποία κοιμήθη, ἄλλος ἀπὸ φόβον, καὶ ἄτι μὲλλει νὰ συμβῆ ἔκ τούτων. Ἡ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὴν ἐπομένην ἡμέραν, κβ'. καὶ τὴν νύκτα τῆς κ' ὥρας, συμβουλευόμενοι τί ποιητέον στασιν. Ἐξω ἀπὸ τὴν Σύνοδον ἤσαν εἰς μερικὴν Σύνοδον καὶ τῶν Παρισίων μένοντες κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀπὸ ταχυδρόμους, ὅτους εἶχαν πέμψειν σιλείας, διὰ νὰ πιάσωσιν, ἂν ἦτο δ

Εἰς τὰς κβ'. λοιπὸν, ὥρα ἐνδεκακοιμηθῶ, ὑπῆγον κ' ἐγὼ εἰς τὸ Κεῖ τὸν φίλον μου (εἰς τοῦ ὁποίου τὸν στάθημεν ἀκροαταί, καθὼς καὶ ἄ τῶν Δημογερόντων. Μετὰ μίαν ὥραν μὴν ὑποφέροντες τὴν καῦσιν, καὶ τὸ λαοῦ, οἱ ὁποῖοι εἰσῆρχοντο μὲ τὴν μαζόμεθα νὰ ἐπιστρέψωμεν, ὁπότεν ἓνας ταχυδρόμος μὲ τὴν εἶδησιν, ὅτι

τικούς, διὰ νὰ συνοδεύσωσι τὸν  
καὶ νὰ ἐμποδίσωσι μὲ τὴν παρο  
νὰ βλάβῃ τὴν τιμὴν, ἢ τὴν ζωὴν  
φόβος μέγας, μήπως ὁ λαὸς, ἢ τ  
ἔμελλε νὰ διέλθῃ ὁ βασιλεὺς ἐπ  
τῶν Παρισίων εἰς τὴν εἴσοδόν του  
γενῆ ἢ ἐσχάτη πλάνη χειρὸν τῆς

Εἰς τὰς 25 λοιπὸν μετὰ τὸ μεσο  
εἰς τοὺς Παρισίους, συνωδευμένος ἀ  
ἀνδρῶν, γυναικῶν, παιδίων, οἱ ὅπο  
διαφόρους πόλεις· Πρόσθεσ εἰς αὐ  
ριάδας Παρισινῶν, οἱ ὅποιοι ἐξῆλθ  
διὰ νὰ τὸν διξάσωσιν καθὼς ἄλλο  
ἀπὸ ἀγανάκτησιν ὅτι ἐδραπέτευσεν,  
ἐπιάσθη, ὅλοι ὁμως μὲ σιωπὴν  
κατήφειαν τοῦ προσώπου. Καὶ ἐντ  
μειώσεως ἄξιον, τὸ ὅποϊον ἀποδεικ  
ἐθνῶν καὶ αὐτοὶ οἱ γυμνόποδες (το  
ριτζιμπλάκιδες ὀνομάζετε) φαίνοντ  
συνετοί. Ἄγκαλὰ καὶ ἡ ἐθνικὴ Σύν  
προσταγὰς εἰς τὸν λαὸν νὰ μὴ προ  
τὸν βασιλέα, ὁ λαὸς ὁμως ἦτο τόσο  
νακτησμένος, ὥστε, ἂν εἶχε γνώμη  
τὸν κακοποιήσῃ, μήτε θεοὶ μήτε ὁ  
ἐμποδίσωσι. Ἐνας λοιπὸν ἀπὸ αὐτοῦ  
εἰς χαρτίον μὲ μεγάλα γράμματα,  
τοῖχον, εἰς τὰ μέρη ὅθεν εἶχε νὰ πε  
ἀναγνωσθῶσι παρὰ πάντων, τοῦτα  
« Ὁ βασιλεὺς ἐμβαίνει εἰς τοὺς Παρι  
καπέλον του, διὰ νὰ τὸν χαιρετήσῃ,  
ὅστις τολμήσῃ νὰ πράξῃ εἰς αὐτὸν  
» ἀτιμίαν, θέλει κρεμασθῆ ». Βλέπε

Μόλις ὁ Ἀγιώτατος πατήρ τῆς  
 τοῦ βασιλέως, καὶ ἔδειξε δημόσια  
 καὶ ὅλη ἡ Ῥώμη, χωρὶς νὰ προσ-  
 βεβαίαν ἔξοδον τοῦ βασιλέως οὐ  
 ἤλπιζαν μὲ αὐτὴν τὴν φυγὴν νὰ  
 κατὰ τὸν σκοπὸν των, ἤγουν νὰ οὐ  
 λόγηροι τὰς ἀρχαίας τιμὰς καὶ πρὸς  
 ἡ Γαλλία ταπεινῶς, ὡς καὶ πρότερον  
 καριότητα θησαυροῦς χρυσοῦ καὶ  
 ἡ χαρὰ τῆς Ῥώμης, ἄλλη τόση,  
 λύπη καὶ ἐκπληξις, ὅταν μετὰ δὲ  
 ταχυδρόμον, ἔμαθεν ὅτι ἐπιάσθη  
 σίους ὁ Πρωτότοκος υἱὸς τῆς ἐκκλ-  
 εῖναι ὁ τίτλος, τὸν ὁποῖον δίδει εἰς  
 ἡ πανοῦργος Ῥώμη. Δὲν ἔφθανεν  
 ἄλλην μεγάλην θλίψιν οἱ Καλόγηροι  
 θανόντα τὸν περίφημον Βολταῖρο  
 ἄθλιοι Καλόγηροι, ἀντὶ νὰ ζητῆτε  
 τοῦ γένους, ἐγίνετε χείρονες καὶ αὐτοὶ  
 οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ ἦσθε τὸ ἄλλας  
 ἐμωράνθητε, ἐσκοτίσθητε, καὶ παντα  
 τα ζητεῖτε σέβας καὶ εὐλάβειαν τῶν  
 ποῖοι μῆτε θεὸν σέβετε, μῆτε θρησκείαν  
 πανελθωμεν τῶρα εἰς τὴν ἐθνικὴν

Αὐτὴ λοιπὸν περὶ τὰ τέλη τοῦ  
 διαλυθῆ, ἐπειδὴ εἶχε πληρωθῆν  
 συνελεύσεώς της, ἐστοχάσθη ὅτι  
 καὶ πάλιν τὸν βασιλέα εἰς τὴν προ-  
 μὲν διότι οὕτως ἀπῆτει τὸ συμφέρον  
 δὲ, ὅτι ἐφοβοῦντο μήπως οἱ ἄλλοι

(α) Παρακαλῶ τὸν ἀναγνώστην νὰ ἀναγνῶσθαι  
 εἰς τὸ πρῶτον Ἀπάνθισμα, σελ. 93—102. Ο

εὐρίσκοντο καὶ μερικά πράγματα  
 γνώμης του, τὴν ἀπεδέχετο ὁμως  
 φρόνησιν τῆς Συνόδου, καὶ εἰς τὸν  
 ρὸν, νὰ τὰ διορθώσωσι. Ἐπειτα ἔ-  
 γραψε. Ἡ δημηγορία του ἦτον τό-  
 πταν εἰς ἐκάστην σχεδὸν φράσιν,  
 περιστῶτες ἐκ τοῦ λαοῦ, μὲ μεγα-  
 λεύς! Ζήτω ὁ Λοδοβίκος! Αὕτη  
 βασιλέως μᾶς ἐξέπληξε τόσον ὅ-  
 ἀμφιβάλλουσι ἂν ἦναι εἰλικρηνῆς,  
 πάλιν κρυφίως καμμίαν σκατοδοῦ-  
 σοι τὴν πιστεύουσιν ἄδολον (ἀπὸ  
 θεμελιοῦνται πρῶτον εἰς τὸν χαρα-  
 καθὼς σὲ εἶπα, εἶναι καλὸς ἄνθρω-  
 βασίλισσαν, ἢ ὁποία λέγουσιν, ὅτι  
 τῶν ἀνδραδέλφων της τῶν φυγὰς  
 τὴν Γαλλίαν μὲ δυνάμεις, ὅχι δι-  
 ἀδελφόν των εἰς τὴν προτέραν ἀ-  
 διὰ νὰ τὸν καθαιρέσωσι ὡς ἥπιον,  
 βασιλεύῃ μὲ ράβδον σιδηρᾶν, κα-  
 χαλινούς τῆς βασιλείας, αὐτὰς, λέ-  
 θάνουσα, ἔγραψε πρὸς τὸν ἀδελφόν  
 παρακαλοῦσα νὰ μὴ δώσῃ καμμία  
 φούς τοῦ βασιλέως. Ἀπὸ τὸ ἄλλο  
 τὸν βασιλέα τὸν μέγα κίνδυνον, τὸ  
 τὸ διάδημα, καὶ τοῦ εἶπεν, ὅτι ἡ  
 ἐνωθῆ μὲ τὸν λαόν του. Ἄν αὐτὰ  
 πιθανὰ, καταλαμβάνεις καλώτατα,  
 βασιλέως ἔπρεπε νὰ ἦναι ἄδολον.

Ἄφοῦ ἐδέχθη καὶ ὑπέγραψε τὴν  
 καὶ δι' ἐπιστολῶν πρὸς ἄλλους το-  
 βεβαιόνων ὅτι ἐλευθέρως τὴν ἐδέχ-



χειρότερον ὅμως εἶναι ὅτι ἀπέθα-  
 τοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἢ κεφαλὴ ἦτο  
 σοῦτον νέφος κακῶν. Ὅλος ὁ κόσ-  
 κλαίουσιν. Εἰς τὴν δευτέραν ἔβη  
 τὴν πρώτην Ὀκτωβρίου, εἶναι μερ-  
 κανέναν Μιραβὼς δὲν εὐρίσκεται.

Ἄς εἴπωμεν καὶ μερικὰ περὶ τ-  
 στον φιλόρωσος.

Ὁ περίφημος Ποτερκῖνος ὁ Π-  
 Ἰάσιον, μητρόπολιν τῆς Μολδα-  
 κακοήθη. Μετὰ τινος ἡμέρας  
 μετακομίσωσι μὲ ἀμάξιον τριάκι-  
 Ἰάσιον (ὅπου ὁ ἀήρ ἦτο καθαρὸς)  
 εἰς τὴν ὁδὸν αὕξησεν ἡ νόσος  
 ἐπιστρέψῃ. Πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ Ἰά-  
 ὑπερβολικὰς ὀδύνας, κατέβη ἀπὸ  
 τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς ἓνα τάπητα,  
 ὁδοῦ, καὶ ἐκεῖ ἐξέπνευσε μετ' ὀλί-

Στοχάζεται τὸν θανατὸν τοῦ ὁ  
 εὐτυχίαν διὰ τὴν Δίκατερίνην κ-  
 ἀκόρεστος ἢ φιλοδοξία αὐτοῦ τοῦ  
 τοῦ ἀπέβλεπαν βέβαια εἰς τὸ νὰ  
 ῥωσσίας, ἀποθανούσης τῆς Βασιλ-  
 ἔτι ζώσης, καὶ νὰ τὴν σφαλίσῃ ε-  
 συνέβαινε, ἦτον ἰδικόν της τὸ  
 βασεν εἰς τόσον ὕψος, ἀπὸ τὸ ὁ  
 καταβιβάσῃ. Μόνος ὁ θεὸς ὕψοῦ  
 Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἀνοήτω  
 τινος, ἐπιστρέφει τὸ κακὸν εἰς αὐτ-  
 δοκιμάζουσιν οἱ Γάλλοι ἀπὸ τοῦ  
 ποίους ἀκόμη δὲν δύνανται νὰ  
 δοκιμάζουσιν οἱ καλοὶ σου Σμυρνα

τὴν Δίκαιτερίναν περιβεβλημένην  
εἰς μίαν θριαμβευτικὴν ἄμαξαν,  
χαμάλιδων λαμπρὰς νίκας, κα-  
ἀπαράλλακτος εἰκονισμένος ὁ Κ  
δουλικὰ, καὶ σκλάβος δηλαδὴ τ

Φοβεῖσαι, λέγεις, μὴ σὲ κατη-  
πα τοὺς Ῥώσους, ὅσον θέλεις, εἰς  
μόνον φοβοῦμαι μήπως καὶ ἡ λα-  
ζεις τὴν Ἐλευθερίαν τῶν Ἑλλή-  
λαός. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς  
προσμένουσιν ἐπιθυμητικῶς τὴν  
σθῶσι, καὶ νὰ ἀλλάξωσι τὰ δο-  
χρηστὰ, ὄχι διὰ νὰ ἔχωσι ποιμα-  
Ἀποστόλων, ἀντὶ τῶν λύκων,  
τὴν σήμερον· ἀλλὰ διὰ νὰ ἀξίω-  
τουργίαν εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀγίας  
περισσοτέραν εὐκολίαν εἰς τὴν Π  
ἢ λειτουργία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου  
τόσον καλὴ, ὅσον καὶ τῆς ἀγίας  
θεὸς ἐν χειροποιήτοις, ὡς νὰ ἦρ-  
νησις καὶ λατρεία, παρὰ τὴν ἐ-  
ἂν τέλος πάντων, τὸ αἰσχρὸν κα-  
τζῆ, ἀρμόδιον εἰς μόνους τοὺς  
ἦτον ἀναγκαῖον καὶ εἰς τοὺς προ-  
διὰ τοὺς Ῥώσους τοὺς ἀγαπῶ κ'  
ἀπὸ τὴν λογιότητά σου. Ἀλλὰ  
ἀγαπῶ, δὲν εἶναι καιρὸς κατὰ  
ἴσως μὲ ἄλλην μου ἐπιστολὴν σ  
ἀναγκαῖα, καὶ ἄζια εἰδήσεως κα-  
διὰ τοὺς ὁμογενεῖς ἡμῶν.

• • • • •

Ἐχω καὶ ἄλλα πάμπολλα ἐρῶ

Τῷ Μουσικολογιωτάτῳ Πρωτογυ  
ναίῳ, Κυρίῳ Δημητρίῳ Λότῳ  
Φίλτατέ μου Πρωτοψάλτῳ

. . . . . Παραπονεῖσαι ὅτι  
ἤξευρες ὅτι ἡ φοβερά μεταβολή  
τῶν Γάλλων, καὶ ὁ ἄσπονδος  
σθησαν νὰ κηρύξωσιν ἐναντίον ἐ  
μᾶς κατέκλεισε πανταχόθεν, κα  
νους, εἰς τρόπον ὥστε εἶναι ἀδύ  
λώτατον πρᾶγμα ἢ δι' ἐπιστολῶ

Αἱ δυστυχίαι, τὰς ὁποίας ὑ  
καὶ ἀνεκαίνισαν τὴν μνήμην τῶ  
Πάνδεινα βέβαια εἶναι τὰ κακά  
βεβαιόνω διὰ παρηγορίαν σου, ὅτι  
μόριον τῶν συμφορῶν, ὅσας ἐγὼ  
διάστημα δύο ἐτῶν ὀλοκλήρων,  
δὲν ἐλευθέρωθην. Μὲ κακοφαίνετα  
τὰς περιγράψω, ἐπειδὴ χρειάζον  
φύλλα χαρτίου διὰ νὰ σὲ τὰς πα  
το μόνον σὲ λέγω, ὅτι, χωρὶς  
Δόμινου, χωρὶς τὰς παρηγορίας αὐ  
φίλου, ἤθελες πρὸ πολλοῦ ψάλλει  
Ἐξω ἀπὸ τὴν δαψιλῆ βοήθειαν,  
παρακαλεῖ θερμῶς, καὶ μὲ ἐξορκ  
λικῶς ὅλας μου τὰς χρείας, διὰ  
ρισσότερον. Ἐλυπήθη μεγάλως, ὅ  
νὰ πωλήσω μέρος ἀπὸ τὰ βιβλία  
νηθῶ. Ἐπειδὴ ἓνα ἀπὸ τὰ μύρια  
μεν ἐδῶ, ἦτον καὶ ἡ πείνα, πληγ

τὴν πείναν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ἀναργυρία  
 μεν τροφᾶς· τὰ νῦν δὲν ἔχομεν ἀργυρία.  
 Ἡ κοινὴ αὕτη ἀναργυρία μὲ ἀναγκαστικῶς  
 νὰ κερδίζω ὀλίγον. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν  
 βιβλιοπώλας διὰ λίτρας 600 — ἐν ὁποῖον  
 ἔπρεπε νὰ πωληθῇ τοῦλάχιστον καὶ ἑκατό  
 λον καιρόν. ἔχω ἕτοιμον ἐν ἕκτον  
 λικόν, τὸ ὁποῖον ἀκόμη δὲν ἐδυνήθη  
 τῆς αὐτῆς ἀναργυρίας. Καταγίνομαι  
 ἑβδομῶν καὶ αὐτὸ Ἑλληνογαλλικόν, ἡ  
 λειώσω μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας  
 σύγγραμμα ἔχω σκοπὸν νὰ τρίψω  
 τὸ ἀναιδὲς πρόσωπον τοῦ Γερμανοῦ  
 τὰς φρικώδεις συκοφαντίας, ὅσας ἐξέτε  
 γένους τῶν Γραικῶν· καὶ νὰ τὸν πληροῦ  
 τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, μετὰ  
 τεσσάρων σχεδὸν ἑκατονταετηρίδων,  
 τῶν Γραικῶν ἄνθρωποι ἱκανοὶ καὶ  
 οἱ Εὐρωπαῖοι, καὶ νὰ ἀνασκευάσωσι  
 λόγου σοφιστοῦ. Φοβούμενος μὴν  
 αὐτὸ τὸ σύγγραμμα καὶ ἐκδικήσω  
 ὥραν, φίλε μου, ρέουσι τὰ δάκρυά  
 ἀγανάκτησιν, καὶ τὸν διακαῆ πόθον  
 ἕνα μικρὸν ὑπομνημάτιον, καὶ ἕκαμ  
 ὄνομά μου εἰς μίαν φιλολογικὴν ἐπι  
 μνημάτιον παριστάνω εἰς τὴν σοφίαν  
 ἐκατάλαβε μίαν ρῆσιν τοῦ Δεινάρου  
 αὐτὸς κομπάζει ὅτι ἐξεύρει εἰς ἄκρον  
 κτον), καὶ ὅτι ἔκλεψεν ἀναισχύντως  
 λογικὴν τοῦ σοφοῦ Ρεῖσκίου, καὶ τὴν  
 τοῦ νοός του. Ἄλλ' αὐτὰ δὲν εἶναι  
 μέγαλον ῥάπισμα θέλει τὸ λάθει εἰς

ἀναφοράν, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ  
Ἐζήτησαν νὰ μὲ πληρώσωσι τὸν κ  
οὶ ταλαίπωροι ὅτι δὲν ἐδέχθην πληρ  
νὰ κρατῶσι πάντοτε τὸ πουγγὶ ἀνο





*Monsieur Bernard Keun, M  
landaise, à Smirne.*

Mon

TRES-CHER-AMI ,

Le trois du mois passé je répo  
lettre, de 26 Août, en vous env  
consulte que vous m'avez dema  
santé: puisse-t-elle vous être au  
desire !

Je reçus du depuis vos deux l  
et 1<sup>r</sup> Octobre. Je suis on ne p  
complimens que vous me faite  
vous prenez au succès de ma Th  
mon ami, que je dois à la provi  
jours les biens avec les maux p  
blesse. Vous ne savez pas ce qu  
Vous m'avez si souvent recom  
que je vous cache la moitié de n  
de perdre votre estime. Mais  
voir si j'ai tort de me plaindre  
sort. Mrs. B. m'avaient envoyé p  
et Ce. une remise, qui était déjà  
10 du mois d'Août. Ces Messieu  
conséquent (à ce qu'ils prétende  
lettre de leur part, datée du 11  
Montpellier la lettre s'égare ave  
comment ni pour quoi ; et N. B.  
tre qui je perds depuis que je s

ferents livres, que vous trouverez  
demanderai ce que c'est l'art  
tes.

Ἐρρώσο φίλων φίλτατε!

Je reçois, mon bon ami, avec  
coup de plaisir; et je m'empresse  
de m'exposer à de nouveaux risques.

Je travaille toujours sur Hippocrate  
deux occupations bien incompatibles  
et par le stile. La demande que  
cher ami, quoique très flatteuse  
flue. Passe encore pour votre  
n'aurais pas peut-être songé ;  
brave Dentand, je sais trop ce que  
l'autre, pour ne pas m'empresser  
toutes les occasions les doux et  
de ma reconnaissance.

Comme ce travail est long  
le parti de le publier par petites  
au plutôt possible de l'inquiétude  
La critique en fait la plus grande  
n'y entre qu'autant qu'il faut pour  
cins non Hellénistes à me lire. Je  
persiste toujours à regarder mes  
jectures comme les plus heureuses  
ment motivées. Outre ces restitu-  
une infinité d'endroits, qui, quoique  
encore été compris, et dont je m

cond Atlas. J'espère que vous m'excuser. Je ne sais à quel propos vous m'avez fait cette perte sur l'argent. Je ne vous en remercie pas, mon-cher-ami. Si j'étais riche, je vous en remercierais Atlas comme un faible témoignage de reconnaissance : mais en attendant que j'aie de l'argent, donnez-moi la grace au moins d'en plaider l'absence de ce que je vous dois. C'a été un grand malheur ; et je vous prie, mon bon ami, de m'en excuser.

La mort du pauvre Cormullin est un grand malheur. Quoique je n'aie point l'honneur de le connaître, faites lui sentir, je vous prie, la douleur que son malheur, et mes regrets pour la perte d'un homme que j'estimais infiniment.

La tranquillité n'est pas encore revenue dans cette Capitale. Il y eut une bataille entre les chasseurs et la garde nationale, qui coûta la vie à 7 ou 8 personnes, sans compter un grand nombre de blessés, parmi lesquels se trouvaient plusieurs officiers.

Je passe une vie bien monotone. Je n'ai qu'un seul plaisir, que la connaissance de mon ami m'avoit ménagé, pour m'empêcher de me laisser aller à de vains chagrins. C'est la connaissance d'une jeune fille de Madame Fesquet, et par le moyen de son cousin Casimir Fesquet. Je lui étais recommandé par son père. Je dine quelquefois chez-elle; et elle m'a fait une attention pour moi. Je m'étonne de ne pas être mieux connue cette aimable Dame à votre ami Dentand (que j'embrasse de tout coeur) et de ne la connaître ; puisqu'elle m'a paru si intéressante.

Ἐρρώσο φίλων φίλτατε!



présente sera éteinte. Les revolutions jugées que dans le calme des siècles lointains. Mais je ne puis oublier les cruautés, qui se sont commises dans le peu de décence que quelquefois on a mise. J'idolâtre la liberté ; mais je suis toujours assise au milieu de la tyrannie. La première question agitée était de savoir, si Louis Seize est ou n'est pas le Duc d'Orléans ; et le nombre des votans pour l'affirmative. S'il y aura du jugement, on appellera au peuple, ou non ; et le nombre des votans pour l'affirmative.

La troisième, quelle peine sera infligée au Duc d'Orléans se trouvant déclaré coupable ; et le nombre des votans pour la mort.

La quatrième, s'il y aura ou non l'exécution du décret de la Convention ; et le nombre des votans pour l'affirmative. Malgré cette belle et généreuse détermination, le Duc d'Orléans a, dit-on des partisans, dont les auteurs de l'infâme journalet sont les auteurs de l'infâme journal, nonçant au titre fastueux de *Déclaration* à l'excès de modestie patriotique qui s'appelle *Égalité*, il signe *Égalité* et insultante usurpation d'un nom qui appartient à tous les hommes libres sans en excepter un seul ; et encore des hommes assez benêts pour l'admirer : tant il est vrai que tous les jours un plus sot qui l'admire ; et qui ne manque jamais de trouver des

le plaidoyer en faveur de La  
barre de la Convention par  
grand nombre d'autres pièces  
à une très-curieuse sous le  
de trente huit heures  
legère idée des horreurs du 9

Je vous prie de communiquer  
nos connaissances, et par ici  
Messieurs De Hoche, Va  
qui vous présenteront mes am  
cères pour leur bonheur, à  
année.

Je suis tout-à vous ; J'embrasse

P. S. La Convention nous  
stitution pour le 11 du Fevri  
qu'elle soit telle, qu'elle pui  
tranquillité, après laquelle tou

Accusez-moi la réception  
paquets; et ne soyez pas si  
expediai, il y a quelques sema  
tenant quelques livres Théolo  
besoin, et que je vous avais  
dentes. Je vous fis également  
re du décret de mort contr  
qu'il avait été rendu.

Faites-moi le plaisir de ren  
ci-incluse. Il vous racontera  
peut-être vous ne trouverez c

Vous avez sans doute ente  
meuse société Jacobine. Je v  
quelques journaux de leurs as  
respondances, qui ne manquent

porté tout-à-coup dans un siècle  
 Cannibales, indigné de voir le  
 ver leur tête audacieuse, sous  
 la vertu et les talents expirer s  
 assassins; imaginez-vous un hom  
 ces horreurs réduit à n'avoir  
 de faibles talens dans un tems  
 généralement méprisés, persécut  
 prospérer être oppresseur, ou c  
 imaginez-vous enfin un homme  
 abreuvé de toute espèce d'ame  
 malade dans le courant d'un hi  
 le fût l'hiver passé, qui perd d  
 les deux tiers de son sang par u  
 et qui dans sa convalescence, f  
 gagne une fluxion de poitrine,  
 dans ce moment les suites. Tel  
 mon état pendant la Tyrannie  
 peut être a été celui de plusi  
 Français, qui n'avaient point  
 ce monstre. Ce monstre n'existe  
 qu'il a faites à la France sont s  
 du tems; et de la sagesse pour  
 chute du Tyran, nous sommes  
 nouvelle espèce de fléau, qui m  
 ceux, dont les ressources sont  
 miennes, ou qui n'ont point é  
 tion de la hausse inouïe de tou  
 la vie. C'est une disette factice  
 de l'abondance, occasionnée en  
 des assignats, et en partie par  
 des marchands. La Tyrannie, p

ver passé me coûte plus de six-  
mal nourri, mal vêtu et mal écla  
énorme dépense en vendant une  
Bibliothèque, et de ma plus r  
et en me condamnant à une fo  
tant plus douloureuses, que ma  
point que je suis actuellement,  
ce pays, un véritable infirme. Con  
fort loin de faire face à mes be  
vailler pour les libraires; car c  
Messieurs que de n'avoir pour p  
ce qui suffit à peine pour se no  
J'ai donc donné une nouvelle éd  
clinique de Selle, augmen  
dérablement d'après la derniè  
J'ai traduit deux autres ouvrage  
titulés, l'un observations  
autre introduction à l'étu  
et de la Médecine, et qui  
sortis de la presse. Je suis dans  
de finir la traduction d'un qu  
glais, intitulé. Histoire de

Je vous en verrai, mon bon a  
de tout cela, aussitôt que les  
rétablies.

Dans l'introduction  
ture et de la médecine  
préface de moi sur les devoirs  
fera peut-être plaisir. Vous sen  
que les calamités publiques, me  
nécessité d'y remédier par des  
dû naturellement m'obliger c

Dans la situation où elle m'a toujours me sentir ranimé d'espérance en les d'un ami chéri, dont je n'avais pu puis deux ans. Je vous écrivis de cet intervalle ; mais je vois bien , que les lettres n'ont point parvenues. Il est étonnant que cela soit arrivé, puisque vous l'avez adressée, ou Rue de Toulouse ; et que vous n'avez jamais demeuré ni dans l'un ni dans l'autre de ces quartiers. Ma demeure actuelle est Rue de la Harpe, dont je vous prie de bien vous rappeler l'adresse, et si jamais les circonstances vous empêchent de l'embarras de me trouver , vous pouvez vous adresser chez mon intime ami La Harpe N°. 36 à Paris.

Quant aux secours généreux que vous m'avez offerts, qui ont excité toute ma sensibilité, je vous remercie, très-cher ami, que je me borne à vous en remercier, vous et ceux qui ont bien voulu contribuer, de tout mon cœur. Ce n'est pas que j'aie grand besoin ; mais j'éviterai autant que possible d'importuner même mes bienfaiteurs, que je pourrai vivoter de mortifier par la crainte d'événements imprévus, et de la crainte absolue, où je suis de ce qui peut résulter de la suite de cette hausse progressive de la vie. Je vous prie de m'indiquer seulement une adresse, à laquelle je puisse dans le cas d'un besoin me prévaloir en tout, ou en partie, et vous m'en m'annoncez. Vous pouvez vous en prévaloir que dans le cas d'un besoin menacé de périr faute du strict

heurs et mes souffrances , m  
tems que j'ai jusqu'à ce mon  
sort, et que j'espère que la pro  
périr un homme, qui s'est touj  
je ne dis pas du crime, mais  
que les hommes se permettent.

Adieu, mon brave ami, j'em

18.

Mon-bon-ami, j'ai reçu votr  
m'est impossible de vous expr  
ami Dentand, combien je sui  
ment que vous avez montré à  
Malheureusement pour moi il  
mal entendu. Je croyais vous  
mière lettre de m'indiquer un  
dans quelque place connue d'  
puisse me prévaloir de la som  
cas de besoin.

Autorisé à tirer sur notre a  
sachant le change actuel, et c  
les mains de quelque honnête  
ti d'adresser ma lettre de chan  
ec. d'Amsterdam, à condition  
valeur, aussi-tôt qu'ils auront  
payée chez-vous par notre am  
assez de confiance pour m'en  
le champ. Reste à savoir à p  
Messieurs prendront ; s'ils me  
je regarderai cela comme un

prends à tout ce qu'il a souffert sur mon compte toutes les boites lui ; il est juste que je partage qu'il s'intéresse si vivement à tes lui que nous approchons communications plus libres nous p notre correspondance, dont la des élémens qui composent me

19.

MON BON AMI.

Par la lettre ci-incluse adressée vous saurez tout ce qu'il faut savoir et de mon état actuel, qui n'est mais que j'espère de voir changer.

Je vous prie de dire au Chantre quelques jours par la voye de Li Mai; mais je ne l'avais reçu que recit de ses malheurs m'a navré le que tout grands qu'ils sont, il comparaison de tout ce que j'ai Un service que je vous demande, attends de votre amitié, c'est de ptre que mon séjour dans cette ca les ouvrages, dont je suis occupé lument faire dans un pays dépouil raire par les mains dévastatrices d dans quels embarras il me jette, l ainsi dire, de la part de mes amis

(TOM. B'.)

n'a volé plus à propos au secours que vous l'avez fait. J'étais sur le vres; ne possédant plus à la veille de la nouvelle que douze francs. J'avais auparavant à un Libraire l'histoire de la Médecine, que j'ai mais je ne puis avoir la somme laquelle je l'avais cédé, que dans tout autre tems ce livre m'aurait valu au moins: mais la disette du côté de l'autre côté le sommeil profond, de nos jours, gées les sciences et les arts pendant dix huit mois sur nos têtes, les livres en général sont réduits à rien, les gens de lettres sont dans ce moment de détresse, heureuse, qui existe dans la société, le gouvernement actuel s'occupe de borner le mal, de susciter les lettres et d'encourager les sciences, savez que le mal ne se répare point tant qu'il se fait; et d'ailleurs les plaies faites à la France, sont si profondes, qu'il faut du tems pour les cicatriser. J'ai un manuscrit grecque tout prêt; mais aucun libraire, qui voulût s'en charger, est résolu de le donner à tout prix, et est occupé d'un troisième ouvrage, géographique et politique à-la-fois, qu'il finira dans trois mois d'ici, et qui vraisemblablement aura les mêmes obstacles. Cependant comme la paix cet hiver, il faut espérer qu'il reprendra son activité, et que je vendrai et pourrai barrasser de ces deux ouvrages.



La manière aussi prompt que vous volé à mon secours m'autoriser à vous en commander un autre secours, qui ne me sera point inutile, est très probable qu'avec des ordres de ce genre j'aurai de quoi subsister une grande partie de l'année; mais il est aussi possible que le mal méraire continua encore pendant quelque temps, je me trouverai peut-être encore dans le besoin qui certainement (à moins que la Providence ne me fera point commettre un surcroît de chagrin. Je vous prie donc, de vouloir bien vous faire autoriser par M<sup>rs</sup> Etienne de me remettre la valeur de 200 P<sup>is</sup> si j'en eusse besoin.

Soyez persuadés l'un et l'autre de cette somme, que dans une exécution de ce genre qu'une précaution que je prendrai de toutes les manières possibles.

21.

**A MONSIEUR**

*Monsieur B. Keum, Ministre  
à Smirne.*

Je vous expédiaï, mon très-cher, il y a quelques jours par un Capitaine qui avaient porté en France des ouvrages de Médecine, tant que dans le nombre de ces ouvrages se trouvent quelques exemplaires de la Médecine Clinique, et de la première Médecine et d'introduction à l'étude de la Médecine, ouvrages traduits de l'Allemand

au mois de Janvier passé. C'est  
 qui nous mine tous aut aut  
 en France, chacun proportion  
 est cause que je n'ai pu encor  
 tres manuscrits plus intéressans  
 en délivrer à tout prix. Il faut  
 nos souffrances pour les croire.  
 qu'elles ont porté jusqu'à des f  
 eipiter dans la rivière, et qu'elle  
 ment bien des malheurs encore,  
 se guerre durera. Je ne me d o  
 mort (à moins que la tête ne  
 mais je sens mon courage dimin  
 crains fort que je finirai ma tris  
 ladie de langueur. Depuis trois  
 ne toux, accom pagnée de crach  
 tribue à une su ppression brusque

Oh! mon ami, combien ce vo  
 funesté! Je fuis mon pays pour  
 dance et le repos dans des p  
 tiver les lettres et devenir utile  
 sort me pousse précisément ve  
 plus horrible rév olution, qui ait  
 nales de ces êtres qu'on appelle

Forcé par l'état affreux de  
 mon bon ami, de s oliciter encor  
 vous écrivant une lettre il y a pl  
 d'Amsterdam, dans laquelle je den  
 Dentand de me remettre encore la  
 Mrs. Etienne d'Isayetc. d'Am  
 geais à ne point m'en prévaloir q  
 me nécessité. J'espère que ce sec

der d'avoir l'oeil sur l'arrivée du  
ter. Il n'a qu'à s'adresser d'ava

La correction du passage de  
dissertation sur le **T e s t a m e**  
a enlevé les suffrages de nos  
J'en possède déjà des meilleurs  
tions sur des endroits obscurs  
classiques Grecs. Celles sur H  
sent déjà sept à huit cent pages  
papier. On a déjà inséré avec é  
duction française de Thucydide  
j'avais faites sur ce dernier Aute  
te de victu e x a c q u a t  
dans la nouvelle édition grecque  
publié à Naples par Mr. Ancora,  
un ami de les lui envoyer, mais  
content, par le peu de soin qu'  
éviter les erreurs typographique  
par la première occasion; je ferai  
envoyé directement de Naples. J  
serai plus riche pour vous envoyer  
que ce moment est encore fort él  
mon exemplaire, le seul, dont le tr

J'ai oublié de vous dire que j'ai  
cement de la Révolution un **S p e**  
ctions sur Hippocrate, que mon  
plus célèbres Hellenistes et Critiq  
grand vicaire de l'Evêque de Dura  
seum Oxoniense. Ouvrage pé  
même.

Il m'envoya un exemplaire que  
que ç'avait été précisément à l'Ep

pas considérable, vû les circon-

Je prends, mon cher ami, le pa-  
 exemplaire de Thucydide. Ainsi je  
 autre capitaine Grec, qui part d'ici  
 aller s'embarquer à Gènes, où à  
 rà, et se nomme Μηχάλης τοῦ Α  
 porter le paquet à Chio, et le c  
 Χατζῆ Σταμάτη Ροῦθης, qui l'env  
 sez donc ce dernier; faites lui pr  
 noms, qui j'ai écrits exprès en Gre  
 tre volumes. Je suis fâché de n'e  
 plaire pour Dentand. Témoignez-  
 ne point abuser de la complaisance  
 envoyer ma lettre, je prends le  
 deux mots dans ce morceau de p  
 bonté de séparer du reste, et de l

Φίλιππότη μου Πρωτοψάλτα,  
Σὲ ἔγραψα (εἶναι δύο ἢ τρεῖς

Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν σὲ ἔ-  
συνωδευμένον μὲ πακέτον διαφό-  
Νικολάου Μυλαίτη, ὁ ὁποῖος εἶ-  
τοῦ Τίμπα, βαφέως γνωστοῦ τῆ-  
σεν ἀπ' ἐδῶ πρὸ δεκαπέντε ἡμερ-  
ἐκεῖθεν μελετᾷ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν  
ὑπάγων τὸ πρῶτον εἰς τὴν πατρ-  
ταν λάβης λοιπὸν τὴν παροῦσαν  
Ἔρὸν τοῦ Τίμπα, διὰ νὰ σὲ φανερ-  
ἢ εἰς τὰ Ψαρά, διὰ νὰ ζητήσης  
γῆς εὐθὺς, χωρὶς νὰ τὸ ἀνοίξης,  
τὸν Δόμινον, διὰ τὸν ὁποῖον εἶναι

Ἄν ἐπιθυμῆς νὰ μάθῃς περὶ τῶν  
ὅσοι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν Γαλλίαν  
ἐλευθερώθημεν ἀπὸ τὰ βάσανα, ὅ-  
ἔπαυσε πλέον, ἀλλὰ τῆς φρικτῆ-  
τρώγει ὅλους τόσον, ὥστε δύναται  
τὴν Γαλλίαν μὲ τὸν χαλκοῦν τα-  
ὁποῖον αὐτὸς ὁ ἀπάνθρωπος τύραν-  
πους, διὰ νὰ τοὺς καίῃ κατὰ μ-  
ὑποκάτω εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ Τ-  
ταῦρον εὐρίσκομαι καὶ ἐγὼ διὰ κακ-  
μὲ πολλοὺς ἄλλους. Ἡ ὑγεία μου  
Μ' ὅλον τοῦτο δὲν ἔπαυσα ἀκόμη  
κτα καὶ ἡμέραν. Εἶπέ μὲ ἂν ζῆ ὁ  
ποῦ εὐρίσκεται· ὡσαύτως εἶπέ μ-

ἔξανατυπώθη εἰς τὰ 1586. τρίτον  
 (appresso Gerardo et Guisippe  
 ἦτο βέβαιον ὅτι δὲν παραλλάσσωσι  
 ἐκδόσεις, ἀδιάφορον ἦτον ὁποῖαν  
 ὅμως τὴν τελευταίαν, ἂν ἔχης δηλ  
 ἀρκοῦμαι, εἰς τὴν τοῦ Ἀμύτου τ  
 Ἀμύτος, ὅστις μετέφρασε τὸν Λό  
 νόστιμον, ὡς ὁ Ἡλιόδωρος). Ἄλλο  
 Γάλλος καὶ νόθος Ἐπισκόπου Γάλλ  
 χων. Μὴ λησμονήσης νὰ μὲ γρά  
 νὰ γένωσιν, 1000, ἢ 1500. Τὸ β  
 σημειώσεων· ἀλλ' ἐξ ἀτυχίας δὲν  
 ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ μόνον μου  
 πλασμένος.

“ . . . . ἀπὸ δρυὸς ο  
 θέλω λοιπὸν ἀρκεσθῆν εἰς ὀλίγας  
 βραχὺ προοίμιον περὶ τῶν προλαβ  
 φράσεων· καὶ ταῦτα ὅλα εἰς τῶν  
 αἰτίαν τὴν ὁποῖαν ἔξευρε μόνος σου  
 παροξύνωμεν, χωρὶς ὄφελος, τοὺς  
 μου, κατεφρονήθη πολὺ, καὶ μά  
 προγονικῆς του γλώσσης· καὶ ἕως  
 ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι πέντε ἢ ἕξ  
 ριέστεραι, καθὼς τὰς ὠνόμαζαν  
 ἤγουν τοιαῦται, ὁποῖαι, καὶ γραφ  
 νωσι μὲ κρίσιν, καὶ ῥήσεις δυσνοήτ  
 γω ἢ ἕξ τοιαῦται ἐκδόσεις εἰς τὴν  
 κεταὶ νὰ φιμώσωσι τὰ στόματα τ  
 μὴ θέλοντες οἱ σοφοὶ τῶν ἐκδόται  
 μὴν νὰ ἐκδώσωσι τινὰ συγγραφέα,  
 καὶ τῶν Γραικίσκων (καθὼς ὑβριστ  
 ἐκδόσεις. Σὲ τὸ εἶπα, καὶ πάλιν σ

φουμένου μέρους. Ἡ μικρὰ ἀσχολία  
 καὶ ἀντ' αὐτῆς ἔχω τώρα τὸν Ἄπ  
 Ἑλληνιστί καὶ Γαλλιστί, μὲ πολλὰ  
 Πῶς ἦτον δυνατὸν νὰ μὴ τὸν κάμ  
 ἐν δοκίμιον τοῦ τύπου, ὁπόταν, κα  
 τει, ἔπρεπεν ἐγὼ νὰ τὴν προσφέρω  
 . . . . δὲν εἶναι ἄξιος ἀμοιβῆς  
 μόνον ἀντίτυπον λαμπρὸν μετὰ τ  
 θῆν εἰς αὐτὸ, διὰ μόνην τὴν ἡδ  
 . . . . Καιρὸς εἶναι νὰ σὲ διηγη  
 σμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν εἰς τὰς ψ  
 λέγω) ἡ ἀγγελία τῆς πρὸς ἐμὲ ἐπ  
 παρατήρησις εἶναι ἀξιόλογος ἐπ  
 χαρακτήρ ἐκ λόγου γνωρίζεται »  
 τὸν σ. . . . καὶ ἡ ἀπόκρισις τ  
 καλισθῆ, καὶ νὰ μὲ ἀσπασθῆ μὲ τ  
 στὰ, ἀλλ' ἀληθινὰ· τόσην ἡδονὴν  
 ὅτι ἐλευθερώθην τέλος πάντων ἀτ  
 σανον, καὶ τὴν ἐπώδυνον τῶν ἀλ  
 ξις αὕτη, ἣτις μὲ ὅλην τῆς τὴν εἰλ  
 κωμικῆ, μ' ἔδωκεν αἰτίαν νὰ  
 εἶχ' ἀμφιβάλειν περὶ τῆς φιλίας  
 ἐπεθύμουν παρ' αὐτοῦ, νὰ ἔχη ὅλ  
 ὅσα τὸν λέγω περὶ τοῦ κοινοῦ ἔργ  
 ὅτι καὶ τὴν εἶχε, καὶ θέλει τὴν ἔχ  
 . . . .

Ὑπῆγα καὶ πρὸς τὸν ἄλλον  
 αὐτὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς· ἀλλ' ὅ  
 καὶ τρόπον τινὰ ἀσπλαγχνον ἀπ  
 εἶπε, φίλε, ὡς τὸ ἤκουσεν « Ἴδοι  
 Πόσην λύπην καὶ συνοχὴν καρ  
 αὕτη χαμαλίστικη καὶ διττονοου

σὲ βάλει εἰς μέριμναν. Ἐπέρασα  
 μὲ ἠνάγκασαν νὰ οἰκουρήσω. Ἡ  
 εἰς τὸ στῆθος μου, καὶ ἐζήτει ἐ  
 παρεκάλεσα νὰ μὲ ἀφήσῃ κἂν νὰ  
 διὰ νὰ μὴ ματαιωθῇ ἡ δαπάνη τ  
 μόνον μὲ ἐλύπει), καὶ αὐτὴ μ' ἔ  
 λουν μοῦ λείψει ποτὲ. εἰάν τώρ  
 τὸν Ἡλιόδωρον, ἄλλοτε θέλει μ' εὐ  
 Τέλος μετὰ πάλιν ἰσχυρὰν καὶ ἐ  
 ἀπὸ τὰς χεῖράς της. Εἶμαι ὁμῶς  
 τὸν κλόνον τῆς βηχός. . . . .

Ἡ ἀρρώστια μου μ' ἐμπόδισε  
 σημειώσεις, ὅσας ἔκαμα κατὰ ζήτη  
 τοῦ ὑπομνήματος. Τὰς πέμπω λο  
 ἐπειδὴ δὲν ἔχεις τοσαύτην χρεῖαν  
 ρινίζων καὶ μεταρινίζων νὰ τὸ φ  
 μόνον ἐνθυμοῦ καλὰ ὅ,τι μὲ λέγ  
 « πῆ μὲν ἐλληνίζω ὑπὲρ τὸ δέον, π  
 » κης ». Διὰ τοῦτο τὸ ἀναθεματ  
 κης, πρέπει, φίλε, ὅταν ἐλληνίζῃς  
 δέον, διὰ νὰ γίνεται τὸ ὅλον σύν  
 κατάλληλον εἰς τὰ μέρη του, καὶ νὰ  
 τοῦ Ἀρλεκίνου. Ὁ ὑπὲρ τὸ δέον ἔλ  
 κάμνει καταδηλότερον μὲ τὴν παρ  
 ραιτήτως καὶ ἐξ ἀνάγκης βαρβάρ

Τὸ μέρος τοῦ ὑπομνήματος τὸ  
 νεται ὅτι δύναται νὰ μεταφρασθῇ

Ἐκνενευρισμένοι ἀπὸ τὰς σκληραγ  
 δὲν ἐπέβαλε ποτὲ ὡς χρέος, καὶ ἡ ἀλ  
 στηρότης ἔκαμεν ἔτι βαρυτέρας, ἰσχ  
 χοὶ νὰ ἐνωθῶσιν εἰς κοινὰς συνελεύσ  
 πάλιν τοὺς Ἡγουμένους των εἰς τὴν



Τέλος, ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης (Σφ  
 Κωμωδίας δὲ φορτικῆς σοφώτερ  
 Φορτικὴν Κωμωδιαν ἐννοῶν ἐκεῖ  
 ὀνομάζουσι farce. τὸ ὁποῖον κυρίως  
 (des pigeons farci, περιστέρια π  
 λογία εἶναι φανερά· ὅ,τι εἶναι εἰς  
 ture, εἶναι εἰς τὸ Θέατρον ἢ F a p  
 πον γεμισμένη καὶ φορτικὴ κωμωδ  
 νὰ ἐξηγήσωμεν εἰς τὴν κοινὴν γλῶσ  
 νὰ εἴπωμεν παρὰ φορτικὴν κωμωδ  
 σκεται εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν),  
 φαίνεται, ὅτι πρέπει νὰ ἐξηγήσωμε  
**Φορτικὴ Ζωγραφία.**

**Ménagement** εἶναι ἴσως τῶν χυδαῖ  
**Ἐντήρησις**, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι  
 sement κάλλιον ἐξηγεῖται μὲ τὸ  
 εἶναι τόσον Ἑλληνικὸν, ὅσον καὶ τὸ  
 στερον ὁμως, δι' ἐκείνους ὅσοι δὲν ἐξευ  
 (malheureusement), ἢ ἐξ ἀτυχίας

**Ἀναφορὰ, Ὑπόμνημα.**

Δημοσίᾳ διακήρυξις . . . αὐτὸ καθ  
 χει τὴν ἔ  
 τὸ κοινὸν  
 Διὰ προθε  
 κυρίως Π  
 φράσις ὅ  
 ἀλλὰ τοῦ  
 ἤθελα π  
 ἐκφράσω δ  
 λους γνωσ  
 λάλησις),  
 βάρουα

κῆν μου τ  
νὰ ἀποσυν  
ἔξιν (τὴν  
ἢ ἐπιμιξί  
λωμεν π  
πρὸ τοῦ ρ  
Τῶν ὁποίων μᾶς ἔκαμαν ἀπὸ τὰ ὁ  
ἀποκλήρους ) πον τινὰ  
ληλοι δυσ

Ἀρχόμεθα λοιπὸν. . . . ἡ περίοδο  
θῆ με τὴν  
μετὰ τοῦ  
ἤρχήσαμ  
τὸ Ἀρχό  
ἀκόλουθ  
πακολούθ  
μαι) εἶναι  
ιδιώτην  
τὸ Ἡρχινῆ  
θέλεις εἶπε  
νικὰ ἔχε  
ἐννοῆς ὅτι  
οἱ σωζόμεν  
εἶναι ἀλη  
σαν παντ

Ἕλληνας, με φαίνεται ὅτι τὸ ἐναντίον  
τὸ παρὰ πᾶσι τετριμμένον Ἄγω, ὁ  
μάτισεν Ἀγέω, Καὶ ὁ Ἡρόδοτος πα  
Ἀγινέω. Καθὼς ἀπὸ τὸ Ἄγω ἔρρευσ  
Ἄγω καὶ Ἀγινέω, χωρὶς καμμίαν  
ῶσαύτως ἀπὸ τὸ Ἄρχω, Ἀρχέω (ἤρχ  
ἔχομεν καὶ τετάρτην Ἀρχίζω (καὶ

Ὁκτώγ

Ἴσως εὔτε

ρώπης, ὅ

» τὸ ὄσω

» φιλανθ

» μᾶς ἀτ

» ψειν νᾶ

» κρότους

ψειν νᾶ μᾶς παρατηρῶσιν ἄ  
κ. τ. λ. διότι τέλος πάντων τίς  
πάντοτε κατὰ λέξιν ;

Οὐαὶ ἡμῖν κ. τ. λ. . . . Ἄλλ'

σθοποδ

βάνει τὸ

μαθε τήν

ἤθελεν εἰ

ιδίωτας

ὀπισθοπ

Ἰκανὰ εἶναι τὰ ὀλίγα τοῦτα εἰς  
μῆν, καὶ σοφώτερος ἔσται ». Τοῦτο  
μῶν : ὁσάκις μεταχειρίζεσαι λέξιν  
πολλάκις διὰ τὴν πτωχείαν μας ἀ  
τὴν θεωρῆς μεμανωμένην (isolée), ὅ  
νοῦν σου μὲ ὄλους τῆς τοὺς σχημο  
ται ὄλοι, ἢ καὶ οἱ περισσότεροι, χ  
δασμὸν εἰς τὰς ιδιωτικὰς ἀκοάς,  
ζήτει ἄλλην συνώνυμον. Ἐξ εὐτυχί  
πλουτος. παραδείγματος χάριν, ἀν  
γόμενον, τὰς πτώσεις του ὄλας καὶ  
μα, τοὺς χρόνους του καὶ τὰς ἐγκλ  
εἰς Λαβύρινθον, εἰς τὸν ὁ ποῖον δέν  
διὰ νᾶ κάμης τὴν γραμματικὴν σου.

εἶναι, τὸ νὰ μὴ βαπτίζωμεν μὲ νῆ  
 πρῶτον βέβαιοι ὅτι δὲν εἶναι βαπτισ  
 Ἑλληνικὴν, διὰ νὰ μὴ πέσωμεν εἰς τὴν  
 Δεύτερος, ὅχι ὀλιγώτερον ἀξιόλογο  
 τὸ ἐπιτιθέμενον ὄνομα εἶναι ἤδη  
 ἢ μήπως λάβωμεν εἰς τὸ μετέπειτα  
 ματος διὰ νὰ βαπτίσωμεν ἀρμοδι  
 ρως ἄλλο πρᾶγμα· διότι ὁ βαπτισμὸ  
 ναι καθὼς ὁ βαπτισμὸς τῶν προσώ  
 φέρωσι χιλιάδες ἀνθρώπων τὸ ὄν  
 Γεωργίου. καὶ ἡ διάκρισις εὐκόλα  
 τῶν πατρωνυμικῶν ἢ τῶν παρονομ  
 θεσίαν τῶν πραγμάτων ὅστις θέλει  
 πρέπει νὰ φεύγη ὅσα τὴν προξενού  
 εἰς ὅλας τὰς γλώσσας (καὶ ποῖα εἶν  
 σεις); τὰ ὁμώνυμα, τουλάχιστον μέ  
 νηθησαν ἀπὸ κακοβαπτισμοὺς, καὶ  
 πτισμοὺς. Ἐπιστρέφω εἰς τὸ προ  
 μεταφραστῆς ἤθελα παρακινδυνεύσ  
 σμὸν τὴν Civilisation. ἡ λέξις δὲ  
 φορὰν εἰς μόνον τὸν Διογένην τὸν Λ  
 φέα ὅχι ἀπὸ τοὺς ἀρίστους, ἐπειδὴ  
 τὸ χαιρετίζω καὶ ἄλλα) καὶ κα  
 πτίστως. Τὸ μεταχειρίζεται εἰς τοῦ  
 τοῦ ὁποίου λέγει, « Τὸ πᾶν δὴ διέ  
 τὸν πολιτισμὸν ἐκτοπίζων· καὶ ποτ  
 » τῷ Πειραιεῖ πρὸς τὰς θέσεις λέγει  
 » πρὸς Ἱεροκλέα· ἐφ' ᾧ καὶ πρὸς τ  
 εἶναι ὀλίγον αἰνιγματώδη· τῶν Εὐρ  
 μαδὸν ἐξηγοῦσι τὸν πολιτισμὸν ἐκτ  
 φεύγων, ἤγουν ἀπὸ τὰ πολιτικὰ μ  
 ὡς πολίτης εἶχε καὶ αὐτὰς τὸ δικα

ὀνομάζει Ἐντονώτερον, καὶ τὸ  
 στικῶ, Ὑπτιώτερον· καὶ μετὰ  
 σεις ἄλλο δὲν ἐξηγεῖς παρὰ τὸ λεγό-  
 τικὸν ἀπαρέμφατον τῶν Παλαιῶν  
 τοὺς ἐχθροὺς. Τοῦτο τὸ εἰδικὸν  
 ἐξηγοῦμεν πολλάκις διὰ τοῦ Ὅτ  
 φορὰς διὰ τοῦ Να. τὸ δὲ ἀληθῶς  
 ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἀναλ  
 ἔγκλισιν, προηγούμενον ἔχουσιν τὸ  
 μίαν φορὰν μὲ μόνον τὸ Να, καὶ  
 Διὰ νὰ. Καὶ σημείωσε, φίλε, ὅτι  
 Νὰ εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν εἰδικῶ ἀπα  
 ἀμφίβολον τὴν τελικὴν σημασίαν τοῦ  
 νάγκασε τὸν ἰδιώτην λαόν, ἤγουν ὅλο  
 rag un instinct) νὰ προσθέσωσι τὴν Δ  
 αὐτὴν). διὰ νὰ ἐνδυναμώσωσι τρόπον  
 φαιρέσωσι πᾶσαν ἀμφιβολίαν. Εἶναι  
 σεως ἄξια περὶ τούτου, τὰ ὅποια κα  
 κρίνης, καὶ καιρὸν δὲν ἔχω νὰ γράφω.  
 Νὰ δὲν ἐκφράζει μόνον τὸ ἀπαρέμφ  
 πολλάκις καὶ τὴν ὑποτακτικὴν Ἐγκλι  
 σὲ γράφω, νὰ μὴν εἰπῆς ἔπειτα ὅτι

Μάθε νὰ γράφης, νὰ μὴν ἔχῃ  
 κὸν, τὸ πρῶτον νὰ ἐκφράζει τὸ ἀπα  
 ὑποτακτικὴν ἔγκλισιν.

Καὶ ταῦτα μὲν εἶναι· κοινὰ· ἔχε  
 κωτέρας τὸ πολυπαθὲς τοῦτο Νὰ.  
 συνυπακουομένου τοῦ πρέπει· εἰπέ  
 δεῖ ποιεῖν, ἢ τί ποιητέον).

Παριστάνει πολλάκις τὴν μετοχ  
 » τὸν ἰδεῖ νὰ τρέχη » (ὄψει αὐτὸν  
 βλέπω ὑγιῆ » (χαίρω σε βλέπων ὑγ

καί ποτε μὲ τὰ σπουδαιότερα τῶν  
 ἐλευθερίας φρονήματα. καὶ ἐλπίζω νὰ  
 θέλω μεγάλως τὸ λυπηθῆν· ὅχι μὲ  
 βοηθείας, τὴν ὁποίαν ἐλπίζω παρ' αὐτοῦ  
 κατ' ἐπιγαμίαν συγγενῆς τρόπον τι  
 δίδειν μου οὗτος, ἢ καλὸς ἢ κακὸς  
 λογισμὸν, μήπως ἦτον ὠφέλιμον πρὸς  
 δαρίων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν σπουδὴν  
 ἓνα μόνον τόμον τὰ ἀστεῖα τοῦ Ἱεροκλῆ  
 χου (ὡς εἶπα) τὰ ἀποφθέγματα, ὅσα  
 νευτα, μερικὰς ῥήσεις τοῦ Ἀριστοφάνους  
 Κωμικῶν ἠθικωτάτας, ἀγκαλὰ γραμ  
 ἀπὸ τὰς ὁποίας γέμει ὁ Ἀθήναιος,  
 τοὺς νοστιμωτέρους, ἓνα ἢ δύο λό  
 σεμνοτέρους, ἀπὸ τὴν ποικίλην Ἱστο  
 νόστιμα διηγήματα καὶ ἄλλα τινὰ  
 θυμοῦμαι. Ὅλα ταῦτα συνοδευμένα  
 σεῖς εἰσαγωγικὰς καὶ ἀναλόγους μὲ  
 δαρίων, ἤθελαν εἶσθαι, ἂν δὲν λανθ  
 ἐμβάλη εἰς τὰς ἄρκυς τῆς Ἑλληνικῆς  
 ἀνάγωγα καὶ δυσήνια παιδάρια. Ἄλλο  
 μου, καὶ ἂν τὸ κάμη, εἶναι βέβαιος  
 τὸ εἰσάξῃ εἰς ὅλα τὰ Ἑλληνικὰ φρο

Ἡ περίοδος αὕτη τῆς ἐπιστολῆς  
 σπύται καὶ παραβιασταὶ τῆς κοινῆς  
 » ρος ἔξις δὲν πρέπει νὰ μᾶς τυραν  
 πίδας ὅτι θέλει σὲ ἀρέσει τὸ εἰς τ  
 θέλεις ἰδεῖν ὅτι ἡ βᾶσις καὶ τὸ θεμ  
 τῆς κοινῆς γλώσσης εἶναι ἀπαράλλα  
 μα « μήτε τύραννοι τῶν χυδαίων,  
 » χυδαιότητος αὐτῶν » κράτει λοιπὸν  
 ὡς τῆς Ἀριάδνης τὸν μίτον, καὶ αὐτ

κοινήν γλώσσαν γραφόμενα φιλοσοφω  
 ρω διὰ τὸ Κεκραγάριον τοῦ Αὐγού  
 λά ὠφέλιμον εἰς τὸ γένος. Μία π  
 Κεκραγάριον, ἄλλη μία ὡς οἱ  
 pour former le gout et le jugement

Κρίνεις καλῶς ματαιοπονίαν τῆ  
 Ἐματαιοπόνησεν ὅμως, ὅχι διότι  
 βάπτιστον ποιητὴν, ἀλλ' ὅτι, πρὶν  
 μον, δὲν ἔκρινεν ὅτι ἐπεχείρει πρῶ  
 θαυμάζομένη μετὰφρασις τοῦ De  
 ζῶσαν, ἀπέχει τῆς Βιργιλιανῆς  
 γῆς. Περὶ δὲ Ἡλιοδώρου, Ἀνακρέ  
 οὔτοι οἱ διάβολοι πρέπει νὰ ριφθῶ  
 βιβλία των· ἐπειδὴ δὲν ζῶσιν αὐ  
 πρεπε νὰ ἀφανισθῆ ὁ Ὅμηρος, ὅστ  
 τῶν θεῶν· Μετ' αὐτῶν ὁμοῦ ἔπρεπ  
 κῶς ὁ Χρυσόστομος, ὅστις ἠγάπα  
 Ἀριστοφάνους, ὁ Φώτιος, ὅστις ἀνε  
 Ἡλιόδωρον, καὶ ὁ τρισκατάρατος  
 Εὐστάθιος, ὁ ὁποῖος ἠσχολήθη ὀλη  
 γησιν τοῦ Ὁμήρου. Ὅλα ταῦτα κ  
 ἐξορισθῶσι καὶ ἀπὸ τὰ σχολεῖα κ  
 νέων, καὶ νὰ δοθῶσι εἰς χεῖράς  
 παράδεισος καὶ ἄλλα παρόμοια  
 δοξάσωσι τὸ γένος!

27.

ἐκ

Φίλε Ἀλέξανδρε, ἔλαβον τὴν ἐγ  
 προσμένω τώρα τὴν γαμήλιον. Τ  
 φιλόλως ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ τῆς πρῶ  
 (TOM. B'.)

ρίζω πολὺ· ἢ μία εἶναι πόλις, ἢ  
 θροισις καὶ ὀλόκληρος βασιλεία,  
 ρία. Κάλλιον ἴσως ἦτον· « Εἰς  
 » πολλὰς ἄλλας πόλεις τῆς Γαλ

Ἡ Ἀνταπόκρισις δὲν ἐκφράζει  
 dance, ἂν καὶ κατὰ τὸ φαινόμε  
 ὅτι θέλει μείνει εἰς τὸ γένος. ἢ  
 σημαίνῃ πλὴν μίαν ἢ τὸ πολὺ δ  
 δέντσα εἶναι ὄρος περιεκτικὸς,  
 ποκρίσεις συνεχεῖς καὶ πολυχρονί  
 θέτονται νὰ ἦναι, αἱ πρὸς ἀλλήλ  
 τευτῶν. Ἰσως ἦτον κάλλιον νὰ λε  
 νολογία

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτων.  
 λιον· περὶ τῆς ὁποίας γελῶ ἀπὸ  
 ἀμηχανίαν σου. μέλλεις τάχα ν  
 δρεύθης; Πῶς ἔχεις νὰ κάμῃς,  
 βαρον ταύτην ἀντίφασιν; ἢ ἔχ  
 ὅτι καὶ οὗτοι λέγουν περὶ τοῦ ἀνδ  
 εἶναι καὶ τὸ Ἰταλικὸν Ἐγυν  
 Ἔμως δὲν εἶναι κὰν ἀντιφραστικ  
 . . . . . ἔρρωσο!

Φίλε μου Ἀλέξανδρε, τρὶς ἐβ  
 ἐπιστολάς σου (22 Μαΐου, 1,  
 ἀπεκόπην ἀπὸ τρισμύρια κωλύμα  
 Θέλουσιν ἐμβῆ, τὸ θέλεις  
 τὸ ὑποπτεύεσαι τοιοῦτον. Δὲν  
 βάρβαρος ἀποκοπὴ καὶ αὐτὸ,  
 φάτων. Τὸ γένος ἤρχισε νὰ σχ



σης τὸ ἀργος, δὲν εἶναι κακὸν εἰς τὸν τόπον του. Οἱ Γαλάται ταύτην, διὰ νὰ σημαίνωσι καὶ τὸ καὶ τὸ Πρέπον· διότι ἀληθῶς αἰσίου, καὶ τοῦ Πρέποντος εἶναι διὰ τὸ Πρέπον, σύμφωνον καὶ ἀρῆς ἔλεγαν πρὸς ἔπος· διὰ τὸ γινόμενον βραδύτερον τοῦ δέοντος καιροῦ,

ΔΕΟΝ. ὁ Πλάτων, « Εἰς καλὸν ἤνους venez à propos pour souper » ὁ λόγος εὔρηκε τὸν Πλάτωνα δεῖν πρὸ τοῦ δείπνου, μήτε μετὰ τὸ

Τοῦτο ἔμεινε καὶ εἰς τὴν σημερινὴν ἐλπίς ὅτι θέλουν τὸ σημειώσιν οἱ νεώτεροι ταν μὲ λαλῆς περί τινος, περί τοῦ καὶν τι, ἀλλὰ δὲν ἤθελα τὸ εἰπεῖν, ὄνομά· του, σὲ λέγω « Καλὰ μὲ τὸ εἶπε ἤθελεν εἰπεῖν ὁ Πλάτων, « Εἰς καλὸν φωνάζω ὅτι ἡ καλλιέργεια τῆς κοινῆς εἰς τὴν κατάληψιν τῆς παλαιᾶς. τὸ καλὸν τὸ προξενούμενον ἀπὸ πάντοτε τὰς τοιαύτας παρατηρήσεις παλαιᾶς καὶ νέας γλώσσης, ἤθελεν τοὺς σπουδάζοντας νέους, βλέποντες τὸν τρόπον τοῦ συλλογίζεσθαι, κερφαίνει τοῦ λογισμοῦ τῶν προγεγενησιν τὴν μάθησιν τῆς παλαιᾶς, τὴν μόλυνσιν τῶν ἀλλοτρίων γλωσσῶν.

Μεταχειρίζεσαι τὸ Φανητιᾶ πατιque· ἡ ἔτυμολογία ἢ μάλλον τοῦ ἀντιφιλοσόφου· ἀλλ' ἔχει λάθη πολλά. Τὸ Φανητιᾶ (τὸ ὁποῖον

πρὸς τὸν πολιτισμὸν· καὶ πολὺ λυ-  
ζονται, ἀλλὰ φοβούμενος μὴ πολι-  
μᾶς πολιτίσωσιν αὐτοί.

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσει.

Τί νὰ εἶπη καὶ πῶς νὰ ὀνομάσῃ  
θέλουν εἶσθαι οἱ αἵτιοι τῆς τοιαύτης  
ἐὰν συγχωρήσωσι νὰ φανῇ ὁ Μωα-  
Χριστιανισμοῦ. Δὲν ἐμπορεῖς νὰ κ-  
τει ἢ ἄμιλλα αὕτη τῶν δύο γενῶ-  
τίζει ὁ φόβος μὴ προτρέξωσιν  
νομίσης μάταιον τὸν φόβον μου τ-  
νέστεροι καὶ παχύτεροι τὸν νοῦν  
χουσιν ὅμως τοῦτο τὸ προτέρημα·  
γραφεῖς μωρολόγοι καὶ ἂν εὔρεθ-  
γνωστὸς διὰ τοῦ τύπου. ἡμεῖς εἶ-  
ούτους φλυαροκόπους, τῶν ὁποίων  
ἀναγινώσκονται εὐκόλα.

29.

ἐκ

Φίλε Ἀλέξανδρε, ἔτος εὐτυχέστα-  
ἀκολούθων εὐχομαι καὶ εἰς σὲ καὶ

Ὁ εὐτυχέστατος σοφὸς Πασχάλ-  
μορφωθῆ καὶ ποῦ νὰ σταθῆ ἢ πάτρ-  
ψε τὰς ὀνομαζομένας Lettres pro-  
ώστε, ὁπόταν τῶν περισσοτέρων  
σα ἀπηρχαιώθη, αὐτοῦ μόνου τὸ  
κλασσικόν.

Χαίρω ὅτι δὲν ἐνοστιμεύθης τ-  
συχουργήματα. Καὶ τὸ πραγματικὸ  
tables καὶ ἄξια τῆς ἀκοῆς τοῦ.

» (Πρόδρομ. Ἑλλην. Βιβλ. Αὐτο  
 » ἐνὸς τῶν τριῶν προσώπων, ὀνομα  
 » γον τοῦ θεοῦ, ἀρχηγὸν τῆς χριστ  
 » χηγὸς οὗτος, ὁ λόγος οὗτος, δὲν  
 » παρὰ τὸν ἐνανθρωπήσαντα Ἰησοῦν  
 » σταύμενον σέβας πρὸς τὸν ἀρχηγ  
 » σφημεῖ. Πῶς, γὰρ ζῆτε, συμφωνο  
 » τα, καὶ πρῶτον ἐγὼ γὰρ καταδικ  
 » ἀπὸ σαῶ. Ἐὰν ὁμοῦς δὲν δυνηθῆτ  
 » μάζω ἀθέους καὶ ἀθρήσκους, ὅχι  
 » τῆς θρησκείας, καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ  
 » συκοφάντας, τοὺς μὲ πρόσχημα  
 » διδάσκουσιν τὴν ἀγάπην τοῦ τ  
 » νομίζοντες ὅτι ὁ θεὸς εὐαρεστεῖται  
 » συνηγορίας, εἰς τὰς ὁποίας εἰσχα  
 » συκοφαντία, τί ἄλλο νομίζετε, τ  
 » ὑποκείμενος εἰς τὰ πάθη σας; Ἄλλ  
 » πλέον θεὸς τῶν χριστιανῶν εἶναι Ζ  
 » Ἑρμῆς, εἰς βραχυλογίαν, εἶναι θε  
 » καὶ ὁμοίωσιν ἰδικήν σας ».

Ἄ!, φίλε μου, δὲν μ' ἔμεινε δύνα  
 τῶν λοιπῶν τῆς ἐπιστολῆς σου. Πρ  
 τὰς δυνάμεις μου, ἂν τὰς ἀναλάβω

Εὐχομαι γὰρ μὴ χάσης ποτὲ  
 . . . . . Μυστήρια. ὅχι μυστήριον  
 τινὰ ἀνακαλύπτει ὁ χρόνος, καὶ ἡ μ  
 καὶ τρίτη ἢ μὲ ἄλλας γλώσσας παρ  
 καὶ φράσεων, καὶ τετάρτη ἴσως ἢ ἐδ  
 τῶν λέξεων, καὶ ὅχι τῆς μεταφορικῆ

Παραδείγματος χάριν Πολεμῶ εἶ  
 μάχομαι se battre. Βλέπεις  
 διὰ τοῦ μέσου ἐκφράζεται.

Τὸ Ὅτι μὴ ἀντὶ τοῦ Πλήν εἶ-  
 μέ ὀνομαστικᾶς ἀρσενικᾶς καὶ θηλ.  
 ατ. οὐδετέρας· καὶ αὕτη ἦτον ἡ ὀρθή  
 » μὴ Ἀθῆναι, ἦν οὐδὲν ἄλλο πόλ  
 Α. ρμγ'. Τοῦτο ἰσοδυναμεῖ μέ τὸ π  
 ρὰ τὰς Ἀθήνας, ἡ ἀνάλυσίς του  
 ἦτο λόγιμον, ὅ,τι δὲν ἦτον Ἀθῆναι.

Λουκιανός, Τ. VIII σ. 250. « Οὐτ  
 ἔπρεπε νὰ ἦσαι Σὺ· διὰ νὰ ἀναλυθ  
 δὲν εἶναι σὺ.

. . . . . « Οὕτω πονηρῶ συμπ

Αὐτὸς εἶναι φίλε μου, αὐτόχρημα  
 ὅσοι δὲν ἔμαθαν ποτέ, μήτε θέλουν  
 εὔρε γράμματα οὐχ ὑπὲρ τοῦ γράφ  
 τοῦ γινώσκειν ἂ δεῖ μὴ γράφειν », ὡ  
 Ἀπολλώνιος (παρὰ Φιλοστρ. βίβ. Δ.

Λανθάνεσαι, φίλε μου, μεγάλως  
 καλὸς νὰ νικήσης τοιοῦτον ἄγροικον  
 πίσκον. Δύο χιλιάδας στηλιτεύσεις  
 ψης, μὴν ἀμφιβάλλης ὅτι δύο χιλι  
 γράψη. Καὶ τοῦτο βλέπεις ὅτι τέλο  
 ἀπὸ ἀνδράριον, ὅστις ἐπαγγέλλεται ν  
 ληλισμὸν τῆς γλώσσης εἰς δι  
 ἐποχᾶς, ἔπειτα πηδᾷ ἀπὸ τὸν Θου  
 τοὺς ὁποίους χωρίζουν 800 σχεδὸ  
 τοὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν, τῶν ὁποία  
 τὰ χίλια ἔτη, ὡς νὰ ἦσαν οἱ μεταξ  
 του κλίμακος ὅλοι συντριμμένοι.  
 σὺ ἐπιτήδειος ἀνταγωνιστῆς τοῦ  
 μάχητος.

Ἀφῆκα εἰς τὸν ἔσχατον τόπον τὸ  
ζήτημα τῶν χριστῶν Ρ. καὶ Π.  
φίλε, αὐτοὺς, ὅσον σέ. Ἡ μὲν ἐσυμ-  
σκοπὸν νὰ δοκιμάσετε, εἰὰν τὸ γῆρ-  
πασι τὸν ἐγκέφαλον; « Ἔστι γὰρ  
σώματος γῆρας ». Καὶ ἂν δὲν τὸ εἴ-  
νῃ εἶναι ἡ πείρα νὰ τὸ διδάξῃ τοὺς δ-  
τοῦτο δὲν ἐκατέβην ἀκόμην εἰς β-  
Ἐὰν ἔχωσιν 500 φράγκα νὰ ἐξοδε-  
φίλε, ἀσπασάμενος ἐκ μέρους μου, νὰ  
σπουδάζοντα Γραικὸν πέννητα· καὶ ἡ  
θέλει εἶσθαι πολλῶν εἰκόνων, καὶ π-  
Εὐτύχει!

Οἱ τοιοῦτοι φίλοι δὲν στοχάζονται  
τὸ γένος, ὡς εἶναι ἐλπίς, μετὰ ἐκα-  
χρόνους, ἡμεῖς ὅλοι ὅσοι ζῶμεν (χα-  
τὸν τὸν Πάντεχνον καὶ Πανεπιστήμ-  
εἰς καὶ ἀνώνυμοι.

Οἱ Λατίνοι λέγουσιν, ὡς γνώμη  
τικῶν, ὅτι ὠνομάσθησαν αἱ προθέσει  
λυσήματον αὐτῶν. Ἐχουσιν ὁμως  
τίστην σημασίαν, τὴν αὐτὴν μὲ τὰ ἐξ-  
ρήματα. Ἐν (ἐνδον-ἐντὸς) Ἐκ ἢ Ἐξ  
Κατὰ [κάτω] Πρὸς (πρόσω) Εἰς ἢ Ἐ-  
ρια, εἶναι βέβαια τὸ Safranum, ἢ S-  
τῶν Εὐρωπαϊῶν. ἀλλ' εἶναι τὸ αὐτὸ  
λήνων; Τὴν Ἀκτὴν ὀνομάζουσι οἱ Λ-  
Il ne faut point caresser les sots; c-  
rendre tont-à-fait-imbécilles.

Τῆς μεθόδου τῆς διδασκαλίας τῆς  
εἶναι πράγμα νέον, μηδ' ἦτον δυνατὸν  
ορθόνετο πρῶτον ἡ φιλοσοφία, ἡγου-

τὸ καὶ τοῦ κέρδους ἢ ἐλπίς δὲ ὅμως μεταφραστῆς, οὔτε ἄξιος φόβος ἀζέτο τὸ οὐδέ, διὰ τὸ προηγούμενους, οἱ ὅποιοι εἶναι τῆς παλαιᾶς γὰρ εὐκρίνειαν τῶν ιδεῶν, χωρὶς κανόνων τοὺς φυλάξωμεν, καὶ ἂν ἦναι τρόπον. Τοὺς παρέβην ἐγὼ πολλάκις, καὶ δὲ εὐρίσκεται ἡ παράβασις καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ τὸ περισσότερο ὅμως εἰς τοὺς σμοῦ τοὺς συγγραφεῖς. Ἀπὸ ἑκατὸν τοὺς δοκίμους πιθανὸν ὅτι τὰ 99 Εἰς τὸ ἐξῆς ἐλπίζω νὰ γένω προσε-

30.

ἐκ

Καὶ πῶς νὰ μὴ σὲ ἀγαπῶ τὸν ἄξιον! τόσον εἶναι πλειότερα ἢ κατὰ δυστυχίαν, εἶναι ἀκόμη εἰς ὁμοίων σου ὁ ἀριθμὸς (Καὶ πρόσεχτοῦτον μου τὸν ἔπαινον· ὅτι τότε θύσῃ). Ὄταν οἱ τοιοῦτοι πλεονάσωσιν, ὑπὸ πᾶσαν ν' ἀγαπῶ κ' ἐκείνους ὡς καὶ ἐμὲ.

Ἐκαμες φρόνιμα ἐμβαίνων εἰς τὸν νιμώτερον, ὅτι συνεζεύχθης καὶ μετὰ ὅτι καὶ ὁμοπάτριον, καὶ ἐκλεγμένην ταῦτα εἶναι ἀγάπης καὶ τιμῆς ἄξιζόμενα τέκνα σου ἀναθρέψης (Ἐλλήνη μόνη τὰ περιέχει ὅλα), τότε τὸ μὴ εἰς τὸν κόσμον, δὲν ἐξεύρω πᾶν μᾶλλον μὴδὲ πρέπει νὰ φροντίζω ἀγαπῶ, ὅχι μόνον διὰ τὴν φρόνιμόν σου.

μὲ ἐλπίδα ὅτι εἰς τὸ γῆράς μου θέ-  
 ψυχὴν, καὶ ἔγεινεν ὅλον τὸ ἐναν-  
 ὀλιγοστεύουν, καὶ καταλύονται μὲ-  
 αὶ ἀσχολίαι μου πληθύνουσι καὶ γέ-  
 λιν καὶ πολλάκις ὑγίαινε! ὁ σὸς

Σὺ, φίλε, μόνος ἔμεινες τώρα,  
 τὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον προσμένω  
 νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ φθάσω κἂν εἰς τὸ  
 φθῆ τὸ πλοῖον μου ἀπὸ καρμῖαν  
 ἣτις εἶναι τῶν ναυαγίων ὅλων τὸ  
 μεταβάλλει καὶ μεταμορφώνει τὸ Δ

Δὲν μ' ἔμεινε δύναμις νὰ γράψω  
 ἄλλο μέρος δὲν θέλω νὰ παραδρά-  
 νόημα τῶν ἐχθρῶν. Ἡ κακία τῶν  
 μὲ πέμπωσι καὶ γράμματα ἀνών-  
 σχημα φιλίας, ὡς ἐχθροὺς καὶ  
 τοὺς ὁποίους ἕως τώρα ἔκρινα φί-  
 λόγον (μὴ δυνάμενος μὲ ἔργον). Ἐ-  
 στῆς ὁμογενῆς πτωχίστατος, ὅστ-  
 σῶν ὑποφέρει νὰ ζῆ μὲ τὸν ἀέρα.  
 τόσον Κλεανθική, ὥστε μὴ δυνά-  
 τὸν ἐσύστησα θερμῶς εἰς τὸν Ἀπ-  
 ριον Μάνον, ὅστις μέρος διὰ χά-  
 καλὴν τῆς ψυχῆς του διάθεσιν, κα-  
 βοηθεῖ, καὶ εἰς τὴν τράπεζάν του  
 οἱ καλοὶ ἄνθρωποι προσκολλημέ-  
 διὰ τὸ μικρόν μου πρὸς αὐτὸν ὑπο-  
 μως μεταχειρισθέντες χεῖρα ἀπαι-  
 θογραφίας, παριστάνοντες, ὡς φί-  
 σταὶ τῆς τιμῆς μου, τὸν σπουδα-  
 λητὴν μου καὶ κατήγορον, καὶ  
 ἔχθιστοι!) πῶς καταδέχομαι νὰ

Οἱ προεστῶτες τῆς πόλεως

X.

X

Πρὸς τὸν σοφὸν Κοραῖν,  
 Εὐεργέτα τῆς Ἑλλάδος,

Καὶ παρ' ἄλλων ἀκούοντες, καὶ  
 καὶ διὰ τῆς πείρας τελευταῖον μαθη-  
 τὰ καλὰ τῆς παιδείας, δὲν ἐλλείψ-  
 τίσωμεν ὅσον εἶναι δυνατὸν, διὰ  
 ἐπιτήδεια μέσα. Ὁ πρὸς τὴν παιδεί-  
 στα ἀφοῦ ἀνέγνωμεν τὰς διὰ τὴν  
 διδομένας συμβουλὰς σου, ηὐξήθη  
 δύναμις ἡμῶν, ὡς πρὸς αὐτὸν πα-  
 τάτη, δὲν ὀκνοῦμεν ὅμως νὰ συνεισ-  
 εἴς τὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς  
 κοινὸν ἔρανον, ἀλλ' οὐδὲ φοβούμεθα  
 ποφασίζομεν λοιπὸν καὶ κατὰ τὸ π-  
 χιλιάδας γροσίων διὰ τὰ ἐλλείπ-  
 τοῦ ἡμετέρου Μουσείου. Κατ' ἔτος  
 νὰ ἀνακαινίζωμεν κατ' ὀλίγον τὴν  
 δὲ ταῦτα, ἂν θεὸς διδῶ, καὶ περισ-  
 θερμῶς καὶ σὲ τὸν φιλογενέστατον  
 νὰ ἀναλάβῃς καὶ τοῦτον τὸν κόπον  
 νὰ ἀγοράσῃς δηλ: διὰ τῶν πέντε  
 νὰ καὶ βιβλία, καὶ νὰ τὰ ἐξαποστ-



σὲ χρέος μου. Διότι ὅσαι δυστυχίαι μου, καὶ ὅσαι περιστάσεις δειντοσαῦται καὶ τοιαῦται, ὥστ' ἐκείνη καὶ διὰ νὰ μὴ πικραίνω τὰ φίλα καὶ νὰ μὴν αὐξάνω τὰς πληγὰς τῆς ψυχῆς ἔπειτα δὲν εὐχαριστοῦμην νὰ φαντασθῶ μὲ χεῖρας κενάς. Ὅθεν περιέμενον τὴν τύχη κατατρέχουσά με, καὶ οὐτὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας μου.

Ὅχι μόνον εἰς ταύτην τὴν ζήτησιν Ἐπιπέδου θέλω ἐνθυμεῖσθαι τὰς μετὰ τὴν ἄδυνατον! Εἶναι τῶν ἀδυνατῶν ἀδύνατον μαθήσεως, νὰ μὴν ἀναφέρω τὸ ὅτι οἱ Ἕλληνες ὅλοι νέοι καὶ γέροντες καὶ εἰς τὴν καρδίαν καὶ εἰς τὰς ἐπιθυμίας ἐν Κυδωνίαις τῆς Ἀσίας Γυμνάσιον Φυσικὴν καὶ Μαθηματικὴν νοῦν βλέποντες τοὺς καρποὺς τῆς αὐτῆς τούτων γλυκύτητος. Ὁ λαὸς ἁπλοῦς· ὅλοι κοινῶς μικροὶ καὶ μεγαλοῦν ἑαυτῶν τέκνα πεπαιδευμένα. Οἱ οἰκονομοῦσι τὴν ἀναγεννωμένην ταχύνονται ἐξ αὐτῆς ὅχι μικρὰ καλὰ. Ἐν τῇ νὰ βιβλία ἑτερόγλωσσα, ὡς τὰ πρῶτα τὰ συγγράμματα πολλῶν περιφρονητικῶν, στερεῖται ὅμως διόλου ἑλλήνων πειραματικῶν. ἔχει ναὶ τὴν Ἀρχαίαν ἀλλ' αὐταὶ αἱ δύο μηχαναὶ δὲν ἐκείνη τῆς Πειραματικῆς Φυσικῆς. Ὅθεν διὰ τῶν συμβουλῶν σου παρακινῶν διάζωσι κατ' ἔτος τετρακόσια γράμματα τῶν ἀθανάτων ἐκείνων σ

τὴν ὁποῖαν καὶ μόνον εὔρισκον  
μου. Εἴθε ἡ εὐχή σου καὶ ἡ εὐχ  
πραγματικὰς τὰς τοιαύτας ἐλπ  
μόλις ἐδύνατο νὰ ἀναγνώσῃ· τώρ  
σαν ἡμῶν, καὶ μεταφράζει ὅχι τό  
Παρακαλῶ λοιπὸν νὰ ἐπιμεληθῆς  
ὁποῖου σὲ γράφει. Γράφω ὡς εἰς τ  
ἂν καὶ σὲ ἐνοχλῶ τοσοῦτον, δέ  
κατ' ἐμοῦ.

Ἰγυαίνοις ὁ Ἰατρὸς τῆς ἀσθενού  
θεραπευτῆς τῶν πληγῶν αὐτῆς! (

33.

*Φίλιππε Βάμβα, . . .*

Δὲν ἀμφιβάλλω, φίλε, ὅτι οἱ  
καν πολλῶν καλῶν ἄλλα παραδ  
οὔτω θέλουν προθυμηθῆν, βοηθοῦ  
δασκαλίας σου, καὶ τοῦ χρηστοῦ  
καταστήσωσι τὰ τέκνα των πα  
ὄλην τὴν Ἑλληνικὴν νεολαίαν.

Σὲ μακαρίζω καὶ σὲ καὶ τοὺς σ  
ἀσπάζομαι) διὰ τὸ χρυσοῦν σας ἐ  
λον εἶναι βέβαια· ἀλλὰ μὴν ἀπο  
τὸ βάρος καὶ τὰς δυσκολίας του  
ρος, τὸ χρυσοκέντητον μὲ τὴν ε  
Καὶ ἂν αὐτὴ σᾶς λείψῃ (τὸ ὁποῖο  
σας ψυχὴ θέλει εὐρῆν τὴν ἀμοιβή

(α) Τῶν δύο τούτων ἐπιστολῶν (ἀρ. 31.—  
εὔρισκει ὁ ἀναγνώστης εἰς τὸ πρῶτον Ἀπά

τοῦ τὰ βιβλία, πρὶν διαδοθῶσιν, νὰ παρόντων τοῦ Ἀρχιερέως καὶ τῶν ἀναγνώσης, ὥστε νὰ τὴν ἀκούσωσιν στόμα.

. . . . .

Εἰς τὰ Προλεγόμενα τοῦ Μ. Ἀύριου θέσπερον, οὔτε δύναμιν, οὔτε καιρὸν ὅποῖον ἔδωκεν ὄνομα καινὸν πρῶτος τὸ Βιωτικὴ (Ζ. 61). Τοῦτο εἶναι ὀνόματα, τὰ ὅποια δὲν γεννῶνται, Μάρκου κεφαλᾶς, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου νὰ παραδώσῃ, εἰς τοὺς γονεῖς μάλιστα ὠνόμασεν ἀπλῶς Βιωτικὴν τὴν ἐπιστήμην ὡς ὀνομάζονται αἱ ἄλλαι ἐπιστήμαι, Ἰατρικὴ, Ζωγραφικὴ, Ἀρχιτεκτονικὴ, Ἰατρικὴ, Ζωγραφικὴ, Ἀρχιτεκτονικὴ δακτὴ εἶναι καὶ ἡ Βιωτικὴ, ὡς αἱ ἐκεῖνας διαφέρουσα, ὅτι, καθὼς τὰς ἀξίαν, οὕτω καὶ ἡ διδασκαλίη τῆς εἶναι ἔχουσα ν' ἀρχίσῃ νηπιόθεν. Τὸ καὶ τῶν εὐρίσκονται διδάσκαλοι καὶ δὲ τῆς μακαρίας Βιωτικῆς οἱ πρῶτοι φυσικᾶ ἔπρεπε νὰ ᾖναι οἱ γονεῖς, πλειότεροι παντάπασιν ἄπειροι Βιωτικῆς.

Τίς λοιπὸν θεραπεία τοιούτου καὶ ὅσοι εὐτύχησαν νὰ ἔχωσιν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἠθικῆς, νὰ συχνάζωσι τὰ μαθητὰ νὰ χειραγωγῶνται καὶ ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ τέκνων.

Ἐλησμόνησα νὰ σημειώσω μὲν ὅτι τὴν λέξιν Βιωτικὴ, ὡς λείπουσαν ἀπὸ τῆς

Ὁ Κατινάκης σὲ προσκυνεῖ

νικήν αἰσῶ, χρῶμα τῆς ἀρετῆς; τ  
 Εἶθε νὰ μὴ τὸ ἐξαλείψῃ, μηδὲ νὰ  
 Συκουάνα. Διὰ τὸν φόβον τῆς ἀποπ  
 συγκατοικήσω μ' ἐμὲ, ἂν καὶ μὲ ὀλ  
 λά τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει, φίλε  
 τὸν συμβουλεύῃς πάντοτε νὰ προσ  
 Ἐπικουρείων. Ὁ Capo D'Istria μ' ε  
 διὰ τοὺς νέους μας τὴν Γερμανίαν  
 μὲ τὴν γνώμην του εἶμαι, ὅτι ὀλιγ  
 οἱ ἐκεῖ διατρέβοντες παρὰ τοὺς ἐ  
 φοβοῦμαι τὸ σχολαστικὸν τῶν Γερ  
 χουσιν κλίσιν εἰς τὸν Νεοπλατωνισμ  
 εἰς τοὺς ὁποίους ἐναυάγησεν ἡ δόξα  
 δύνευσεν νὰ νυχαγήσῃ καὶ αὐτὴ ἡ Θ  
 κατὰ τὸ παρὸν ὁ νέος εἰς τοὺς Ἀθ  
 κατοικῆ μ' ἐμὲ τὸν φιλαθήναιον, κ  
 μιμηθῆν οὔτε τοῦ Ἀριστίππου τὸ  
 γένους τὸν κυνισμὸν, ἀλλὰ τοῦ Σω  
 τὴν διαγωγὴν.

Σὲ ἔγραψα νομίζω ὅτι ἔχομεν καὶ  
 κούς. Ὁ Εὐάγγελος φέρει πώγωνα  
 ἀκούω ὅτι ἐγύμνωσε καὶ τοὺς πόδα  
 Ἄλλο δὲν μένει παρὰ ἡ κ. μ. διὰ ν  
 τισθῆ τῆς ἀναιδεΐας τὸ ἄγαλμα.

. . . . .

Περὶ τῆς προθυμίας τοῦ νέου, ἔχ  
 παρὰ κέντρον, καὶ τόσον πλέον ὅσ  
 γεία εἶναι ἐπισφαλῆς (delicate).  
 μηδὲν ἄγαν. . . . .

. . . Ἐπρομήθευσα ἔτι καὶ τοῦ μα  
 γωδοῦ (ὅστις μετέφρασε καὶ τραγωδ  
 ἀνεκδότους ἀκόμη, ἴσως κατὰ δυστι

σίλειος. Ἡ ἀπατῶμαι πολύ, ἢ θέλει  
ἐπιστολή αὕτη εἰς τὸ νὰ ἐλαττώσῃ  
ἱατρῶν, οἱ ὁποῖοι θερίζουσι τὴν Ἐλ-  
δούλαν. Ὁ δεύτερος τόμος τοῦ Στρά-  
λειωθῆν μετὰ 3 μῆνας. Πρὸς τὸ τ-  
τελειόνω καὶ τὸν τύπον τοῦ χρυσοῦ  
κου Αὐρηλίου, διὰ νὰ τὸ μεταχειρί-  
τῆς Ἠθικῆς.

. . . . . Ἐπειτα ἔδωκα μὲ βραχυ-  
μενα τοῦ Μάρκου καὶ τὸ κλειδίον  
στηρίζεται εἰς τοῦτον μόνον τὸν Σ-  
θρώπου, Ζῶον κοινωνικόν. . . . .

Πρὸ τῶν Προλεγομένων ἔταξα Π-  
Πρὸς τὰ Χῖα Μειράκια, ὅτι  
νὰ ἐξαλειφθῆ ἡ μολύνουσα τὸ ταλα-  
κία, καὶ νὰ βαλθῆ ἡ βαθεῖα τῆς Δ-  
ὀνομάζει ὁ αἰίδιμος Μάρκος. Ἐπεθύ-  
πλειοτέραν ἐντύπωσιν εἰς τὰς ψυχ-  
ἐπιστολή μου. Ἄλλ' ἴσως κρίνωσι  
Ἄλλὰ σὺ Βάμβα μου γνωρίζεις καλ-  
Παττάλω ἐκκρούεται. Πάθη α-  
ψυχὴν δὲν ἐκριζόνονται παρὰ μὲ ἄλλ-  
νὰ μαντεύσης, πόσον εἶναι τὴν ὄρ-  
φουσκιμένη ἀπὸ ἀγανάκτησιν περὶ  
δικίας καὶ Ἀνομίας!

Ἐφυλλομέτρησα ἐν παρόδῳ τοὺς  
καὶ βλέπω εἰς αὐτοὺς καὶ ῥητὰ τῆς  
καλὸν· ἀλλ' ἡ ἐκλογή μ' ἐφάνη ἄκ-  
πρέπει νὰ τὰ μεταγλωττίσετε καὶ τ-  
νομίζω, νὰ ἀφήσετε ὅλα τὰ Ἱστορικ-  
νὰ βάλετε ἠθικὰ ἀπὸ τὰς Παροιμί-  
τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου κ. τ. λ.

τρέφη τοὺς Ἕλληνας, τὸν ἀσωτευτόμε  
 εἰς τοὺς στοιχωτάς, εἰς τοὺς χαρτοπ  
 ποιούς, εἰς τοὺς ζωγράφους καὶ πα  
 Εὐρωπαίων. χαίρω περὶ τῆς οἰκοδομ  
 χρειάζεται ὅμως καὶ τόπος εὐρύχωρο  
 μέθοδον. Τὴν δαπάνην ὅμως ταύτην  
 σετε δι' ἄλλο τι ὠφέλιμον.

Δὲν μὲ γράφεις τὸν ἀριθμὸν τῶν μ  
 λοῖ; Καὶ ἀπ' αὐτοὺς πόσοι Χῖοι, κα  
 τῶν Χίων εἶναι καὶ μαθηταὶ ἀπὸ τοῦ  
 ἤθελες κάμειν, φίλε μου, πράγμα ἄγ  
 νὰ στέλλωσι καὶ αὐτοὶ τὰ τέκνα τ  
 Δὲν λέγω νὰ τοὺς κάμῃς Ἀνατολικο  
 ἔργον ἰδικόν σου· ἀλλὰ νὰ καθαρῖο  
 τὰς Καποκινικὰς προλήψεις, νὰ κατ  
 ἑτεροδοξία δὲ τοὺς ἀφαίρεσε τὸ νὰ

Ἐπεθύμουν ἀκόμη νὰ μάθω καὶ τὸν  
 τῆς πόλεως καὶ τῶν χωρίων.

.....

Διὰ νὰ διεγείρω τὸν ἔρωτα τῆς ἡθ  
 χωρὶς τῆς ὁποίας πολιτισμὸς ἐθνῶν δ  
 ἦσα τὴν πρὸς τὰ μεираκιά μας ἐπ  
 Παράθηγμα ἀψικάρδιον, ὡς λέγε  
 Μάρκος. Τοῦτο τὸ Παράθηγμα εἰ  
 ἐμοῦ ἐκδόσεις ἦτο παράπηγμα. Δέ  
 σίς μου εἶναι εὐτυχής. Εὐρίσκεται Βιβλ

Ἐπανέρχομαι πάλιν εἰς τὸν τύπον,  
 εὐγενικὰς ψυχὰς τῶν συμπατριωτῶν μ  
 αὐτοὺς ὅτι οἱ Ἄγγλοι ὑπερασπίζονται  
 νῶν. Τοῦτο ἀντὶ νὰ μὲ εὐφράνη, ὡς ε  
 μὲ λυπεῖ ὅτι δὲν τὸ ἔκαμαν Ἕλληνες.  
 τερον θέλει θλίψειν τὸ γῆρας μου, ἀν

ἔλθῃ αὐτοῦ. Ἐπειδὴ οἱ συμπατριῶται  
 τῶρα νὰ τὸν καλέσωσι (ὡς ἔκαμαν)  
 Παρὰ τὴν ἐπιστήμην εἶναι καὶ μὲν  
 ὁ νέος.

37.

*A Monsieur*

*Stamati Rodocanachi négociant*

Φίλε συμπατριῶτα,

Μὲ μεγάλην τῆς ψυχῆς μου εὐχαρίστη-  
 λου ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου, ὅτι ἐσώθη  
 τὸ στόμα. Ἐμαθα ὡσαύτως πρὸς ἄλλο  
 μου εὐαγγελίζεσαι ἀπολύτρωσιν ἡμετέ-  
 ραταιωθῶσιν οἱ περὶ τῆς μελλούσης  
 κοινοί μας φόβοι! Οὐδ' ἐγὼ δὲν εἶπα  
 καὶ αἱ ἐλπίδες μου ὑπερβαίνωσι πρὸς  
 πρὸ τῆς ἐπιστολῆς σου ἐφρόντισα  
 κύκλιον πρὸς τοὺς κατοίκους καὶ τοὺς  
 καὶ ἰδίαν ἄλλην πρὸς τὸν χρηστὸν  
 Χίου θέλεις λάβει τὸ ἀντίγραφον  
 ἀπὸ τοὺς ἐν Λόνδρᾳ· τῆς πρὸς τὸν  
 θέλει σὲ τὸ κοινωνήσῃν ὁ ἐν Λιβόρνῳ  
 Κατὰ τύχην ἔλαβα ταύτας τὰς ἡμετέρας  
 Πορτογαλικῆς πολιτείας τὸν λειτου-  
 nistre des affaires étrangères), τὸν  
 μοιρός μου μνήμη δὲν ἐμπόρεσεν  
 μ' ὅλον ὅτι λέγει ὅτι μ' ἐγνώρισεν  
 Ἡ ἐπιστολή του εἶναι εἰς ἄκρον σκο-  
 θίδει νὰ συμπεράνω, κλίσειν φιλάνθρω-  
 (ΤΟΜ. Β΄.)

Μένουν ἀκόμῃ εἰς τὴν κεφαλὴν  
ἄλλας τέσσαρας ἢ πέντε σελίδας,  
τὰ καταστρώσω. Δὲν μὲ λέγεις, τ  
σιωπὴ τοῦ Βάμβα;

Ἀσπάζομαι τὸν φίλον Ῥώταν.  
Μαυρογορδάτην, καὶ παρακάλεσέ  
δὲν τὸν ἐφάνερωσα τὴν ἀπολαβὴν  
κιβωτὸν τὴν περιέχουσαν τὰ Πολιτ  
ὁ Παντολέων Ἀργέντης, ὅτι τὴν τ  
κ' ἐπρόσμενε θαλάσσιον εὐκαιρίαν  
Πρὶν τούτων σ' ἔστειλα διὰ τῶν  
ἐν σώμα των Πολιτικῶν. Ἐφρόντιο  
σωσι; Ἄσπασε νὰ ζήσης! καὶ τοὺς  
τας, καὶ ἐκεῖνον (δὲν ἐνθυμοῦμαι  
του) ὅστις μου ἐζήτηε νὰ τοῦ συνθ  
« Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην »  
χώρησιν καὶ συγκατάβασιν διὰ τ  
τῷ νὰ πληρόνω τὰς ἐπιθυμίας τ  
ἔτη ἐπέρασαν ἀποῦ βαρύνω τὴν γῆ  
Εἶθε σεῖς νὰ ζήτε εὐδαίμονες δ  
τὴν γῆν!

Δὲν μὲ λέγεις τίς εἶναι καὶ πόθ  
σεν εἰς τὴν Χίον ὁ Πριγκιψ Λογοθέ  
μη δὲν ἤρχισαμεν, καὶ μᾶς κατε  
πανταχόθεν οἱ Πρ. Τίς τοὺς βαπτί  
αὐτὰ ὀνόματα;

38.

Ἐκ

Φίλοι συμπατριῶται.

Μετὰ πολλὰς παρακλήσεις, ὅσ



κανέννας καρπὸς ἀπὸ τὴν σωτήριον  
 βάσκανος δαίμων ἐμπόδις ἕως τ  
 σκοπόν; Προσέχετε καλὰ, φίλοι συ  
 βαια τὴν μεγαλωτάτην ὄλων τῶ  
 τὴν πατρίδα· ἀλλὰ πιστεύσατέ με  
 λογίζεται καὶ αὐτὴ μικρὰ, παραβ  
 ἥτις μέλλει νὰ σᾶς ἀμαυρώσῃ ὅλα  
 λειάν σας, ὅτι δικαίως ἐστερηθε  
 νὰ ἔχετε πατρίδα.

Ἡ Σκύθης ἀμαξόβιος πρέπει ν  
 ὅστις δὲν ἔχει πατρίδα. Οἱ κακο  
 φόβον μὴ κολασθῶσιν ἀπὸ τοὺς νόμ  
 μάδες Σκύθαι, ζῶντες εἰς αὐτὰ τω  
 νοντες ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, ὅπου ε  
 νη των, ἀλλάσσουν καθημέραν πα  
 τε, φίλοι συμπατριῶται, ὅτι ἡ σ  
 μαδικὴ ζωὴ, ἢ ἀληθέστερον πολὺ α  
 Ἐκεῖνοι παῖς παρὰ πατρὸς οὕτως  
 μὴ κληρονομήσαντες ἀπὸ τοὺς πατ  
 γεννῶνται, κατοικοῦν καὶ ἀποθνήσ  
 ἀμάξας των. Ἐκεῖνοι, ὅπου πεζεύ  
 εἶναι, ἂν δὲν ἐμπνεύσωσι τιμὴν, ἐρ  
 νὰ τοὺς φυλάξῃ ἀπὸ τοὺς ἐνδεχομέν  
 ταλαίπωροί μου συμπατριῶται, ἐτ  
 κεφαλὴν, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ καὶ ἡ  
 τὴν ἀπαρηγόρητον ὀδύνην, ὅτι ἐπαύ  
 Ἐἰς τοὺς φίλους σας μέλλετε νὰ φ  
 ἂν τοὺς ὑποθέσωμεν ὅλους πιστοὺς,  
 καὶ ἀφοῦ παύσῃ νὰ τιμᾷ κανεὶς κ  
 ἀγαπᾷ. Ἐἰς τοὺς ἐχθρούς σας; Ἀ  
 ὄψιν πρέπει νὰ φεύγετε ὡς δυσυχέσο  
 παραπορευόμενοι ἐβλασφήμου, κίνο

μος καταφυγή ἦσαν τὰ νοσοκομ. περιέρχονται σήμερον, ὡς πλανημέ διψῶντες, πολλοὶ ἄρρώστοι, πολλοὶ μαχοῦντες ἴσως εἰς ἀχυρῶνας, ἢ εἰς βοήθειαν. Κανείς ἐξ αὐτῶν, εἰς τοὺς δὲν λέγει βέβαια. « Πᾶσα γῆ πατρῴων ἀνάζου, ἵΠοῦ ἡ πατρίς μας; μοῦνται, τὰς ἄλλοτε εἰς αὐτοὺς εἰς διὰ τί δὲν φροντίζετε πλέον δι' ἀποψωσιν ὅτι οἱ ἀλλογενεῖς καὶ ἐπὶ τοὺς εὐεργετήσωσιν. Αἱ ἀπὸ τῶν μόλις ἀρκοῦν νὰ σώσωσιν ὀλίγου θάνατον. Ἀπὸ σᾶς τοὺς ἀδελφούς τοῦν μὲ στεναγμούς καὶ θρήνους τηρίαν, τὴν ἀποκατάστασιν εἰς τὴν σᾶς ἡ ψυχὴ ὑποφέρει νὰ βλέπη τὴν τριδας, τοὺς ἀδελφούς του, καταπίνον ὀλίγον ἄρτον τῆς ἐλεημοσύνης τὴν τήσωσιν εἰς τὸ ταλαιπωρόν των σῶσιν ζητοῦσαν νὰ τοὺς φύγη ψυχὴν; ἢ νὰ πληρώσῃ τὴν χρεωστούμενην εἰς

Καὶ δὲν τὴν χρεωστεῖτε εἰς μὲν τέκνα, καὶ τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα ἢ ἐπερχομένη γενεά, ἀντὶ νὰ σᾶς ὁποίους μέλλετε νὰ ἀφήσετε θησῶσιν σᾶς καταρᾶται, ὅτι τοὺς ἐστερήσετε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας πατρίδων τὸ λαμπρόν τῶν Χίων καὶ τῶν Ἑλλήνων ἀφήσετε οὐδ' αὐτὴν τὴν λαλοῦσαν γλῶσσαν, διότι, φίλοι μου, (μὴν) τοὺς ἀπογόνους σας μέλλουν νὰ ἐπιφοβοῦμεγοι τὴν ἀπὸ τοὺς ἄλλους

αύτην καὶ τοσαύτην κατασχύνην, καὶ  
 προδότης τῆς πατρίδος του· διότι  
 ζεταὶ προδότης, ὅστις παραδίδει  
 τρίδα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅστις ἀμελῶς  
 χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, καὶ νὰ τὴν παρ  
 ὡς τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς προγόνους

Ἐνώθητε λοιπὸν σφιγκτὰ μὲ τὸν  
 καὶ τῆς ὁμοιοῖας, διὰ νὰ ἐπιτύχετε  
 θούμενον σκοπὸν. Δὲν εἶναι παράδο  
 ἄνθρωποι, ἔχωσί τι λυπηρὸν πρὸς α  
 φανῆν, ἐὰν εἰς τοιαύτην περίστασ  
 τὰ ἴδιά του λυπηρὰ, διὰ νὰ προσδρ  
 που καὶ καταφρονημένης πατρίδος.  
 ἐξορκίζω εἰς τὸν θεὸν ὄλους καὶ νέο  
 θυπλοῦτους καὶ μετριοπλοῦτους νὰ  
 ἠθειάν της, συνεισφέροντες ὁ καθε  
 τος, καὶ ἐκ τοῦ ὑστερήματος τὸ κα  
 λύτρωσιν τῆς ἀγαπητῆς πατρίδος.  
 καὶ δόξα μεγαλητέρα τῆς προτέρα  
 ὄλους· ἂν ἀποτύχετε, θέλει ἔχειν κ  
 ρώσετε τὸ χρέος σας· καὶ οὕτως α  
 τῆς παρούσης καὶ τῆς ἐπερχομένης  
 ἔχετε χρηστὰς ἐλπίδας, δὲν θέλει  
 μοιβὴν τῆς ὁμοιοῖας σας ἢ δικαιο  
 σειν τὴν ἀπόλαυσιν τῆς πατρίδος  
 ἀπὸ ψυχῆς!

μελήθη ὡς ἀδελφός. Αἱ ἀδελφαὶ τὴν  
κόμησαν μὲ ὄχι ὀλιγωτέραν στοργήν  
σεῖς οἱ γονεῖς του, ἂν εὐρίσκεσθε παρὰ  
ἀνθρωπίνας βοηθείας δὲν τὸν ἔλειψαν  
ἠθελῶν δι' αἰτίας εἰς μόνον τὸν θεὸν  
πρὸς τὸ συμφέρον μας ἐνεργουμένα.

Παρηγορήσου λοιπὸν, φίλε μου,  
θερὰν ψυχὴν τὴν ἀγαπητὴν σου συμ-  
τά σου τέκνα. Εἰς ὅλους εὐχομαὶ τὸ  
τόσον εὐτυχὲς, ὥστε νὰ ἐξαλείψῃς τὴν  
ἀπροσδοκίαν ταύτης δυστυχίας τῆς

Ὁ φίλος

#### 40.

*Φίλε κύριε Πολυχρονιάδου*

Ὁ φίλος ἀδελφός σου καὶ φίλος  
του 24 Μαΐου τὰ εὐαγγέλια, ὅτι ἀπὸ  
ἢ τέσσαρας ἡμέρας διὰ τὴν Ἑλλάδα  
διαβήματα αὐτοῦ! » Ἐλαβα κ' ἐγώ  
ρας ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν γενναῖον μου  
καὶ προσκαλεῖ ἐπιπόνως ὅλους τὸν  
δράμωσιν εἰς παιδείαν καὶ βοήθειαν  
δος. Εἶναι μὰ τὴν ἀλήθειαν δίκαιον  
μὲ τὰ ὄπλα, νὰ ἀγωνίζωνται καὶ οἱ  
ὅστις δὲν εἶναι οὐδ' αὐτὸς ἀνίσχυρος  
ἀπὸ φρόνιμον καὶ φίλην τοῦ κοινοῦ σκέψασε  
δασε καὶ σὺ νὰ ὁμαλύνῃς τὰς ὑποθέσεις  
εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἀπροσδόκητος  
σουλμανικὸν βαθὺ σκότος ὁμοιάζει  
τῷ μέσῳ τῆς νυκτός· ὅλοι χρεωστῶνται

μέρη. Δὲν λέγω νὰ ἀμεληθῶσιν, αἱ  
 Ἄλλ' ἡ γεωργία τῶν Γραικῶν, ὅσον  
 ἔτρεφεν ἕως τώρα ἀρκετὰ τοὺς Γρ  
 καὶ τοὺς καταπλουτίσειν, ἂν ὁ τύραν  
 ὄτερον μέρος τῶν Ἑλληνικῶν κόπων.  
 χρεία μας εἶναι, ἡ ἠθικὴ διδασκαλ  
 ὑποτασσώμεθα εἰς νόμους. Ἄν ἐδύνασ  
 νησον πρὸς ὥρας τὸν Βάμβαν μὲ δαπ  
 Ἄλλεν, νὰ διατάξῃ τὰ σχολεῖα, ἥθε  
 σιον εὐεργεσίαν. Πρὸς ὥρας, λέγ  
 νὰ στερηθῇ ἡ Χίος τὸν Βάμβαν.  
 παιδικὰ σχολεῖα ἀκούω ὅτι παραδ  
 ὁποῖαν πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν εἶχα  
 μανικόν, τὸ δὲ Γερμανικόν ἦτο μετ  
 σικόν. Κάμε λοιπόν, ἂν ἦναι δυνατ  
 λάδιον εἶναι μικρόν) δύο ἢ τρεῖς χι  
 πισθῶσιν εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα μὲ

Ἡ παιδεία καὶ ἡ ἀνατροφή τῶν  
 παιδεία τῆς κεφαλῆς, καὶ παιδεία  
 αἱ δύο· ἀλλ' ἡ πρώτη χωρὶς τὴν  
 εἰς κανέν ἔθνος τὴν ἀληθινὴν εὐδαιμον  
 ἀληθινὴ, ὅτε εἶναι μοιρασμένη ἀναλ  
 ὅτι τότε μόνον δύναται νὰ φυλάξῃ  
 . . . . Ἄν θέλωμεν ἀληθῆ εὐδαι  
 τοῦ στήθους τὴν παιδείαν· καὶ ἐπιστῆ  
 γνῶσις ἄλλη, δὲν θέλουν ἀργήσειν,  
 Ἑλλάδα ἀκάλεσται. Τοῦτο πιστευσ  
 ὅσον εἶναι ἀναμφίβολον, ὅτι τὰ δ  
 Ὅτι ἐκεῖνα μόνα τὰ ἔθνη χαίρονται  
 τὴν εὐχονται εἰς ὅλον τὸν κόσμον.  
 ἀναγνώσειν πλειότερα εἰς τὰ ὁποῖα  
 ναγνώσης Προλεγόμενα.

γεσίαν σας κατὰ τὸ παρὸν εἰς τὴν  
 Ἑλλήνων, καὶ ὅταν αἱ περιστάσεις  
 φροντίδα ἐξαίρετον, ὡς εἶναι δίκαιον  
 τριώτας σας Ζαγορινούς. Μὴν ἀμφι  
 τὴν κοινὴν πατρίδα, ὠφελεῖς ἐνταυ  
 γίνεσαι τῷ ὄντι χρηστὸς, καὶ χρήσιμος  
 . . . . . Εἰς τὰς

43.

*Φίλε Κ. Ζαννῆ Βλαστὲ,*

Τὰ παθήματά σου, ὡς τὰ περιγρ  
 στου, μὲ προξενοῦν λύπην, ὡς προ  
 πάσχω κ' ἐγὼ ἂν ὄχι τὰ αὐτὰ, ἴσα  
 Ὅ,τι αἰσθάνεσαι σὺ εἰς τοὺς πόδας  
 στῆθος, ὥστε πολλάκις κινδυνεύω  
 γρικὸν βῆχα. Ἄλλ' ἀντιπολεμῶ ὅ  
 μόνον, ἔπειτα μὲ τὴν ὑπομονήν. Δίαι  
 ἀκριβῆ· ὑπομονὴν δὲν ἐξεύρω ἂν ἔχη  
 κρέμεται πολλάκις ἀπὸ τὴν πρώτην π  
 ἀνατροφή μας ὄλων, ὅσοι ζῶμεν τὴν  
 πέρμετρα μαλακῆ, ἐκ μέρους μάλιστα  
 πινος βίος, φίλε μου, ἀπὸ γενέσεα  
 πόλεμος, καὶ ὡς εἰς πόλεμον διωρισ  
 καρῖται γονεῖς μας νὰ μᾶς ὀπλίζωσ  
 μας, ὅτι ἡ πρόνοια οὔτε τὰ καλὰ  
 καθαρὰ ἀπὸ κάθε κακὸν, οὔτε πάλιν  
 τὰ κακὰ, χωρὶς νὰ τὰ γλυκάνη μὲ  
 διδασκαλίαν ἔπρεπε νὰ φυτεύσωσιν  
 μας ψυχὰς, πρὶν δοκιμάσωμεν καλ

πράξειν, ἂν εὐρισκόμην εἰς τὴν ὁποῖα  
 Ὁ μερισμὸς πρέπει νὰ γενῆ εἰς 3  
 ὅτι οἱ τρεῖς εἶναι υἱοὶ σου, καὶ πρὸς  
 τὸν ἕκγονον. Δεύτερον, ὅτι ὁ ἕκγονος  
 παρεκτὸς τῆς πατρικῆς πολλῆς ἢ ὀλίγης  
 καθημερινῆν αὐτῆς αὐξήσιν ἀπὸ τὸ  
 τῆς εἰς τὴν τροφήν δαπάνης, ἐπὶ  
 τὴν μητέρα του.

Τοῦτο μόνον σοῦ μένει χρέος εἰς τὴν ἐπι-  
 ρώσης καὶ ἐντολὴν θεοῦ, καὶ ἀκόμη  
 « Τοῦ παιδίου μου τὸ παιδί, δύο φορές  
 Νὰ φροντίσης ἀγρύπνως, ἐνόσω ζῆς  
 καὶ παιδείαν τοῦ νέου. Τοῦτο ἂν  
 τὸν κληρονομίαν ἀσυγκρίτως πλου-  
 τῆς περιουσίας σου, ἐπειδὴ τοῦ ἀπο-  
 θνήσκοντος σου.»

Περὶ τοῦ Μαστρονίκι· ἔλαβεν ἡ  
 γιστικὴν ἐπιστολὴν του, καὶ οὐδὲν  
 κάμη. Ὡς τόσον ἐλπίζει νὰ ἐξιλεώ-  
 σαι.

Τὸν Σμαριδοκέφαλον ἴδα προχθὲς  
 δίκαιον· ἡ δυστυχία τῆς Ἑλλάδος

Εὐτύχει!

Τὴν στελλομένην εἰς τὸν Ζωσιμὸν  
 συντ. παρακαλῶ νὰ ἀναγνώσετε, καὶ  
 βουλευθῆτε, καὶ νὰ συμβουλευσέτε  
 ἵνα φαίνεται εὐλογον νὰ συγκροτηθῆ  
 τῆ ἐταιρία· Τὴν κρίνω ὄχι μόνον εὐ-  
 λὰ καὶ ἀναγκαίαν, ὄχι μόνον διὰ τὴν  
 ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν τιμὴν τοῦ γένους

σώζων τὴν μνήμην τοῦ κοινοῦ ἡ  
σωτηρίας ἦτο νὰ παραδοθῆ τὸ  
λικὴν βιβλιοθήκην, περιέχουσαν  
άδας βιβλίων, καὶ σώζουσαν αὐ  
τὰς ἐπερχομένας γενεάς. Ἡ ἀπο  
μου, καὶ ἡ θλίψις μου αὐξάνει, ὅ  
ὄνειδίζομαι ἀπὸ τὴν συνείδησιν  
ἡ μνήμη τοῦ πάππου μας, ὅστις  
χρόνου τὴν περίστασιν, ὅχι ἕνα  
πρῶτος φιλόλογος τοῦ γένους.

Ἐἴρα εἶναι δυνατὸν εἰς σέ, φί  
πρὶν κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς; Ἐ  
μου, ἦσον ἐλεύθερος ἀπὸ πᾶσαν ἐ  
μου ἔγεινε καὶ χρέος σου, καὶ χ  
νείας, νὰ σώσωμεν τὴν μνήμην τ  
πάππου, διὰ καὶ τὴν θεϊὰν ἐντο  
» καὶ τὴν μητέρα σου. » Ἄν σώ  
αὐτοῦ (ἐπειδὴ ὅταν ἀφῆκα τὴν τ  
ὀλίγα), μὴν ἀμελήσης, φίλε, νὰ

Νὰ μὲ τὸ στείλης! λέγω, ὡς  
γῆν αἰδίως. Ὅχι, μὴ τὸ στείλης  
σειν νὰ τὸ λάβῃ· ἀλλὰ στείλέ το  
φίλον, Κύριον Ἰάκωβον Ρώταν, ἢ  
Θεόδωρον Πρασάκην, καὶ εἰς ἐξ  
μετὰ τῶν ζώντων) θέλει λάβει τὴ  
διὰ τινος ἐν τοῖς Παρισίοις φίλου  
θήκην. Τοῦτο κάμε, νὰ ζήσης! ἐξ  
ἀποκριθῆς πάραυτα, διὰ νὰ λάβ  
ἐπλήρωσα τὸ χρέος μου. Ἄσπασ  
συγγενεῖς, χωρὶς νὰ λησμονήσης  
σας ὅλους ζωὴν εὐδαίμονα!



πιστοί μας φίλοι. Ἀσχολοῦμαι τὴν  
 πίδα νὰ τὸν τελειώσω ἐξώλαμπρ  
 διὰ τὸ πάχος τοῦ τόμου, καὶ δι  
 χνου τῆς ζωῆς μου φυρᾶ κατὰ π  
 πως ἂν συμβῆ, τὸ γραμμένον εἶν  
 νουν πλὴν οἱ διεξοδικοὶ πίνακες  
 γίνονται παρὰ μὲ τὴν τελείωσιν  
 τὰ Ἄτακτα, ὧ πόσον ἐπεθύμησα  
 μὲ βοηθῆς μὲ τὰς συμβουλὰς σο

Τὸν Διδότον προσμένω, νὰ τὸν  
 καὶ μένε ἡσυχος.

Τὰ τῆς Ἑλλάδος φαίνεται ὅ  
 μορφήν καὶ τάξιν, ἀφ' οὗ ἔλαβε  
 ὁ Κ. Ἀπὸ τοὺς ἐρχομένους ἐκεῖ  
 τὰ μανθάνω. Ἀπ' ἐκεῖνον προσμ  
 ἀπόκρισιν εἰς τὰς ἐπιστολάς μου,  
 τὴν σιωπὴν του.

Μὴν ἀμελήσης, νὰ ζήσης, νὰ  
 βῆν καὶ τοῦ Ἐπικτήτου καὶ τῶν  
 τὸν γέροντα φίλον σου ὅσας ἐορτὰς  
 Εὐδαιμόνει! « Τὰ θεῶν οὐ

Πρὸς τὸν Κύριον Νεόφυτον

*Τριπόθητε φίλε,*

Τὴν 15 τοῦ παρόντος σ' ἔστει  
 καὶ Μασσαλίας τὸ λιθογραφημένον  
 ληνικῆς Ἐπιτροπῆς περὶ τοῦ μ

LE MINISTRE DE

*à Monsieur Coray, Docteur*

MONSIEUR,

Je m'empresse de vous faire bien voulu vous charger de traduire les petites pièces de dressées comme échantillons de les colones de Corse. Je dois satisfaction particulière du soin qu'il d'apporter à ce petit travail, qu'il fut à la gravité de vos occupations puis que m'applaudir d'avoir eu à votre complaisance.

Je sens comme vous combien difficile parmi les Grecs du Département naissances de la langue française me tems plus familier cet idiome, qui a été remplacé chez nous, qui est bien loin d'avoir le plaisir avec grand plaisir les occupations de mettre à profit les vôtres part, et ce sera toujours avec plaisir.

J'ai l'honneur, Monsieur, de vous adresser,  
tation,

MONSIEUR,

Je suis on ne peut plus sensible à l'occasion d'une chaire vacante. Les mandats d'une autre nature, joints à ce qui me mandent impérieusement de m'absentir, me font voir que je ne saurais remplir dignement cette place.

Veillez, Monsieur, regarder comme un honneur de vos dignes collègues; et agréer de votre part la considération avec laquelle j'ai l'honneur d'être, Monsieur, votre dévoué serviteur.

Le 7 Decembre 1814.

49.

*Monsieur Coray Docteur en Médecine  
Rue Madame No. 5.*

Je ne doute pas, Monsieur, que vous ne puissiez l'obtenir et à l'unanimité des voix qui sont passées en usage vous ne le faites pas. Seulement écrivez au Ministre une lettre ostensible, où vous direz que vous avez l'honneur d'obtenir en cette occasion la place vacante, et que sans votre mauvaise fortune vous auriez un devoir d'aller demander la place à la classe, et que sans votre mauvaise fortune vous auriez un devoir d'aller demander la place à la classe, et que sans votre mauvaise fortune vous auriez un devoir d'aller demander la place à la classe, etc. Voilà l'idée principale de la lettre. Je vous dispenserais de toute autre

Τὴν 9 Ὀκτωβρίου, 1840, μ' ἔδωκε  
ὁ φίλος Κύριος Νικόλαος Μάγνης,  
Ἀνθίμου Γαζῆ, διὰ νὰ τὴν ἐκδώσω  
σας. Τὸ ἀκολουθῶ μὲ προθυμίαν, δ  
τοῦ θείου.

50.

Πρὸς τὸν πανοσιολογιώτατον  
Κύριον Ἀνθιμον τὸν

εἰς Βι

Ἀσπάζομαί σου φιλικῶς τὴν

Παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσης, ἐὰν  
δὲν σὲ ἔπεμψα καὶ τὸν Θεόφραστον  
ἦτον πολὺ ἀρχαιοτέρα παρὰ τὴν  
ἐνόμισα ὅτι σὲ ἦτον ἤδη γνωστὸς· λ  
γνωθὶ καὶ αὐτὸν μὲ τὴν αὐτὴν φιλο  
συγκατάβασιν, μὲ τὴν ὁποίαν ἀν  
Καὶ τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον ἐξέδωκε  
ἠδυνήθην. Ἦθελα ἴσως δώσει καὶ  
τάξιν εὐπρεπεστέραν, ἐὰν αἱ περι  
Ἡ χρεία τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους εἶναι  
δύναται νὰ συνεισφέρῃ καὶ τὸ μι  
πεσοῦσης Ἑλλάδος, πρέπει νὰ τα  
τὴν συνεισφορὰν, καὶ ὄχι νὰ τὴν  
νὰ τὴν πληρώσῃ δαψιλεστέραν εἰς  
πασὶ γυμνοῦ ἢ πρώτη χρεία εἶναι  
νὰ πολυπραγμονῆ, ἂν τὰ προσφερο  
ῆναι τοῦ Ἰβου τὰ ῥάκη, ἢ τῆς Ἀθ  
Γραικοὶ φιλόμουσοι πρέπει νὰ ἀρ  
πουργίαν καὶ κλήσιν τῶν ἐνδυτῶ

Μήτ' ἐγὼ δὲν ἐξεύρω. Γνωστὸν εἶναι τὸ  
 Κεφάλαιον (Κεφάλι), τὸ ὁποῖον ἐστὶν ἡ κεφαλαία  
 χαῖον· ἀλλὰ τὸ μεταχειρίζονται  
 τόκον, ἤγουν ὅταν ᾖ ὁ λόγος περὶ  
 σθέντος ἀργυρίου, πρὸς τὸ ἀπ' αὐτοῦ  
 ἴσως ἤθελον ἐρμηνεύσειν τὸ capitale  
 κεφάλαιον, ὅχι ὅτι καὶ τὸ δανειστικόν  
 κεφάλαιον, ἀλλὰ πρὸς μόνον ἐφθασεν  
 ἐκεῖνο νὰ λέγεται Κεφάλαιον. Καταθήκη  
 οἱ χυδαῖοι (μάλιστα εἰς ἐμπορικὴν  
 γνωστὴ εἰς αὐτοὺς ἢ Παρακαταθήκη)

« Τόσον εἰς Κωνσταντινούπολιν  
 εἶναι Ἰταλισμός, ἢ Γαλλισμός. Οἱ πρὸς  
 στασιν μετεχειρίζοντο τὸν Τε σύστημα  
 τινουπόλει τε καὶ . . . Τὸ Τε σύστημα  
 ραν εἰς αὐτοὺς, ὅταν ἡ ἀναφορὰ ἐθεο  
 περιόδου, καὶ ὅχι εἰς μοναδικὰς λέξεις  
 » ΤΟΝ καθέξεις τῆς γῆς, ΟΣΟΝ ἐστὶν  
 » ματι » (Ἀρρίαν. Βιβλ. Ζ'. κεφ. 10.)  
 δὲν εἶναι σφάλμα γραμματικόν, ἀλλὰ  
 convenance) ἢ Κωνσταντινούπολις μόνον  
 ζει, νομίζω, πολὺ· ἢ μία εἶναι πόλις  
 συνάθροισις καὶ ὁλόκληρος βασιλεία, ἢ  
 πορτία. Κάλλιον ἴσως ἦτον « Εἰς Κωνσταντινούπολιν  
 » πολλὰς ἄλλας πόλεις τῆς Γαλλίας

Ἐνταπόκρισις δὲν ἐκφράζει ὁμοειδίαν  
 dance, ἂν καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἴσως  
 ὅτι θέλει μείνειν εἰς τὸ γένος. Ἡ ὁμοειδία  
 νὰ σημάνη πλὴν μίαν ἢ τὸ πολὺ ὅμοια  
 σπονδέτζα εἶναι ὄρος περιεκτικὸς,  
 ἀποκρίσεις συνεχεῖς καὶ πολυχρογίου

γαν Ἐγκλυσμα καὶ Ἐνεμα· τὸ πρῶν  
 δεύτερον ἀπὸ τὸ Ἐνίημι.

Ῥήχνω, παράγεται ἀπὸ τὸ Ῥηγνύω  
 τὸ Δεικνύω. Εἶναι λέξεις παλαιστρική  
 θάλλω εἰς τὴν γῆν, ἤγουν Ῥίπτω μὲ  
 Ῥήζω, καὶ ἐπειδὴ ὁ τοιοῦτος μέλλων εἶναι  
 τὸ κτ. ῤημάτων, ἢ συνήθεια ἐσχημάτ  
 τῶν παλαιῶν τὸ Τίκτω, τέζω, καὶ κ

Βαθρακός. Ἴσως δὲν εἶναι κανὲν ὁ  
 λαβε τοσοῦτους μετασχηματισμοὺς,  
 σαύτας καὶ εἰς αὐτὴν τὴν παλαιὰν γ  
 ζώου τούτου τ' ὄνομα. Βάτραχος, Β  
 θακος, Βάτραχος, Βράταχος, Βάβα  
 ὅλα ταῦτα, καὶ ἄλλα πέντε ἕξ εὐρίσ  
 Πιθανὸν ὅτι τὸν ἔλεγον καὶ βαθρακὸ  
 ἔτι ὅτι τὸν ἔλεγον περιττοσυλλαβοκλι  
 δὴ εἰς τὴν γλῶσσαν εὐρίσκεται καὶ  
 λακας ἀπὸ τὸ Κόλαξ.

Ἀπὸ τὸ ῤηματικὸν Ἐκλυτος εἶναι  
 τῆς τὸ Ἐκλυτόω, Γλυκόνω (καθὼς  
 ἀπὸ τὸ Βρότος, τὸ πεπηγμένον αἷμ  
 καὶ τὸ Γλυτόνω, καθὼς τὸ Γλιστρῶ

Τὸ Ὀγλίγωρα εἶναι ἀπὸ τὸ Ἐγρήγω  
 Περιβάσιον, ἀπὸ τὸ βάσις, ἤγουν  
 τὸ ἄλλως λεγόμενον Κρηπίς. Προῦ  
 τὸ νὰ σημαίνῃ τὸν γύρον ὅλον, καὶ  
 πρὸς τὴν βάσιν.

Τοῦτο πρέπει νὰ σημειώσῃ πᾶς ἑ  
 γένος ὀργᾶ, καὶ ὀργασμὸν τοιοῦτον,  
 πλέον νὰ ἐμποδίσῃ καρμῖα ἀνθρώπι

Σὲ βεβαιῶ, φίλε μου, ὅτι εἶναι π  
 χισα νὰ μελετῶ τὴν γλῶσσαν, καὶ εἶ

Συναποθαίνω μετὰ σοῦ, κ' εἰς ἄδην  
 Παροῦ νὰ ζήσω ἐπώδυνα τὸν ἅπαντα

Καὶ τοῦτο τὸ Παροῦ σώζεται  
 Χίους, καὶ εἰς τὰ Λεξικά. Ἄλλην φ  
 Παρότι (ἤγουν παρ' ὅ,τι).

Κρεῖττον γὰρ ἵνα γένωμαι τῶν πετε  
 Παρ' ὅ,τι πάλιν νὰ στραφῶ τοῦ πο

Οὗτος ὁ μακαρονισμὸς εἶναι τῆς  
 εἰδ'. ἑκατονταετηρίδος.

Οἱ Γαλάται ἔχουν μίαν λέξιν, ἣ  
 σημαίνωσι καὶ τὸ Εἰς καιρὸν, ἣ  
 διότι ἀληθῶς αἱ δύο αὗται ἔννοιαι  
 ποντος εἶναι συγγενεῖς. Ἀλλὰ ο  
 Σύμφωνον, καὶ Ἀρμόζον καὶ μὴ ἄ  
 ἔπος· διὰ τὸ γινόμενον μῆτε τα  
 τοῦ δέοντος καιροῦ, ἔλεγαν Εἰς ΚΑ  
 Ο ΠΛΑΤΩΝ, « Εἰς ΚΑΛΟΝ ἤκεις ἵν  
 » venez à propos pour souper av  
 » ὁ λόγος εὔρηκε τὸν Πλάτωνα δειπ  
 τε πρὸ τοῦ δείπνου, μῆτε μετὰ τὸ  
 εἰς τὴν σημερινὴν ἡμῶν γλῶσσαν.  
 περὶ τοῦ ὁποίου ἔχω κ' ἐγὼ νὰ εἴπ  
 τὸ εἰπεῖν, ἂν δὲν μ' ἔφερες εἰς μνήμ  
 « Καλὰ μὲ τὸ ἐνθύμησες » ἀπαρα  
 ὁ Πλάτων « Εἰς καλὸν μὲ ὑπέμνη  
 ὅτι ἡ καλλιέργεια τῆς κοινῆς γλῶ  
 τὴν κατάληψιν τῆς παλαιᾶς, ἀλλὰ  
 καλὸν τὸ προξενούμενον ἀπ' αὐτὴν  
 τότε τὰς τοιαύτας παρατηρήσεις  
 καὶ νέας γλώσσης, ἠθέλεν ἐμπνεύ  
 σπουδάζοντας νέους, βλέποντας  
 τρόπον τοῦ συλλογίζεσθαι, καὶ τὸν  
 ζεῖν τοὺς λογισμοὺς τῶν προγόνων

αὐτὴν, ὡς λέγει, μικρὸν νοσοκομ.  
Κλινικῆς, Κῆπον Βοτανικὸν, Ἐρ  
χρειαζονται εἰς τὴν ἐντελῆ συγκρ  
κῆς Σχολῆς, κατὰ τὸν τύπον τῶ  
πην εὕρισκομένων Ἰατρικῶν σχολε

Κάλλιον γὰ ἔχης σὺ τὸν Ἡλιό  
ἐκατονταετηρίδος κοιλοπόννημα  
νήση· ἀλλὰ τὸ ἀπέβαλε νεκρὸν κ  
διάδας τῆς Γ.

Ἡ ὀδοντοφυΐα ἢ τόσον πρώτ  
ἀλλ' ὄχι χωρὶς παράδειγμα. Κρα  
πολλάκις ἀπὸ φυσικὴν ῥώμην τῆ  
καρμῖαν φορὰν καὶ ἀπὸ τὴν φύ  
θηλάζει τὸ βρέφος· « Πάντα δέ  
» τθαὶ θερμότερον ἔχουσι τὸ γ  
(Ζώων ἱστορ. Ζ, 10). Καλὸν καὶ  
τὸν χειμῶνα ἢ ὀδοντοφυΐα, κατ  
τους (περὶ Ὀδοντοφυΐης β'.) « Τ  
» τῶν ἄλλων ὁμοίων ἐόντων, β  
καλὸν καὶ ἢ εὐκοιλία. « Ὀκόσο  
» πλείω ὑπάγει, ἤσσον σπᾶται ἢ

Δὲν λαλῶ περὶ τοῦ χυδαῖσμοῦ  
καὶ θέλων κατὰ σύστημα, ἀλλ'  
καὶ ἢ διάθεσις τῶν λέξεων καθ'  
ἀναφρόδιτον τὸ ὁποῖον προξενεῖ  
κάμη τὸν νόστιμον· ἀλλὰ δὲν γί

Τὸ ζυνίχι δὲν εἶναι τουρκικὴ  
nick, ἢ Γαλλικὴ Chignon. Εἶ  
ὁμως γὰ ἦναι κοινὴ Περσῶν καὶ  
ρήθησαν καὶ ἄλλαι κοινότητες με  
τὸ ὁποῖον ἴσως ἐλέγχει καὶ κοι  
πάλαι Σκύθας.



εἰς τὸ εἶναι. αὕτη εἶναι ἡ φυσικὴ π  
 χὴν φθορὰ, στηριζομένη ἐπάνω εἰς τ  
 νὰ εἶπω, ὅτι ἔλεγαν καὶ ἔγεν ἀδιά  
 εἰσί.

Εἶναι δίκαιον νὰ εἶπω, ὅτι ὁ ἄνθρωπος  
 καὶ καιρὸν νὰ ὠριμάσῃ τὰς ἐννοίας  
 ὀρθώτερα, καὶ ἂν ἐπήδησεν εἰς τὸ στ  
 ἐπήδησε καὶ ὠπλισμένος μὲ ὄπλα  
 ξύλινον σπαθίον, τὸ ὁποῖον κρατεῖ  
 σκηνηῆς, καὶ κρατοῦν ὅσοι ἐπιχειροῦν  
 σης, χωρὶς καμμίαν σκέψιν, ἢ μελέτ  
 κόν του εἶναι ὅτι τὰ ὄπλα δὲν εἶναι  
 τινὰ καὶ παντάπασιν σκωριασμένα.  
 γλώσσης εἶναι διαλεκτικαὶ διαφορο  
 ἀλλὰ τὸ νὰ ἀνάγῃ τις ὅλας αὐτῆς τ  
 διαλέκτους, καὶ νὰ τὰς δικαιολογῇ  
 τόσον μεγαλητέρα, ὅσον ὑποθέτει, ὅ  
 πλέον εὐμετάβλητον πρᾶγμα ἀπὸ ὅλα  
 μένουσιν ἀκίνητοι εἰς διάστημα πο  
 καὶ μεταξὺ μιγάδων τόσων, καὶ βεβ

Λέγει πολλὰ φρόνιμα ὁ Ἐπίκτου  
 παρόντος βίου εἰμεθα ὅλοι ὑποκρι  
 τος (gole)· ἀλλ' ὁ μοιράζων τὰ δράμ  
 ἡμᾶς δὲν μένει παρὰ νὰ ὑποκριθῶμ  
 » πτωχὸν ὑποκρίνεσθαί σε θέλη, ἵνα  
 » κρίνη, ἂν χωλὸν, ἂν ἄρχοντα, ἂν

Ἄς ᾔηται καλὰ καὶ εἰς τοῦτο  
 καν τὸ παράδειγμα τῆς τοιαύτης  
 ὡς νὰ ᾔητον ἄθλος Ἡράκλειος τὸ νὰ  
 να. Ἄν δὲν ᾔητον ἄθλος, ἤθελε βέβ  
 γεσία εἰς τὸ γένος, καὶ διὰ τὴν ἐκ  
 καὶ διὰ τὴν ἐν ταυτῷ καὶ τῆς γλώσσ

et la plus part des églises en mosques  
 et de bouleversement, le génie de  
 le même.

Μετὰ δύο χιλιάδας ἐπῶν εὐρίσκον  
 τὰ κλίσεις, ἢ αὐτὴ εὐψυχία. Κα-  
 τῶρα ὅ,τι καὶ αἱ καθεξῆς διηγήσεις  
 σότερον, ὅτι εἰς τὴν αἰχμάλωτον Ἐ-  
 ταχόθεν ἀπὸ ἐρείπια, τῆς ὁποίας ὄλ-  
 σεις κατεστράφησαν, καὶ αἱ ἄλλαι  
 μόρφωσαν τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν εἰς  
 καὶ τούτων πάλιν τὰς περισσοτέρας  
 τήρια, μετὰ τοσοῦτους αἰῶνας, καὶ τό-  
 ξε πᾶσα χώρα τὴν ἰδίαν αὐτῆς φύ-  
 σιν.

Ὁ Φοῦρνος καὶ ἡ Φορὰ σ' ἔστι  
 τοῦ ἦτο δυνατόν (Je vous le demande)  
 Ἴπνός, ἢ Κλίβανον, ἢ ἄλλο τι συνώνυ-  
 μόν τὸν Φοῦρνον, τὸ ὁποῖον εὐρίσκει  
 τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ Ἀθηναίου ἰδοῦ-  
 ναιος (Βιβλ. Γ. σ. 113.) δι' εἰδος  
 λητῖνος ἄρτος, » Καὶ ἐν τῷ ζυμοῦσι  
 » δίπῳ. Ἐπειδὴν δ' ἐμβληθῆ εἰς  
 » ται τῷ κεράμῳ χόνδρος τις ». Ἄς  
 ἔχω καὶ ταύτης μάρτυρα τὸν Πλού-  
 Ἀντωνίου (§. 68) λέγει, « Ἀναγκά-  
 » ρειν μέτρημα πυρῶν τεταγμένον.  
 » ἐνεγκεῖν, τὴν δὲ δευτέραν κ. τ. λ.  
 τὸ ὁποῖον ἐδῶ (ἐμπορεῖ νὰ ἀντιλέ-  
 μάνει κυρίως une portée, ou un  
 φυσικὰ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ une fo-  
 ταρχον, γράφοντα εἰς τὴν παρακμή  
 εἶναι παράδοξον· ἀλλ' εὐρίσκεται  
 τὰ φορὰν, ἀπαραλλάκτως σημαί-  
 νοντες τὴν φορὰν.

ἠθικὰ τοῦ λέγοντός φρονήματα εἶναι ποίαν μόνοι οἱ Π. εἶναι καλοὶ νὰ δε

Χαίρω ὅτι μηδὲ σὺ δὲν ἐγκρίνεις ψήφων· καὶ ἐπειδὴ χωρὶς αὐτὴν εἶσοδ ἐπιστήμιον, φανερόν ὅτι vous n'avez pas appris à apprendre que j'y sois entré, παρεκτροπιασμένον ἔθος τοῦτο. Μένε λοιπὸν σαι, ὅτι ἐγὼ ὁ Μπουταλαῶς, ὅστις διέτησιόν μου μέχρι τῆς τελευταίας τοῦ ἐπίσκεψιν ἀνθρώπων (τῶν περισσοτέρων) leur faire ma reverence, et pour vous en dire un mot. Ἀκούω ὅτι τινὲς ἀπὸ τοῦς ψηφισθέντων, καὶ τρόπον τινὰ τραχύνονταί μοι ταύτης. Καὶ καταλαμβάνεις καλὸν νὰ τοῦς ἀρέσκη τὸ νὰ μὴ θέλω νὰ ἐμπεδίσω τῆς πύλης, διὰ τῆς ὁποίας εἰσέβησαν ὅμως περὶ τούτου· ἂν δὲν ἔχω τὰς θρονοβολός. Τὸ ὁποῖον διὰ νὰ καταλάβω τὴν ἀναγνώσῃ τὸ κέ. θαυμαστὸν κεφάλαιον Ἐπικτήτου.

Ἀπήχημα, Contre coup, λέξις ἰατρικὴ ὡς τῆς κεφαλῆς, αἱ ὁποῖαι πολλάκις ἐπιπίπτει τὸ μέρος, ὅπου ἔγινεν ἡ προσβολὴ τῆς ἀλλ' εἰς τὸ ἀπάντικρον.

Ἦμην ἀρρώστος. Τώρα ἀναλαμβάνω βαιόνω, ὅτι ἄλλη τοιαύτη μία, ὁποῖα ναι ἰκανὴ νὰ με ἐμβάλη εἰς τοῦ Χάρων ὅπως ἐσύμφερεν ἤδη νὰ κάμω τὸ ἀνεπίσημον, διότι, ἐὰν τὸ ἔαρ δὲν με ἀναρρώσῃ δὲν εἶμαι πλέον καλὸς εἰς τίποτε.

« Τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ » ; λ

Ὄταν τὰ τυραννόπωλα κρίνονται ν  
ποδίζει νὰ δικαιώσωμεν καὶ τὰ ληστώ  
τοὺς κατὰ διαδοχὴν καὶ πατρικὴν κλ

Εἰς τὸ περὶ ζώων Ἱστορ. τοῦ Ἄρισ  
ὌΝΟΣ ἰχθύς, τὸν ὁποῖον εἰς ἐκ τῶν ν  
συγγραφέων νομίζει ὅτι εἶναι ὁ αὐτὸς,  
Κρήτες ὀνομαζοῦσιν ἀκόμη Γαδαρόψ  
Ἡ γνώμη αὕτη, εἰς τὴν ὁποίαν καταρ  
σοχὴν, μ' ἐφάνη πολλὰ πιθανή, ἀφοῦ ε  
Βιβλ. Ζ, σελ. 315, περὶ τοῦ θαλασσί  
σημείωτα ταῦτα λόγια, « Ὄνος, ὃν κα  
Ὅπως ἂν ἦναι τὸ πρᾶγμα περὶ τῆς τα  
τοῦ Ἀριστοτελικοῦ Ὄνου, καὶ τοῦ Ι  
τοῦτο εἶναι βέβαιον ὅτι τὸ θαλάσσιον  
ἀπὸ τοὺς παλαιούς (δηλαδὴ εἰς ἄλλο κ  
λάδος) καὶ Ὄνος καὶ Γάδος. Τί τὸ ε  
νὸν συμπέρασμα; ὅτι καὶ ὁ χερσαῖος  
νὸν μέρος τῆς Ἑλλάδος Γάδος, ὅθεν  
Γάδαρος. Λιὰ νὰ μὴ σὲ βάλλω ὁμο  
τιθῆς ἀπὸ τὴν εὔλογον ταύτην συνώνυ  
εἶναι νὰ σὲ φανερώσω, καὶ τί ἐφρόνου  
τοῦ Γαδάρου πρὶν πέσω εἰς τὴν ῥ  
Γάδαρος ἑλληνιστὶ ὀνομάζεται ἀκόμη  
θήλιος, ὅθεν καὶ τὰ Κανθήλια (πληθ  
τὸ σαγμαρίον. Ἀλλὰ τοῦ Κάνθων το  
νήθη ὁ Κάνθαρος, ἀπὸ τὴν πρόληψιν ε  
παλαιοὶ, ὅτι ὁ Κάνθαρος (εἰς τὴν κοινὴν  
θαρος) ἐγεννᾶτο ἀπὸ τὴν κόπρον τοῦ  
Ὅτι εἶναι τῆς αὐτῆς οἰκογενείας ὁ Κ  
φανερὸν εἶναι ἀπὸ τὸν Ἀριστοφάνην, ὅσ  
ζει Κάνθωνα (Γάδαρον), τὸν Κάνθαρον (ῥ  
ράδοξον λοιπὸν ἀνίσως καὶ ὁ ἡμέτερος Ι

ἐνέργειαν ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸν ἐνεργῶ  
 je me tais, καὶ καταλλήλως εἰς τὸν  
 je me terai. Ἐπειτα, καθὼς συμβαίνει  
 ἀπρηχαιώθη τὸ Σιγῶμαι εἰς τὸν ἐ  
 χώραν εἰς τὸ οὐδέτερον Σιγῶ· ἀλλ  
 ἐπροξένησε τὴν τοιαύτην ἀνωμαλίαν.  
 χωρὶς ἀνωμαλίας;

Τοῦ δὲ ἐνεργητικοῦ ἐνεστῶτος ἡ  
 μέσον εἶναι πλέον δυσκατανόητος. Π. γ  
 διὰ τί ὄχι Λήψω; Δὲν ἔχω καιρὸν,  
 νὰ ζητῆς παρ' ἐμοῦ, ὅ,τι δὲν ἐστάθη  
 ξικογράφοι καὶ Γραμματικογράφοι νὰ  
 τὸν κατάλογον μὲ ὄλα τὰ συγγενῆ  
 Λεξικοῦ (τὸ ὁποῖον βέβαια εἶναι τὸ  
 θέλεις ἰδεῖν πόσον ἀκόμη εἶναι μακρὰ

Περὶ τῶν ὑποτακτικῶν μορίων δὲν  
 κανόνα, τὸ μὲν ἐξ ἀπροσεξίας, τὸ δὲ  
 εἶναι περιστάσεις εἰς τὰς ὁποίας εἶναι  
 sans blesser l'oreille. Καὶ εἰς τὴν Ἐ  
 γνώμη πολλῶν ὅτι τὸ Ὅταν συντάσσ

Ὁ λίθος ὀνομάζεται ἑλληνιστὶ Ὅπ  
 προσθέτει, ὅτι ὠνομάζετο παρά τινων κ  
 βέβαια τὸ εὔρηκεν εἰς συγγραφέα τινὰ  
 ταύτην σημασίαν αἰνίττονται καὶ οἱ στ  
 (Περὶ λίθ.):

« Φημι δέ τοι τέρπειν καὶ Ὀπάλλιον οὐ  
 » Ἀγλαὸν ἱμερτοῦ τέρενα χροῖα παιδὸς ἔ

Ὄπου βλέπεις τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ Πα  
 un petit amour).

Ἄς μεταδῶμεν τώρα, καθὼς λέγει  
 » ἐφ' ἵππους ».

Εἰς τὰς περὶ Μουσικῆς καινοτομίας

πρὸς ὀλίγον τὴν πατρίαν γῆν! Διότι, μᾶς ἀναγκάσωσι καμμίαν φοράν νὰ φωνηθῶμεν, εἶναι νομίζω χρέος νὰ μὴν ἀποξενωσσοῦς ἀπὸ τὴν πατρικὴν μας φωλιά.

Εὐρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὰ πρῶτα ἡμερῶν τῆς ἐπιδημίας ἢ ἀναφωτίσειός μας· ἀπ' ὅ,τι κάμωμεν χρειάζεταιται θαῦμα· ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι τῶν θαυμάτων, ὅτε μὲ μόνην τὴν ἐπίσημον δοντο χαρίσματα γλωσσῶν, προφητείας ἐπέρασαν, οὐδὲ θέλουν ἐπιστρέψειν πρὸς τὴν ἀλήθειαν· ἰδρῶτες ἀκάματοι συνωδευμένοι μὲ τὴν ἀνάγκην.

Παρακαλῶ τὸν φίλον Π. νὰ μὴ κρίνῃ ὅποια νὰ ἐρευνήσῃ ἀκριβῶς δὲν τὸν ἐπισημῶντά του. Βεβαίωσέ τον, ὅτι μ' ὅλον ὅτι ζῶῃς μου εἰς τῶν τοιούτων τὴν ἐρευνῶν κρίσιν μετριοφροσύνης) ὅτι ὅσα εἶπα, εἰς τὸ ἐξῆς, εἶναι καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὸν ἦναι καλὰ, ἐνδέχεται νὰ ἦναι καὶ ἐς τὴν δυσυχίαν ἦναι ἐσφαλμένα (καὶ τὸ σφάλμα τοῦ νου τοῦ Ἀλικαρνασσέως, μεγάλου Κωνσταντινουπόλεως φρονιμωτέραν ἄλλην συμβουλήν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἔχει παρὰ τὴν συμβουλήν τοῦ χυδαίου ἄνθρωπου) καθὼς μιλεῖ, καὶ νὰ μὴ γυρεύῃ νὰ ἴδῃ ὅπου ἔλαβε ἀπὸ τοὺς γονιούς του τὴν ἀλήθειαν γλῶσσα τοῦ περισσοτέρου μέρους τοῦ ἔθνους ἂν μεταχειρίζονται οἱ ἀπόστολοι τῆς ἀλήθειας σάκις διδάσκουσι τοὺς ἀπαιδεύτους ἄνθρωπον βλέπεις πόσους ἔσυραν εἰς τὸν Πατριῶν τὴν γλῶσσαν τοῦ ἔθνους· ἂν ἐμεταχειρίζονται τὴν λέγουσαν αὐθις ἀντὶ τοῦ πάλιν ἔθνους τοῦ συγχωρῶ, καὶ ἀπλῶς τὰ μακαρία ἔργα (ποίαν ἰσχὺν ἔχει εἰς τὰ τοιαῦτα ἢ μὴ)

κεινῆς ἡμῶν γλώσσης τὸ θαυμαστικόν  
 Αἶβοι τῶν παλαιῶν. Συμβούλευε τὴν  
 βολὰς, νὰ μὴ γίνεταί δηλαδὴ μήτε  
 γὰρ τῆς γλώσσης.

Χαίρω ὅτι εὐρέθη ἄνθρωπος νὰ ἐπι-  
 ῶν ὁ ἑποῖος χρειάζεται ὠμούς Ἀτλαντικῆς  
 δύσκολον καὶ συνεστραμμένην αὐτοῦ  
 φράζων (ἐὰν θέλῃ καὶ δύναται νὰ πρὸς  
 κοντα τοῦ μεταρραστοῦ), πρέπει νὰ  
 ἐννοίας τοῦ συγγραφέως, ἀλλ' ὅσον ἐπὶ  
 τρόπον τινὰ καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ  
 ἡμῶν γλῶσσα εἶναι ἀκόμη ἄτονος,  
 ἐκλελυμένη παρὰ νὰ παραστήσῃ τὸ  
 Θουκυδίδου. Μ' ὅλον τοῦτο μὴ τὸν ψυ-  
 αδήποτε ἤθελεν εἶσθαι ἢ μετάφρασις  
 σθαι καὶ εἰς τὸ γένος καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν  
 τοῦ Ἡροδότου μὴτ' αὐτὸν, μὴτ' ἄλλοι  
 τε, ὅχι δι' ἀπιστίαν μου, ἀλλὰ διὰ τὴν  
 » πρόλεγε· ἀποτυχῶν γὰρ γελασθήσῃ

Ὡς τόσον πρόβαινε εἰς τὴν μετάφρα-  
 λος πάντων τίνα χρεῖαν ἔχεις ἀπὸ  
 μόνον σὲ λέγω ἐν τοσοῦτῳ, ἀφ' οὗ τελευ-  
 σελίδα, ἀναγίνωσκε τὴν μόνος σου δι-  
 τόνους ἀπὸ τὸν κατώτερον εἰς τὸν τρι-  
 χουν ἐνταυτῷ τὰ αὐτὰ εἰς τὸ στόμα  
 μου, πόσον ὠφελεῖ τοῦτο. Σὲ χρειάζεται  
 μνασία· ἀναγίνωσκε καθ' ἕξιν ἅπασι τῶν  
 νικῶν συγγραφεῖς, ἀπὸ μὲν τοὺς περὶ  
 δὲ τοὺς ποιητὰς τὸν Εὐριπίδην. Δὲν  
 (τὸν παλαιὸν λέγω, τὸν ποιητὴν τῆς  
 dire. Δὲν γνωρίζω μετ' αὐτὸν συμπλοκῶν  
 γίους, παρὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Πλάτωνα

Εἶναι πράγμα παρατηρήσεως ἀπὸ τῆς ἐνεργουμένης ἀναστάσεως τῶν χθρῶν γίνονται, ἢ τοῦλάχιστον ὑπὸ ὅτι οἱ Ἀ. δὲν μᾶς ἀγαποῦν· δὲν σὲ δευτον, ἤγουν τὸ περισσότερο μέρος μάζουσι par charité Chrétienne (ἕξ αὐτῶν, ὅστις εἶχεν εἰπεῖν τὸν charité Chrétienne) ὅτι ἡ βασιλεία ἀπὸ τὰς ἐπιβουλάς τῶν Γραικῶν δὲ ολοθρεύση ἐν στόματι ῥομφαίας. Ταῦτα εἶναι τῶν νῦν Πελοποννησίων) μενος ὅτι εἶναι Γραικός, καὶ διὰ ἤλθεν εἰς ἐπίσκεψίν μου τὴν παρελθούσιν, ὅστις ὀνομάζει φιλοσοφίαν μόλις ἔμβασε τὸν πόδα εἰς τὰ πρόθυρα καὶ χρισσε νὰ κάμνη τὸ γένος ζηλωτόν.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐξαλείψω καὶ ὡς βλέπω, διὰ τοῦ Κωμικοῦ.

. . . . Τὸ γένος, ἦν τις ὀργισθῆναι  
 Τὸ τῶν γερόντων, ἔσθ' ὁμοιον σφηκιῶν  
 ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον . . . .  
 ὀξύτατον, φ' κεντοῦσι, καὶ κεκραγόντων  
 Πηδῶσι, καὶ βάλλουσιν ὡσπερ φέψουσι

Μία μόνη ὥρα ἂν μ' ἐπερίσσειε χαρᾶς τὴν δώσειν εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἀτελεῖ, τὸν ὁποῖον ἤρχισα μὲ τοσαύτην φρασα ὑπὲρ τὸ ἥμισυ. Ὁ Ἡρόδοτος ὁμοῦ καὶ μὲ ὀλίγας σημειώσεις, ἤθελον διὰ τὸ γένος, ὄχι διὰ τὴν μενομένην εἶς ἀπὸ τοῦς ἀξιολογωτέρους τῶν ἄλλων. Τί νὰ κάμω; « Καὶ πράττομεν καὶ ἄλλ' ὡς δυνάμεθα ». Malgré tout ἔχασα, φίλε μου, καὶ τὸ δικαίωμα



δὲν ἦναι πλέον εἰς ἡλικίαν δεκτικὴν  
 Σὲ βεβαιώνω, φίλε μου, ὅτι γνωρίζω  
 ὅποιοι, ὅταν ἦλθαν τὴν ἀρχὴν, ἦσαν  
 μοῦ μὲ τὴν καταφρόνησιν τῆς θρησκείας  
 ἐντροπὴν τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλην λοιπὴν  
 παρὰ νὰ ἀφίνη τις τὴν δεισιδαιμονίαν  
 καὶ νὰ καταγίνεται ὅλως διόλου εἰς  
 αὐτοὺς μόνους εἶναι ἐλπὶς νὰ κάμῃ  
 τιμίους ἀνθρώπους. Καὶ περὶ μὲν τοῦ

Ἐξεύρεις νὰ μὲ περιγράψῃς τὴν ἐπιθυμίαν  
 Ἐνθυμοῦμαι τὸν ἵππον, ἐνθυμοῦμαι  
 ἵππου δράκοντα, τὸν ὅποιον φονεύει  
 σταταὶ πλησίον τοῦ ἁγίου καὶ παρθένου  
 σε τάχα ἀπὸ τὸν δράκοντα; Καὶ εἶ  
 συναξάριον τοῦ ἥρωος; Ἐὰν ἔχῃς  
 σαλήμ τοῦ Τάσσου, ἰδὲ τὴν κάψα καὶ  
 τῆς ὠδῆς, εἰς τὴν ὁποίαν φαίνεται  
 ρίχλειαν, τὴν γεννηθεῖσαν ἀπὸ Αἰθιοπίας  
 Ἀνδρομέδας καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς θαυμάσιον  
 τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ὁποῖον  
 roetico, che se non è vero, è hen

Πλειότερα νὰ σὲ γράψω δὲν εὐκάλω  
 νω παρὰ σοῦ ἀπόκρισιν εἰς μίαν ἐπιθυμίαν  
 τὸ δὲ, ὅτι τὴν ὥραν ταύτην εἶναι  
 τρόπον τινὰ ἡλίθιος. Τοῦτο συμβαίνει  
 εἰς τὸν Στράβωνα.

Ὅτι δὲν εἶναι μόναι αἱ ἴδιαί μου  
 αἱ ὅποιαί μ' ἐμποδίζουν, ἀλλ' ἔχω καὶ  
 (ὁ θεὸς νὰ τὸν στερεόνη!) ἀπορεῖ πᾶσι  
 κόμος εὐπορεῖ.

Μ' ἐπλήγωσες, φίλε, μὲ τὸ μήνυμά σου  
 τοῦ Ἄθω. Καθὼς βλέπω δὲν εἶναι

Τὸ νόστιμον εἶναι ὅτι ἔγινες  
 σελίδας τῆς μεταφράσεως, καὶ π  
 λον, εἰς τὸ ὅποιον ὁ μεταφραστὴ  
 γλῶσσαν του (καὶ εἰς τοῦτο εὐγέ  
 λων, καυχᾶται ὅτι δὲν μετεχει  
 φράσεις παρὰ τὸ κείμενον, καὶ πολ  
 τερος παρὰ τὸν βραχυλογώτατον Τ  
 το, δὲν ἐξεύρω εἴτε ἀπὸ κατάχρη  
 λίαν, εἴτε ἀπὸ ζηλοτυπίαν, ἠθέλη  
 φράζεται εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλ  
 μίαν σχεδὸν σελίδα αὐτοσχεδίως  
 βέβαια κατεσπευσμένη μετάφρασ  
 νὰ ἦναι ἀθλία. Μ' ἐπληροφόρησεν  
 ὅτι δυνατόν εἶναι νὰ μεταφρασθ  
 γλῶσσαν λακωνικῶς, ἀλλὰ πολλὰ  
 τάφρασιν τοῦ . . . Τρελά καὶ ἀνο  
 κουσον λοιπὸν ἄλλο τρελώτερον:  
 ὅτι δύναται νὰ φυλάξῃ τὸν λακω  
 ἐμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ καὶ τὴν ἀ  
 ἀσυνδέτου. Διότι, φίλε, μὴν ἀκο  
 Τακίτου. ἀπὸ ἑκατὸν τοιούτους με  
 ἀνέγνωσαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους  
 ησαν· οἱ λοιποὶ εἶναι ψεῦσται καὶ  
 φοβούμενοι μὴ φανῶσιν ἄγευστοι κ  
 ἄλλων ἐπαινουμένου συγγραφέως.  
 δίδης, ἀλλ' αἱ περίοδοι του εἶναι ὁ  
 καὶ καὶ κομψείαν μεγάλην. Ταῦτα  
 κιτον, ὅστις εἶναι θαυμαστὸς συγγ  
 νον νὰ παραστήσω, ὅτι ὑπερτερεῖ ἡ  
 τινικῆς· καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς  
 καὶ ἡ σημερινὴ τῶν Γραικῶν, καὶ θέ  
 ἂν δὲν τὴν διαστρέψωσιν οἱ Φκιᾶ

κατὰ λέξιν καὶ κατὰ διάνοιαν (τὸ ὀνόματι  
 Γραμματικὴν καὶ κατὰ Λογικὴν) συν-  
 δρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπαγγέλλονται μαθη-  
 κινδυνεύω νὰ ὁμογνωμήσω μὲ τὸν Κλ  
 καθ' ἐκάστην εἰς φιλονεικίαν περὶ τῶν  
 θηματικῶν. Αὐτὸς διῖσχυρίζεται ὅτι  
 μνουσι κατάχρησιν τῶν μαθηματικῶν  
 λὰ ἐπίσης ὠφέλιμα. Ἐγὼ ἀντιλέγω  
 τῶν οἱ νέοι νὰ συλλογίζωνται ὀρθὰ,  
 τικὰς ἐπιστήμας ὅλα πρέπει νὰ ᾔνω  
 ἢ πρόοδος εἰς αὐτὰς καταγίνεται δι-  
 των, ἀπὸ τοῦ γνωστοῦ εἰς τὸ ἄγνωστο  
 τος, εἰς τὸ ἔτι ἄδεικτον, καὶ ἄλλα τ  
 ποκρίνεται ἀποτόμως καὶ Λακωνικῶς  
 γίζωνται ὀρθὰ περὶ μόνων μαθηματ  
 χι τι πλεόν. Ἴσως ἔχει δίκαιον. Δι  
 καὶ δὲν πρέπει νὰ τὰς χωρίζῃ, ὅστις  
 ὀρθῶς.

Τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν μ' ἔστ  
 χει κάμμίαν ὁμοιότητα μὲ τὴν ἐλθοῦσ  
 λοιπὸν σὲ τὴν πέμπω, μὴ πως δυνηθῆ  
 ἄλλα γράμματα ἐμπορικὰ, ἢ πρὸς σὲ ἴ  
 τύχην) τινὰ, νὰ ἀνακαλύψῃς τοῦτον  
 χαρίεντα Γραικόν. Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ

Κατὰ πρώτην προσβολὴν τὸ Εὐκ  
 ὅτι ἔπρεπε νὰ ᾔνοι Εὐχερος (ὅταν δη  
 ἐπειδὴ τὰ κενὰ εἶναι φυσικὰ καὶ εὐ  
 τὰς χεῖρας καὶ εὐκολοσήκωτα.

Ὅταν ὁμως ἐξετάσῃ τις τὰ συνών  
 ρῶ, τὰ παλαιὰ καὶ τὰ νέα Ἑλληνικὰ  
 καὶ (διότι εἰς τὴν ἔρευναν τῶν τοιούτ  
 τινικῆς γλώσσης εἶναι ἀναγκαία), πλ

νεταί πρὸς τούτοις ἀπὸ τοὺς Χριστιανῶν  
 ἀπὸ περίοδον χρόνου, εἰς τὴν ὁποίαν  
 ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Λέγει ὁ Μωϋσῆς  
 » δὲ τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἐξέληται ἀπὸ  
 » ται δι' ἀνδρῶν τόπων, ζητοῦν ἀνάστα  
 » Τότε λέγει· ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου  
 » ἔλθὼν εὐρίσκει ΣΧΟΛΑΖΟΝΤΑ, σε  
 » μένον. Τότε πορεύεται, καὶ παραλαβὴν  
 » ἕτερα πνεύματα κ. τ. λ. » Δὲν ἐξήλθεν  
 τὴν τὴν ῥῆσιν οἱ Πατέρες. Ἐγὼ τὴν  
 φιλοσοφικὴν παρατήρησιν, ἐκφρασμένην  
 τὸν Ἀσιανὸν χαρακτῆρα τοῦ λόγου  
 ποτὲ πάθος κακὸν δὲν ἐξωθεῖται ἀπὸ  
 ψυχᾶς, παρὰ μὲ τὴν ἀντιστασιαγωγὴν  
 Ἄλλ' ἐὰν τὸ πρὸς καιρὸν ἐξωσθὲν ἀπὸ  
 ψυχῆν καὶ εὐρὴ τὸν τόπον Σχολάζουσαν  
 κατεχόμενον ἀπ' ἄλλο πάθος, τὴν  
 παρὰ τὴν πρώτην φοράν. Τοῦτο δὲ  
 μόνια, οἱ νέοι μουσαφίριδες.

Εἰς τοὺς καθεξῆς χρόνους ἐγένετο  
 ῥα τοῦ Σχολάζων, καὶ τοῦ Εὐκαιροῦ  
 εὐρίσκομεν εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραμ  
 σωζομένην φράσιν, « Σχολάζουσα ἐκ  
 τὸν ἀρχιερέα της, τῆς ὁποίας ὁ ἀρχιερεὺς  
 μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Νείλου, » Εὐκαίρως  
 ἀπὸ ἀναβάτην.

Ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς ἄλλο συνώνυμον  
 καιρῶ, τὸ Ἄδειάζω. τοῦτο σημαίνει  
 ῥόν, ἀλλὰ καὶ τὸ κενόνω· οἷον « Ἄδειος  
 καὶ τὸ ἄδειος ὄχι μόνον τὸν εὐκαίρως  
 ἀλλὰ καὶ τὸν κενόν· οἷον « Ἄδειος

Δὲν πιστεύω ὅτι μένει πλέον κα

ὡς σημαντικὸν τοῦ ἀνάποδος (ἴτα  
 τὴν τὴν σημασίαν φαίνεται νὰ τὸ μ  
 ρίσκω εἰς τὸν Ἡσύχιον « Σαβακός· ὁ  
 λει νὰ εἶπη (κατὰ τὸν συνήθη εἰς τὸν  
 ηγεῖν) ὅτι παλαιὰ οἱ Χῖοι ὠνόμαζ  
 καὶ αὕτη ἡ σημασία δὲν εἶναι μακρ  
 ται ὅμως ἡ λέξις ἰδία ὅλων τῶν  
 Χίων (Ἰώνων καὶ αὐτῶν), ἐπειδὴ καὶ  
 κράτην, Ἰωνικὸν συγγραφέα, εἰς τὴν  
 θρὸς, ὡς θέλουσιν οἱ ἐξηγηταί. Ὁ τ  
 εἰς ὑποψίαν ὅτι ἡ λέξις δὲν εἶναι θε  
 ἀλλὰ παράγωγος ἄλλης λέξεως τῆς  
 Ἡλιακός, Κύριος Κυριακός κ. τ. λ. Α  
 λεται εἰς πληροφορίαν ἀπὸ τοῦ Φωτί  
 γει » Σαβούς καὶ Σαβάς, καὶ Σαβα  
 κ. τ. λ. » τὸ ὁποῖον βεβαιοῖ καὶ ὁ σ  
 νους, καὶ ὁ Πλούταρχος εἰς τὰ Συμπ  
 τὸ γράφει μὲ δύο Β. ἐνταῦθα βλέπει  
 τὴν σημασίαν τοῦ Τρελός, ἡγουν Βα  
 θυσμένος. Ἐμεινε τώρα ἡ μεταβολὴ  
 ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ σὲ ταραττη  
 τοιαύτην μεταβολὴν ἐκαινοτόμησε κα  
 ὁποίας ὁ Γαληνὸς ὀνομάζει Ἐσωχάδα  
 ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Σόγχος τῶν παλαι  
 (ἡγουν σπογγώδη) τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλλ  
 εἰς ἄλλα ἴσως πολλὰ, τὰ ὁποῖα τώρ  
 σα ἔχω περὶ τούτου νὰ σὲ εἶπω, πιθα  
 εἰς πληροφορίαν. Εἶναι ἀκόμη πολλ  
 τὰ γενέθλια δὲν ἐδυνήθη νὰ ἀνακαλύ  
 μελέτην, τὴν ὁποίαν νὰ κάμω δὲν εἶ  
 τύχης εὐρήματα· καὶ πολλάκις λέξις,  
 νους πολλοὺς, παρεστάθη μηδενὸς καλ

τικῶν ἀπαρεμφάτων καὶ τῶν οὐδετέρῳ  
 ῥητον· διότι μόλις παρήλθαν ἑκατὸν  
 ταν ἔλεγον « θέλω γράψαι. » Εἰς  
 πρῶτον (να κόψη ὁ θεὸς τὴν ζωὴν  
 διαστρέφουσι καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν  
 τὴν δίφθογγον καὶ ἔλεγον παραδείγ  
 θὴν κ. τ. λ. ἀντὶ τοῦ Ἐμβῆσαι, Στ  
 εἰς τοὺς παθητικούς ἀορίστους. Τοῦτ  
 φαντασίας μοο· ἀλλὰ παρεκβολαὶ τῶ  
 των. Αἱ ἀποκοπαὶ ἔλαβον ἀρχὴν ἀ  
 διὰ τὸ μέτρον τῶν συλλαβῶν, ἄλλο  
 στέλευτον, ἄλλοτε εἰς ἀποφυγὴν τ  
 ἐντων.

Ὅστις γὰρ θέλει ἐξ αὐτῆς θλιβῆν  
 Εἰ μὲν καὶ μὲ τὸ θέλημα καὶ τὴν  
 θέλεις γυρίσειν καὶ στραφῆν, παυθ  
 θέλω σᾶς ἀφηγήσασθαι λόγους ὡρα  
 θέλεις χαρῆν καὶ τιμηθῆν καὶ ζήσε  
 Καὶ τοὺς ἐχθρούς σου εἰς τὸν λαιμὸν

Ἐμπορῶ νὰ σοῦ γεμίσω δύο σε  
 μάτων. ἀλλ' ἄρκοῦσι καὶ τὰ ὀλίγα  
 ρων ἀποκοπῶν, μάλιστα ἐπειδὴ δὲν  
 (ἂν δὲν ἀποκόψη τὰς ἡμέρας μου  
 αὐτῶν ἀκριβεστέραν ἔρευναν. Ἐὰν  
 κτικά, πῶς ἔχει τότε νὰ διακριθῆ  
 θέλει νὰ τιμηθῆ; Τὸ πρῶτον σημα  
 δεύτερον, **Θ**έλει τιμηθῆναι, ἢ τ  
 Δύο πράγματα παρετήρησα εἰς τὴν  
 τῶν Διαλόγων τοῦ Φωκίωτος, ἐκ  
 κολοθεράπευτον· τὸ ἄλλο (εἰάν ὁμο  
 αὐτὸ ὡς νόσημα) εἶναι δύσκολον θ  
 ται εἰς συστηματικὴν κατάληψιν τ  
 εἶναι οἱ Γαλατισμοὶ ἢ Κελτισμοὶ, ὁ

δὴ ἀφ' ὅσα εἶπα εἰς τὴν πρὸς τὸ  
 τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἡλιοδώρου, σ  
 εἶπω δὲν ἔχω· ὅμως προσθέτω ἔτι  
 » λεις· τοῦτο ἐπιθυμῶ κ' ἐγὼ· κα  
 » δὲν ἐμπορῶ νὰ τὸ κατορθώσω.  
 » ὥστε νὰ μὴν ἀντιφάσκησιν κ' ἂν  
 » ἦσαι διόλου σύμφωνος, ὥστε ν  
 » ταγματά σου, ὅποιον δήποτε ἦθε  
 » δήποτε γραμματική. »

Οὗτος ὁ κανὼν φαίνεται εἰς τ  
 γεωμετρικόν. Σπουδάζεις νὰ ε  
 εἰς τὴν γλῶσσαν; κατόρθωσέ το  
 δάφνην ὡς σωτῆρα τῆς Ἑλλάδος.  
 » λης ταύτης κριτικοὶ κανόνες ΕΙΠ  
 τηρῶ πρῶτον, ὅτι ἔπρεπε, διὰ  
 νὰ εἴπης ΩΣΙΝ. δεύτερον ὅτι μετ  
 μέγιστον ἐγκώμιον, ὁπόταν, κατ  
 εἴπης Ἦν ἂν, ἢ Εἶη ἂν μέγι  
 αὐτὴν ὕλην ἀνώμαλον πῶς θέλεις  
 ἢ θέλεις νὰ λέγῃσιν, ὅτι ἀπὸ τὴν  
 δαίου γεροντίου συντίθεται γραμ  
 σαν τῶν σπουδαίων μὴτ' αὐτὸς ὁ  
 τάξῃ γραμματικὴν; Ἡμεῖς (πάλι  
 νάζειν ἐν ὅσῳ ἔχει φωνὴν τὸ στόμα  
 ἔχομεν, παρὰ νὰ διορθῶμεν ὅσον  
 τοῦ Γεροντίου, ὅχι νὰ τὰς πολλα  
 ἀνωμαλίας. Παραδείγματος χάριν,  
 μέλλοντας, καὶ εἰς τοὺς δυνητικοὺς  
 ἠθέλεν εἶναι. Ἡμεῖς πρέπει νὰ λέ  
 θελεν εἶσθαι· Διὰ τί τοῦτο; διότι  
 ἔχασεν εἰς ἡμᾶς τὴν ἀπαρεμφατ  
 φθασε νὰ λάβῃ τὸν τρόπον τοῦ

ζῆλον αὐτῶν. Φοβοῦνται μὴ με-  
θῆ καὶ τὸ ἐργαστήριον ὅθεν ζῶν  
κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς τὴν  
vaille pour soi.

(α) Πρὸς τὸν κύριον  
εἰς Ὑδραν.

Ἀσπάζομαί σε,

Δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἔλαβα, πρὸ  
ἐπιστολῆς σου, ἄλλην παρὰ μίαν  
σου. Ἀπεκρίθην ἢ ὄχι εἰς ἐκείνην, μ-  
ρει ἢ μνήμη μου. Αἱ ἀσχολίαι μ-  
μόλις μ' ἀφίνουσι καιρὸν νὰ προ-  
χρείας· ἐκ τούτου προέρχεται ὅτι  
διὰ τὴν σιωπὴν μου· ἀλλὰ δὲν ἐ-  
» πρὸς δύο. »

Χαίρω ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς τὴν  
καὶ νὰ προθυμηθῆς νὰ τὴν ὠφελήσῃ  
τῆς συμβουλῆς σου, διδασκάλους,  
λα εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν παιδείαν  
συμπολιτῶν σου νέων. Βλέπεις τί  
μνώνουσιν οἱ Ἄγγλοι (ὡς λέγεις) τὸ  
καὶ μαρτύρια τῆς ἀληθινῆς δόξης·  
Ἄγγλοι; Τὸ ἀμάρτημα εἶναι τῶν  
ὅποιοι δὲν εἶναι καλοὶ νὰ φυλάξωσ-  
ματα. Ὑγιαίνε!

---

(α) Αἱ τρεῖς αὗται ἐπιστολαὶ μ' ἐγχειρί-  
σιν Ἄγγλον Ὀρλάνδον, διὰ νὰ τὰς προσθέσω εἰς τὸ



μη γράφωσι περὶ αὐτῶν, ἐγρήγορ  
 αὐτονομία τῆς Ἑλλάδος. Αὐτοῦ βλέ  
 δημοσίως εἰς τὰς ἐφημερίδας αὐτ  
 δελφῶν ἢ διαγωγῆ· αὐτοῦ βλέπεις  
 μονικούς νὰ κατατρέχωνται καὶ νὰ ἀ  
 τοῦ χρέους των, ἀπὸ τὸν παραμικρ  
 μεῖς δὲν ἔχομεν ἀκόμη οὔτε βασιλ  
 νεῖς. Οὐαὶ εἰς ἡμᾶς, ἂν ἀρχίσωμεν  
 ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐσφετερίσθησα  
 λακάς των τίτλους ἐναντίους εἰς τ  
 τὸ λέγω, ἢ ἀνάκρισις τῆς διαγωγῆς  
 στηρίζεται εἰς ἀποδείξεις ἀναντιρ  
 φαντίας. Ὁ συκοφάντης ἀδικεῖ τὴν  
 σει τὴν ἡσυχίαν της· ἀλλὰ δὲν κά  
 αὐτὴν, ὅστις κρύπτει τὰ ἀποδειγμ  
 ἄλλην τινὰ πρόφασιν. Εἰς τοὺς φρο  
 γὰ ταῦτα ὡς εἰς φρόνιμον τὰ γράφα  
 ἔχεις νὰ τὰ ἐξεύρης. Δὲν φοβοῦμαι  
 ζῶ ἀπὸ κανένα· δὲν συγχωρεῖται π  
 οὔτε διὰ φόβον οὔτε δ' ἐλπίδα νὰ  
 λιμον εἰς τὴν πατρίδα· ἀλλὰ πάλιν  
 ἀνακρίσεις μου πρέπει νὰ στηρίζων  
 τὶρρήτους.

Τὸ ὁποῖον μ' ἐκοινωνήσεες ψήφισα  
 τὸ λάβειν πρὸ πέντε ἢ ἕξ ἡμερῶν ἀ  
 ποίησε τὸ πλεόν, ὅτι τιμᾶ τὴν κυθέ  
 ὡς φροντίζουσαν περὶ τῆς παιδείας

Ἐξεύρεις, νομίζω, ὅτι ἔπεμψα π  
 τέσσαρας μερίδας, δῶρον τῆς γεννα  
 Ὀλλανδοῦ Προφέσσορος Wyttenbach  
 Πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἢ αὐτὴ χήρα μ'  
 φράγκα, ὄχι διὰ τοὺς πληγωμένους,

τοσταύλου σᾶς κάμνει τιμὴν· ἐπειτηδὲ  
 σιν δὲν ἠθέλετ' εὐρεῖν ἄλλον κανένα.

Ἔμαθ' ἀπὸ τὸν φίλον Μαῦρον τὰς  
 σου περὶ τοῦ μέλλοντος νὰ σᾶς ἔλθη  
 πείσαι· δεχθῆτε τον μὲ ὅλην τὴν πρ  
 ἔχη ὅπως οὖν ψυχὴν μαλακὴν, τὸν κε  
 κατασταίνετε ἀληθινὸν συμπράκτορα,  
 Ἄν κατὰ δυστυχίαν του ἦναι σκληρο  
 ποδοχὴ σας σᾶς ἀπολύει ἀπὸ πᾶσαν ἐ  
 νον αὐτὸν κακίαν ἀπροφάσιστον.

Εἰς ὅλας σας τὰς πράξεις ἓνα μὲ  
 τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος· καὶ αἶ φ  
 ἀπ' ἄλλο τι ἄς μὴ γεννῶνται παρὰ  
 πατρίδος. Ἀλλὰ τί λέγω ἔχθραι! Οὐ  
 κανεῖς νὰ ἐχθρεύεται· ἀρκεῖ νὰ προσέχ  
 ὅσον τὸ δυνατὸν, ἀπὸ τὰ πολιτικὰ  
 φόβον μὴ βλάβῃ τὴν πατρίδα. Διὰ  
 γοχρόνιον τοῦ βίου τούτου δρόμον, μ  
 δι' ἀνθρώπων » ὡς ἔλεγεν ὁ διὰ τὴν  
 φονευθεῖς ἀπὸ Ταρτούφους Σωκράτης  
 τοῦτο πέρασμα μὴν ἐλπίσης ν' ἀπαντ  
 σου ἀγγέλους, ἀλλ' ἀνθρώπους, καὶ  
 καὶ φρονίμους καὶ ἀνοήτους. Εἶναι κα  
 τὴν ὁποῖαν ὀδεύουν οἱ ζῶντες εἰς τὰ  
 ἀλλὰ τοιαύτην ὁδὸν οὔτ' ὁ Σωκράτης  
 σὺ, εἶμαι βέβαιος, ἔχεις ὄρεξιν νὰ τὴ  
 ὁδὸς διὰ θηρίων· εἰς τὴν πολιτικὴν ὁ  
 θρώπους μὴ διαφέροντας παρὰ τὴν  
 εὐρίσκομεν ὅμως κάποτε καὶ τὸ ὄνομα  
 θρώπους. Τούτους χρεωστοῦμεν νὰ κάμ  
 μάχους ὑπὲρ τῆς πατρίδος κατὰ τῶν

Ὁ φίλος Μαῦρος, ἔπειτα καὶ ὁ Κοντ



# ΚΑΤΑΛΟ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜ

ΒΟΥΚΟΡΕΣΤΙ

Ὁ πανιερώτ. Μητροπολίτης Οὐγγροῦ  
Ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Μπουζ  
Ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Ἀρτσεσ  
Ὁ πανοσιώτατος Ἡγούμενος Χορέζ  
Ὁ ἐπίσκοπος Παλμύρας Ἀθανάσιος  
Ὁ πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Ἀ  
Ὁ εὐγενέστατ. μέγας Πάνος Κύριος  
Ὁ εὐγενέστ. Μέγας Βόρνικος, Κ. Ἀ  
Ὁ εὐγενέστατος Μέγας Ἄγας, Κύρ  
Ὁ εὐγενέστ. Μέγας Κλωτσάρης Κ. Κ  
Ὁ λογιώτ. Ἀρχιδιάκονος τῆς ἐπισκοπ  
Ὁ ἐξοχώτατος Ἰατρὸς Κύριος Νικόλ  
Ὁ εὐγενέστ. Ἄρχων Μέγας Κλωτσάρ  
Ὁ Καισαρωσσικὸς εὐγενὴς Κ. Ἰωάνν  
Ὁ πανοσιώτατος Ἱερομόνοχος Ἱερ  
Ὁ λογιώτατος Διονύσιος Ἱεροδιάκον  
Οἱ λογιώτατοι Αὐτάδελφοι Μπαρόν  
Ὁ Ἐντιμώτατος Κύριος Παναγιώτης  
Ὁ εὐγενέστατος ἄρχων Πιτάρης Ἀλέξ  
Ὁ Κύριος Ἀχιλλεὺς Παυλίδης  
Ὁ Κύριος Ἰω. Γεωργιάδης.  
Ὁ Κύριος Ἰω. Τριανταφύλλου.  
Ὁ Κύριος Κωνσταντῖνος Ρώτας.  
Ὁ Ἐντιμώτατος Κύριος Θεολόγος Σα

## ΑΘΗΝΩΝ

	Κ. Δ
	Γ. Γ
Α. Πάϊκος	1 Κ. Μ
Γ. Βέλλιος	1 Π. Ι
Κ. Παππαρηγόπουλος	1 Κ. Π
Ν. Ζ. Μάμουκας	1 Α. Τ
Α. Μεταξᾶς	1 Α. Τ
Όλύμπιος Όλυμπίου	1 Χ. Π
Μ. Δημητριάδης	1 Δ. Π
Ίω. Τζαφατζῆς	1 Α. Π
Άμφιλόχιος Σγαρδέλης	1 Ίωάν
Γ. Α. Ράλλης	1 Δ. Π
Μ. Ρενεέρης	1 Γ. Π
Χ. Αϊνιάν	1 Γ. Π
Σ. Πήλλικας	1 Διομ
Δ. Ν. Δρόσος	1 Θ. Μ
Κ. Τζακανίκας	1 Θ. Φ
Κ. Ν. Παγανέλης	1 Κ. Π
Ίω. Τυπάλδος	1 Κ. Π
Π. Κένταυρος	1 Γ. Π
Π. Άργυρόπουλος	1 Α. Π
Σ. Τριανταφύλης	1 Α. Μ
Π. Καλλιγᾶς	1 Φ. Π
Α. Πετζᾶλης	1 Ρ. Π
Μ. Μαρινάκης	1 Γενε
Μάσσων	1 Ν. Ζ
Σ. Κονδάλης	1 Κ. Π
Κ. Ράμφος	1 Γενε
Κ. Ί. Πιτζιπιός	1 Π. Ζ
Ε. Ν. Πρασακάκης	1 Έμμ.
Ε. Γεωργαντόπουλος	1 Α. Π
Ν. Φλογαίτης	1 Έμμ.
Ί. Μ. Μαυρογορδάτος	1 Γ. Τ
Π. Σπηλιάδης	1 Γ. Π
Γ. Νικητάδης	1 Β. Φ
Α. Φωκᾶς	1 Π. Π
Π. Χωϊδᾶς	1 Ε. Τ

Γ. Γεννάδιος	1	Ιω.
Ν. Χορτάκης	1	Δ.
Κ. Βάφας	1	Ι.Κ.
Ε. Ούλερίχος	1	Π.
Γ. Αθ. Γεράκης	1	Κ.
Κ. Τ. Οικονομίδης	1	Δ.
Ιω. Παττάκης	1	Γ.
Ν. Κράνιος	1	Φίλ.
Ιω. Ψαρράς	1	Κω.
Βίλκεν	1	Γ.
Ιω. Γιάγκος	1	Ν.
Ίωσήφ. Κ. Ξενοκράτης	1	Έμμ.
Ιω. Σεμτάλλος	1	Σ. Μ.
Ό Διανομεύς Ζ. Κωνσταντ.	1	Κ.
Άριστείδης Κροντιρόπουλος	1	Όδυ.
Άριστείδης Κουμπάρης	1	Έπα.
Άντώνιος Κροντιρόπουλος	1	Μ.
Παύλος Όμηρος	1	Κ.
Άλέξανδρος Π. Άναστασιάδης	1	Εύα.
Ι.Δ. Σταματάκης	1	Κ. Κ.
Κ. Μ. Θεοδώρου	1	Ιω.
Σ. Οικονομόπουλος	1	Γ. Ι.
Γ. Μαργαρίτης	1	Κ. Ι.
Έμμ. Μαυρίτζης	1	Κ. Ι.
Α. Ν. Μόσρας	1	Γ. Σ.
Έμμ. Βλαχάκης	1	Έμμ.
Ιω. Καρατζάς	1	Γ. Κ.
Γ. Άργυρόπουλος	1	Α. Ι.
Γ.Α. Άγγελόπουλος	1	Π. Σ.
Ν. Κασσιέρης	1	Ν. Κ.
Π. Κορωναΐος	1	Α. Ι.
Ε. Ζ. Ψύχας	1	Ν. Σ.
Μ.Θ. Ίωαννίδης	1	Σ. Β.
Ρόσνερ	1	Α. Δ.
Ε. Βασιλείου	1	Χ. Δ.
Ζ. Χαρμόλαος	1	Μ. Ι.
Μ. Γεωργαντάς	1	Α. Ζ.

Α. Λογοθέτης	1	Ο
Α. Λουριώτης	1	Ο
Γ. Γλαράκης	1	Ο
Δ. Πετρίδης	1	Ν
Γ. Αφθονίδης	1	Δ
Γ. Σκοῦφος	1	Π
Π. Σκοῦφος	1	Ι
Δ. Βουδούρης	1	Ι
Αθ. Λοιδορίκης	1	Χ
Ἀναστάσιος Λοιδορίκης	1	Α
Γ. Λεβέντης	1	Σ
Σ. Εὐκλείδης	1	Β
Κ. Δ. Χάρακας	1	Κ
Ι. Γ. Λαρεντζάκης	1	Κ
Α. Ἀποστολάκας	1	Ι
Γ. Κωνσταντινίδης	1	Ν
Σωτήριος Ρόκος	1	Σ
Α. Γ. Κομπατῆς	1	Η
Ἀριστείδης Κασιμάκης	1	Ν
Δ. Τζῆνος	1	Ε
Δ. Ζαλοκόστας	1	Η
Σ. Ρετζίνας	1	Σ
Α. Α. Ρηγόπουλος	1	
Αθ. Τζῆνος	1	
Χ. Βαρυκράτης	1	
Κ. Καστόρχης	1	
Γ. Λεβίδης	1	
Χ. Ἀρχιτρίκλινος	1	
Ἰω. Ὁρλάνδος	1	
Α. Γ. Κουμουνδουράκης	1	
Γ. Μάνδρας	1	
Ἰω. Εὐσταθιάδης	1	
Ν. Φρεαρίτης	1	
Α. Πετράκης	1	
Ν. Στεφανίδης	1	
Γ. Ψύλλας	1	
Χ. Παππαδάκης	1	



